

உருது மொழியில் வெளிவந்த
புகழ் பெற்ற பத்து கதைகள்

முத்திரை

தமிழில் தருபவர்
முத்திரை பதி

முல்லை
பதிப்பகம்

உருதுக் கதைகள்

உருது மொழியில் வெளிவந்த
புகழ்பெற்ற பத்து கதைகள்

தமிழில் தருபவர்:
முக்தார் பத்ரி

முல்லை
==பதிப்பகம்==

323/10, கதிரவன்காலனி
அண்ணாநகர் மேற்கு, சென்னை 40
செல் : 9840358301
e-mail: mullaipathipagam@yahoo.com

நூல் விவரக் குறிப்பு

நூலின் தலைப்பு :	உருதுக் கதைகள்
தமிழாக்கம் :	முக்தார் பத்ரி
மொழி :	தமிழ்
பொருள் :	கதைகள்
முதற் பதிப்பு :	நவம்பர் 2014
© உரிமை :	ஆசிரியருக்கு
நூலின் அளவு :	டெம்மி
எழுத்து :	12 புள்ளி
பக்கங்கள் :	112
விலை :	₹ 70/-
நூல் வெளியீடு :	முல்லை பதிப்பகம் 323/10, கதிரவன் காலனி, அண்ணாநகர் மேற்கு, சென்னை-40, ☎: 9840358301 ✉: mullaipathipagam@yahoo.com
அச்சிட்டோர் :	பாரதி பிரிண்டர்ஸ் சென்னை-600 005.
ஒளி அச்சு :	ஆனந்தி கணினியகம் சென்னை - 68. ☎: 9884 333 630.

என்னுரை

இரவு ஒன்பது மணி - என் கைப்பேசி அலறியது.

எதிர்முனையில் குறிஞ்சி வேலன் அவர்கள் -

“ராஜபாளையத்தில் அடுத்தமாதம் ஒரு தமிழ் - உருது ஒர்க்ஷாப் நடத்த விரும்புகிறேன்” -

என்ன ராஜபாளையத்திலா? எனக்கு ஒரே வியப்பு!

தமிழ்நாட்டின் தெற்கு முனையில் தமிழ் - உருது பந்தமா? தமிழ் நாட்டிலும் உருதுவுக்கு ஒரு எதிர்காலம் உண்டா?

நான் உடனே அவருடைய விருப்பப்படி மொழிபெயர்ப்பு பாளர்களின் கைப்பேசி எண்களை அவருக்குக் கொடுத்தேன்.

“தமிழ் கதைகளை நாம் தேர்ந்தெடுப்போம். உருது கதைகளை நீங்களே தேர்வு செய்யுங்கள்” என்றார் அவர். அன்றிரவே பத்து பனிரண்டு கதைகளை நான் தேடி எடுத்தேன்.

அந்த நிகழ்ச்சி நடைபெறவில்லை என்றாலும் திரு முல்லை பழனி என்னை விடுவதாக இல்லை. பயனே இந்த “உருதுக் கதைகள்” தொகுப்பு.

முல்லை பழனி அவர்களைச் சந்திக்கும் போதெல்லாம் அவருடைய தந்தையார் முல்லை முத்தையா அவர்கள் நினைவுக்கு வருவார். என் கண்கள் கலங்கிவிடும். அதே தோரணை; அதே பேச்சு, என்பால் அதே அன்பு, அதே அக்கரை!

வாழிய என் செல்வனே!

முக்தார் பத்ரி

2, ரஹ்மதுல்லா தெரு,
கிருஷ்ணகிரி - 635 001.
செல்: 09360379517

பொருளடக்கம்

1. வேலி போடப்படாத கனவு 5
யாசீன் அஹ்மத் - YASEEN AHMAD
2. ஒரே ஒரு ஊரிலே.... 15
சலாம் பின் ரஸ்ஸாக் - SALAM BIN RAZZAQ
3. முடிவு பெறாத வேதனை 25
ஷாஹீன் நஜர் - SHAHEEN NAZR
4. உதடுகளில் தடைபட்ட உண்மை 31
டாக்டர் முஸ்தாக் அன்ஜும்
- DR. MUSHTAQUE ANJUM
5. மறந்துபோன நாலோடிக் கதை 41
முஹம்மத் பஷீர் மாலேர்கோட்லவி
- MOHD BASHIR MALERKOTLAVI
6. முள் 52
அஸ்ரார் காந்தி - ASRAR GANDHI
7. BIG BANG 61
மீம் நாக் - MEEM NAC
8. தந்தையும் மகனும் 67
முஷர்ராப் ஆலம் ஜவ்கி
- MUSHARRAF ALAM ZAUQI
9. இந்த வையகத்தில் இறைவன் 83
எஃப்.என். பர்வேஸ் - F.N. BARVEZ
10. இளவேந்தனின் நிகழ்ச்சி தொகுப்பாளன் 94
நஸீம் பின். ஆஸி - NASEEM BIN. AASI

○ யாசின் அஹ்மத்

வேல் போட்ப்பாத கனவு

“முட்டாள்கள் வீடு கட்டுகிறார்கள் - புத்திசாலிகள் அதில் வாடகைக்கு வருகிறார்கள்.” இதை அவன் எங்கேயோ படித்து இருக்கிறான். அல்லது கேள்விப்பட்டு இருக்கிறான். எங்கே, எப்போது என்பது அவனுக்கு நினைவில்லை, எனினும் இதுவரை அதையே பின்பற்றி வருகிறான். அவ்வாறு செய்வது காலத்தின் கட்டாயம். பெரியோர்கள் விட்டுச் சென்ற சொந்த வீட்டை அவனது அக்காவின் திருமணத்திற்காக பெற்றோர்கள் வந்த விலைக்கு விற்று விட்டார்கள். அன்று முதல் தாய் தந்தையருடன் வாடகை வீடுதான் கதி என்ற நிலை உருவாகியது. வாடகை வீடு சிறியதாக இருந்தாலும் வசதியாக இருந்தது. கால் நீட்டி படுக்க முடியவில்லை என்ற ஏக்கம் இல்லை என்றாலும், விருந்தாளிகள் யாராவது வந்துவிட்டால் அவரை எங்கே படுக்க வைப்பது என்ற யோசனை வந்துவிடும்.

இரண்டு படுக்கை அறைகள், ஒரு சிறிய கூடம், சிறியதொரு சமையலறை, சிறிய கழிப்பிடம். இந்தச் சிறிய வீட்டில் அவன் பல ஆண்டுகளை கழித்துவிட்டான்; தனது விருப்பப்படி ஒரு வீடு கட்டி முடிக்க வேண்டும் என்ற துடிப்பு இருந்தாலும் காற்றில் வீட்டுக்கான அடிக்கல் நாட்ட முடியாது; அதற்காக ஒரு கால் மனை வேண்டும். மனை வாங்குவது என்றால் பணம் முக்கியம். தொகை அதிகமாக இருந்தால் மட்டும் மனை வாங்க முடியும். மனையின் விலை கேட்கும் போதே, வீடு கட்டுவது தூரத்து விஷயம், மனையே வாங்க முடியாது. தனது எண்ணம் ஒரு கனவு தான் என்றாலும் சேமிப்பு தொடர்ந்தது.

சேமிப்பின் ஓட்டம் ஆமை வேகத்தில் இருந்தது என்றாலும் வீட்டுமனைகளின் விலைகள் அதிகரித்த வண்ணம் இருந்தன. பல ஆண்டுகள் வரை வாடகை வீடு தான் என்று அவன் மனத்தைத் தேற்றி கொண்டான். அவனுக்கு திருமணம் நடந்தபோது சொந்த வீட்டு ஆசை மீண்டும் முளை விட்டெழுந்தது. மனைவி கொண்டு வந்த சீதனத்திற்கு போதுமான இடம் இருக்கவில்லை.

பத்தடி அகலம் பனிரண்டு அடி நீளமும் கொண்ட அந்த அறையில் 6x7 அளவு கொண்ட ஒரு மரக்காட்டிலும், ஓர் அலங்கார நிலையறைப் பெட்டியும், துணி அலமாரியும் வைத்த பிறகு, நடமாடுவதற்கு போதுமான இடம் இருக்கவில்லை; அவன் சீதனத்தை கேட்டுப் பெறவில்லை. தங்களுடைய பெண் மகிழ வேண்டும் என்பதற்காக அவர்கள் முடிந்த அளவு சில பொருள்களை கொடுத்தார்கள் இந்த அன்பளிப்பு அவனுக்கு சிரமமாகவே இருந்தது. அந்த வீட்டில் அந்தச் சீதனப் பொருள்கள் தூசி படர்ந்து கிடந்தன. அவன் தாழ்வு மனப்பான்மைக்கு ஆளாகி, அந்தப் பொருள்களை சீராக வைக்கவும், பெற்றோருக்கு வசதியாக வேறொரு புதிய வீடு தேடும் படலத்தில் முனைந்து விட்டான்.

அத்தகைய வீடு கிடைப்பதும் ஒரு பெரிய பிரச்சினை அல்ல; ஓரிரவு அவன் மனைவி, மருதாணி பூசிய கைகளைப் பார்த்துக் கொண்டே அவனிடம் பேசினாள். எத்தனை காலத்திற்குத்தான் நாடோடிகளைப் போல் வீடு மாறி மாறி வீடு போய்க் கொண்டே இருக்க முடியும்? - நீங்களே சொந்த வீடு ஒன்று கட்டி முடிக்கலாமே!”

அவனுடைய செவிகளுக்கு அருகில் சிறியதொரு அணுகுண்டு வெடித்தது. அவனும் சிறிது நேரம் திகைத்து நின்றான். தன்னுடைய அழகான மனைவியை கூர்ந்து நோக்கினான். மை பூசிய கண்களில் வண்ண வண்ண வண்ணாத்தி பூச்சிகள் சிறகடித்து பறந்தன. அவர்கள் அவனிடம் பெரிய சாதனையை எதிர்பார்த்தனர் - வசதியான மாப்பிள்ளை என்ற எண்ணம், அவனும் அவ்வாறே நடந்து கொண்டான் - ஆனால் அவனுடைய வங்கிக் கணக்கு ஆறு புள்ளிகளை தாண்டவில்லை என்பது தான் உண்மை.

வேலைக்குச் சேர்ந்து ஆறேழு ஆண்டுகளாகிவிட்டன. நல்ல சம்பளம். அதில் பெரும் பகுதி வாழ்க்கைத் தேவைகளுக்காக செலவாகிவிடும். எனினும் மனைவியின் விருப்பம் நியாயமானதுதானே. பறவைகளும் நிரந்தரமாக ஓரிடத்தில் தங்குகின்றன. மரக்கிளைகளில் கூடுகள் கட்டிக் கொள்கின்றன. அவனோ வாடகை வீடுகளில் நாடோடி வாழ்க்கை வாழ்கிறான்.

பெண்கள் பிறந்தகத்தை விட்டு புக்ககத்திற்கு வரும் போது பல கனவுகளுடன் வருகிறார்கள். திடீரென இந்தக் கனவுகள் கலைந்துவிட்டால் -?? - மனைவியின் மனமுறிவுக்கு கணவன் காரணமாக இருக்கக் கூடாது. அதுவும் அவளுடைய வயிற்றில் ஒரு ஜீவன் உருவாகிக் கொண்டிருக்கும் நிலையில் எந்த பாதிப்பும் நடந்துவிடக் கூடாது.

அவன் சற்றே முறுவலித்தான். “சொந்தமாக வீடு கட்ட வேண்டும் என்ற ஆசை எனக்கும் இருக்கிறது. முதலில் வீட்டு மனை ஒன்று வாங்குவோம்; பிறகு வீடு கட்டும் திட்டத்தை உருவாக்குவோம்.”

அவளுடைய முகம் மலர்ந்தது. அவன் மனதிலோ பயம் அதிகமாகிவிட்டது. வீட்டுமனை வாங்கிவிடலாம் என்று அவன் கலபமாகச் சொல்லிவிட்டான். ஆனால் இது எளிதான காரியம் அல்லவே. நகராட்சி எல்லைக்குள் மனைகளின் விலைகள் வானத்தை தொடுகின்றன. வீடு கட்ட “டாலர்” அல்லது “ரியால்”களாக சம்பாதிக்கறவனாக இருக்க வேண்டும். அல்லது தவறான வழிகளில் பணம் வர வேண்டும். அவனோ சாதாரணமான அரசு ஊழியன். ஆனால் நல்ல உடைகளை அணிந்தான். நடத்தையும் சுத்தமாக இருந்தது; கை சுத்தத்திற்கு பேர் போனவன். வங்கியில் இருந்த பணத்தைக் கொண்டு எந்த மனையும் வாங்க முடியாது. என்ன செய்வது, என்ன செய்வது? - இந்த வினா பல நாட்கள் வரை அவன் தலையை சம்மட்டி போல் தாக்கியது.

மனைவிக்கு பிரசவ நாட்கள் நெருங்கிவிட்டன. இருவருடைய கவனமும் வரவிருக்கும் குழந்தையின் பக்கம் திரும்பி விட்டது. கவலையும் மகிழ்ச்சியும் கலந்த உணர்ச்சி வெள்ளத்தில் அவர்கள் மிதந்தனர்; வேறு எந்த கவலையும் இருக்கவில்லை.

நாள் நெருங்கி வரவே அவள் பிறந்தகத்திற்குப் போய்விட்டாள். அங்கொரு அழகான பெண் குழந்தையை ஈன்றெடுத்தாள். மூன்று நான்கு மாதங்கள் கழிந்த பின்னர் திரும்பி வந்தாள். இந்த இடைகாலத்தில் தாயும் தந்தையும் சொர்க்கம் போய்ச் சேர்ந்து விட்டார்கள். எந்த சூழ்நிலையிலும் ஆசைகளின் சங்கிலி அறுபடுவதில்லை. ஓர் ஆசை நிறைவேறிவிட்டால் மற்றொரு ஆசை எழுச்சி கொள்ளும், கடல் அலைகளைப் போல் - ஓர் அலை எழுச்சி பெற்று கரையோரத்தை நெருங்கும் போது வலுவிழந்து சாந்தமடைந்து விடுவது போல் - ஓர் அலையைத் தொடர்ந்து இரண்டாவது அலை - பிறகு மூன்றாவது - இந்தத் தொடர் என்றும் முடிவு பெறுவதில்லை! -

சொந்த வீடு கட்டும் ஆசையும் அறவே நசுங்கி விடவில்லை; சற்றே தணிந்து இருந்தது - வேறொரு ஆசையும் துளிர்ந்தது - இருவர் கவனமும் பெண் குழந்தை பால் திரும்பியது. அவளுடைய வளர்ப்பு, நல்ல உணவு, நல்ல படிப்பு, நல்ல சூழ்நிலை என்ற சில பிரச்சினைகள். பெண் குழந்தைகள் நாட்கள், மாதங்கள் என்று வளருவதில்லை; மணி நிமிடங்கள் கணக்கில் வளருகிறார்கள். விரைவிலேயே அவள் மேல்நிலைப் பள்ளி மாணவியாகி விட்டாள்.

ஒரு நாள் தனது தோழிகளை வீட்டிற்கு அழைத்து வந்தாள். தோழிகள் என்ன சொல்லி விட்டார்களோ, அவளுடைய முகம் வாடிப்போய்விட்டது. தாய் கவலையுடன் விசாரிக்க அவள் வெடித்துவிட்டாள். "நீங்கள் வேறொரு வசதியான வீடு பார்க்கலாமே?" என்றாள்.

மகளின் பேச்சை அவனும் கேட்டான். பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் மனைவியும் இந்த ஆசையை வெளியிட்டு இருந்தாள். அப்போது கொடுத்த வாக்குறுதியை அவன் இதுவரை நிறைவேற்றவில்லை; மனைவிக்கு அவனுடைய பொருளாதார நிலை நன்கு புரிந்துவிட்டது போலும். அதற்காக வற்புறுத்தவில்லை. இன்று மகளும் அதே பேச்சை வேறு விதமாக சொல்லிவிட்டாள். தாய் தந்தையரின் முகங்களின் மீது அமாவாசை இரவு படர்ந்துவிட்டது. மனதின் மூலையில் உறங்கிக் கிடந்த ஆசைக்குள்

வெடிமருந்தை யாரோ பற்றி வைத்து விட்டார்கள் - அன்றிரவு தனிமையில் அவள் விசாரித்தாள். “ஒரு வீட்டு மனை வாங்க எவ்வளவு பணம் தேவைப்படும்?”

“பதினைந்து பதினாறு லட்சம் வரை”

“கால் மனை வாங்கிய பிறகு வங்கியிலிருந்து வீடு கட்ட பணம் கிடைக்குமா?”

“முயற்சி செய்யலாம்.”

எட்டு ஒன்பது நாட்களுக்குப் பிறகு அவன் அலுவலகத்திலிருந்து திரும்பி வந்து தேநீர் அருந்தும் போது அவள் ஒரு கைப்பையுடன் வந்தாள். அதைத் திறந்து லட்ச ரூபாய் நோட்டுகள் கொண்ட பதினேழு கட்டுகளை எடுத்து அவனுக்கு முன்னால் வைத்தாள். அவன் திகைத்தவாறு மனைவியையும் அந்தக் கட்டுகளையும் பார்த்தான். கடந்த பத்து ஆண்டுகளில் அவனால் இவ்வளவு பணத்தைப் புரட்ட முடியவில்லை; நான்கு சுவர்களுக்கிடையே அடைந்து கிடக்கும் இவள், குறுகிய காலத்தில் இத்தகைய பெரிய தொகையை எப்படி கொண்டு வந்துவிட்டாள்?

“இவ்வளவு பணம் எப்படி வந்தது?”

“என்னுடைய நகைகளை விற்று விட்டேன்”

முதலில் கோபம் பொங்கி வந்தது என்றாலும் அது சில விநாடிகளிலேயே தணிந்து விட்டது. அவனுடைய விருப்பத்திற்கு மாறாக அவள் இதுவரை நடந்து கொள்ளவில்லை; எப்போதும் தொலைநோக்குடன் அவள் விவாதிப்பாள். இன்று தனது மகளின் ஆசைக்கு முன்னால் சரணடைந்துவிட்டாள்.

“உன்னுடைய பெற்றோர் என்ன நினைப்பார்கள்? பலவீனமான குரலில் அவன் கேட்டான்.

“ஒன்றும் நினைக்க மாட்டார்கள்” - அவள் புன்சிரிப்பு ஒன்றை வெளிப்படுத்தினாள். “நீங்கள் இந்தப் பணத்தை நல்ல காரியத்திற்காக பயன்படுத்துகிறீர்கள். தவறான விஷயம் என்றால் தானே சிந்திக்க வேண்டும்.”

“பெண்ணின் திருமணத்திற்கு என்ன செய்வியாம்?”

“அது சற்று தொலைவில் இருக்கிறது. அது வரை வேறு வழி பிறக்காதா என்ன?”

அவன் மீண்டும் வீட்டுமனை தேடுதலில் இறங்கினான். நகர எல்லைக்குள் அவன் முயற்சி பலிக்கவில்லை. மனைகளின் விலைகள் பலப்பல மடங்குகளாக உயர்ந்து விட்டன. சுற்றுப்புற பகுதிகள் அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. இறுதியில் தரகர் காட்டிய ஓர் இடம் அவனுக்குப் பிடித்தது. அது நகர மையத்திலிருந்து ஆறு கிலோ மீட்டர் தூரத்தில் இருந்தது. அங்கு சிறுபான்மையினர் அதிக அளவில் இருந்தார்கள். பெரிய குடியிருப்பு பகுதி அது. பல உயரமான கட்டடங்கள் எழும்பி நின்றன. பல கட்டட வேலைகள் துரிதமாக நடைபெற்று வந்தன. ஆனால் அந்த குடியிருப்புக்குச் செல்லும் வழிதான் சரியாக இல்லை; சாலையின் தொடக்கத்திலேயே பழைய பிளாஸ்டிக் பொருள்களின் கடைகள் இருந்தன. ‘சில மாதங்களில் இதெல்லாம் சரியாகிவிடும்’ என்று தரகன் சொன்னான்.

மனைவிக்கும் அந்த குடியிருப்பும், வீட்டு மனையும் பிடித்துப் போய்விட்டன. பக்கத்திலேயே ஒரு பள்ளிவாயிலும், சிறிது தூரத்திலேயே விளையாட்டு மைதானமும் இருந்தன. இருவரும் அந்த வீட்டுமனையை வாங்க முடிவு செய்தார்கள். பேச்சு முடிந்து பத்திரமும் பதிவாகிவிட்டது. பதிவு முடிந்ததும் அவர்கள் மனைக்குத் திரும்பி வந்தார்கள். இனி அது அவர்களுக்கே சொந்தமான நிலம். இதில் அவர்களுடைய கனவு மாளிகை எழும்பப் போகிறது. இருவரும் மகிழ்ச்சி கடலில் மூழ்கித் திளைத்தார்கள்.

ஆறு நூறு அடி சதுரம் கொண்ட அந்த மனையை வாங்கிய அவர்கள் தாஜ்மஹாலை வாங்கி விட்டது போல் பரவசம் கொண்டார்கள். கால் மனைக்கு மத்தியில் நின்று மனைவி தனது கைகளை மேலே தூக்கினாள். வானத்தை தனது கைப்பிடிக்குள் அடக்கி விடுவாள் போலும். அப்போது ஆங்காங்கு வெண்மேகங்கள் வானத்தில் சிதறிக் கிடந்தன. வெண்புறாக்கள் சிறகடித்து பறப்பது போல் மனைக்கு வலது இடது புறங்களில் உயரமான கட்டடங்கள் அமைதியாக நின்றன. இங்கும் விரைவிலேயே தங்கள் கனவு மாளிகை வளர்ந்து விடும் என்று அவள் நினைத்தாள்.

அவர்கள் இருவரையும் பார்த்தவாறு தரகன் கூறினான் - “நல்ல மனையும் நல்ல மனைவியையும் பெற்றிட மிகப் பேறு பெற்றவராக இருக்க வேண்டும்.”

அவன் மௌனமாக நின்றவாறு மனைவியின் மகிழ்ச்சியை அளவிட முயன்றான். இதற்கு முன்னால் அவள் என்றும் இவ்வளவு பூரிப்பு கொண்டதில்லை; ஐந்து கோடி செலவில் மாளிகையை எழுப்பிய போதும் அம்பானி குடும்பத்தினரும் இவ்வளவு மகிழ்ச்சி கொண்டிருக்க மாட்டார்கள்.

இன்னும் பல சோதனைக் கட்டங்களைத் தாண்ட வேண்டும். வரைபடம் தயாரித்தல், நகர மன்றத்தின் அனுமதி வாங்குதல், வங்கி நடைமுறைகளை நிறைவேற்றுதல் - இந்தப் பணிகளில் ஓர் ஆண்டுகாலம் கடந்துவிட்டது. பெருமளவு பணமும் செலவாகிவிட்டது. வீட்டின் வரைபடத்தை தயாரித்த கட்டடபொறியாளர் மட்டும் நியாயமானவராக இருந்தார்.

நகர மன்றத்தில் பெரும் தொல்லை கொடுத்தார்கள். பல மாதங்கள் அலைந்த பிறகுதான் அவனுக்கு உண்மை தெரிந்தது. தனது கொள்கை நெறிக்கெதிராக நடந்து கொண்டால் தான் காரியம் நடக்கும் என்ற உண்மை அது. அதிகாரிகளின் சட்டைப் பைகளை நிரப்பிய பிறகுதான் அனுமதி கிடைத்தது.

முக்கியமான ஆவணங்கள் அடங்கிய கோப்பையை எடுத்துக்கொண்டு அவன் ஒரு வங்கியைத் தேர்ந்தெடுத்தான். ‘பதினைந்து நாட்களுக்குள் வீட்டுக்கடன்’ என்று அவர்கள் விளம்பரப்படுத்தி இருந்தார்கள். ஒரு மாதம் கழிந்த பிறகும் அவனுடைய கோப்பு எங்கே இருக்கிறது என்பது அவனுக்கே தெரியவில்லை. தொலைபேசியில் பலமுறை தொடர்பு கொண்ட பிறகு தலைமையகத்தில் அது பரிசீலிக்கப்பட்டு வருவதாகச் சொன்னார்கள். இரண்டு மாதங்கள் கழிந்த பிறகு அழைப்பு வந்தது.

அரைமணி நேரம் காத்திருந்த பிறகு மேலாளர் அறைக்குள் அனுமதிக்கப்பட்டான். வழக்கைத் தலை கொண்ட மேலாளர் சர்க்கரை இல்லாத தேநீரை பருகியவாறு மாரி பிஸ்கட்டு சாப்பிட்டவாறும் உட்கார்ந்து இருந்தார்.

அவர் பிஸ்கெட்டு தட்டை அவனிடம் நீட்டினார்; அவனுக்காக தேநீர் கோப்பையும் வந்தது. அவர் மெதுவாகச் சொன்னார் “எனக்கு வருத்தமாக இருக்கிறது...”

அவரிடம் அவன் எதுவும் பேசவில்லை; எதுவும் கேட்கவும் விரும்பவில்லை; அத்தகைய ஏமாற்றத்தை எப்படி எதிர்கொள்வது? மேலாளர் காரணத்தைச் சொல்லி விளக்கம் தர முயன்றார். நீங்கள் வீடு கட்ட விரும்பும் பகுதி எங்கள் “ப்ளாக் லிஸ்ட்டில் இருக்கிறது. எனவே உங்களுக்கு கடன் தர இயலாது!”

அவன் மௌனமாக தன்னுடைய கோப்பை எடுத்துக் கொண்டு வெளியே வந்துவிட்டான். வங்கிக்கு வெளியே நின்றிருந்த இரு சக்கர வாகனத்தையும் மறந்து, கால்நடையாகவே வெகுதூரம் வரை வந்துவிட்டான்; அந்த கோப்பை சாக்கடையில் தூக்கி வீசலாமா என்று ஆத்திரமும் வந்தது. மனைவியின் நகைகள் மட்டும் விற்கப்படாமல் இருந்தால், புதிய வீட்டுக் கட்டுமான ஆசையை அவன் கிள்ளி எறிந்துவிடுவான்.

பிளாக் லிஸ்ட், பிளாக் டே, பிளாக் மெயில் - பிளாக் - பிளாக் - இந்தக் கருப்பு வார்த்தையை கேட்கவே அருவருப்பாக இருந்தது - பிளாக் என்னும் முத்திரை குத்தப்படவே எந்தக் காரியமும் நடைபெறவில்லை. சிறியதொரு வீட்டை கட்டும் கனவுகளில் முழு வாழ்வினை அழித்துவிட்டான். வாலிபப் பருவத்திலிருந்து வயோதிகப் பருவத்தில் அடி எடுத்து வைத்துவிட்டான். தலைமுடியில் வெள்ளியும் முளைக்கத் தொடங்கிவிட்டது. அவனால் சொந்த வீடு கட்டும் கட்ட முடியவில்லை. சமய சந்தர்ப்பம், சொந்த பலன்கள் என்று பல கட்டங்களில் பிரிந்து கிடக்கும் இந்த சமூகத்தின் மீது வெறுப்பும் ஆத்திரமும் தான் வந்தது.

வீடு கட்டும் விஷயம் மீண்டும் கிடப்பில் போடப் பட்டுவிட்டது.

மகளும் மனைவியும் மௌனமாகி விட்டார்கள். மகளின் பள்ளித் தேர்வு நாள் நெருங்கி வந்து விட்டது. அவள் பனிரண்டாவது வகுப்புத் தேர்வு எழுதப் போகிறாள். அது முடிந்ததும் மகளின் திருமணத்தையும் நடத்தி விட அவன் திட்டமிட்டான். இதற்கு முன்னரே வரன் முடிவு

செய்யப்பட்டு நிச்சயதார்த்தமும் நடந்துவிட்டது. எனவே தேர்வு முடிந்ததும் திருமணமும் நடந்தேறியது.

பல மாதங்கள் உருண்டோடிவிட்டன.

திருமணத்திற்குப் பிறகு ஒருநாள் மகள் தனது கணவருடன் வீட்டுக்கு வந்தாள். நாள் முழுவதும் இருந்து விட்டு பொழுது சாயும் நேரத்தில் திரும்பிச் சென்று விட்டாள். அவனும் அவளை தடுத்து நிறுத்தவில்லை; இட வசதி இல்லையே என்ற ஏக்கம் தான். மனைவியின் கண்களில் நீர் தளும்பியது. அவள் இங்கு தங்குவதற்காகவே துணிமணிகளுடன் வந்தாள். ஆனால் -

அவன் விடைமொழி ஒன்றும் பேசவில்லை. அவள் என்ன சொல்லப் போகிறாள் என்பதும் அவளுக்குத் தெரியும். இருவரும் தங்களுக்கு வசதியான பெரிய வீடு தேவை என்பதை உணர்ந்து கொண்டார்கள். மகளும் மருமகனும் வந்தால் அவர்கள் தங்குவதற்கான வசதிகள் இருக்க வேண்டுமே.

அலமாரியில் பூட்டப்பட்டு கிடந்த கோப்பு வெளியில் எடுக்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு பக்கத்தையும் படித்தான். அவனுக்கு எந்த தவறும் எந்தக் குறையும் தென்படவில்லை. ஆனால் வங்கி அதிகாரிகள் கடன் தர மறுத்து விட்டார்களே! அதற்கு ஒரே காரணம், அந்தப் பகுதி அவர்களுடைய பிளாக் லிஸ்ட்டில் சேர்க்கப்பட்டு இருந்ததே!

சில நாட்களுக்கு முன்னர், தாம் ஓய்வு பெறும் போது எவ்வளவு தொகை கிடைக்கும் என்பதை கணக்கிட்டான். அந்தத் தொகையில் சுலபமாக வீடு கட்டி முடித்து விடலாம். எந்தக் கவலையும் பிரச்னையும் இல்லாமல் - ஆனால் அதற்காக மேலும் இரண்டு ஆண்டுகள் காத்திருக்க வேண்டும். பணிக்குச் சேர்ந்து இருபத்தெட்டு இருபத் தொன்பது ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. மேலும் இரண்டு ஆண்டுகள் தானே. அதையும் கழித்து விடலாம்.

இரண்டு ஆண்டுகளும் சுலபமாகவே கழிந்துவிட்டன. ஓய்வு பெறும் நாளும் வந்துவிட்டது. அந்த நாளை எல்லாரும் துக்க நாளாகவே நினைப்பார்கள். ஆனால் அவன் மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன் காணப்பட்டான். ஒரு பெரிய தொகை

கிடைக்கும்! அவன் இப்போது தனது கனவு இல்லத்தை கட்டி முடிக்கலாம். மனைவிக்கு நகைகளும் வாங்கலாம். அவனிடம் பணம் இருந்தது; நேரமும் இருந்தது - அனுபவம் மட்டும் தான் இல்லை.

எனவே வரைபடம் தயாரித்த நேர்மையான நாணயமான கட்டடப் பொறியாளரிடம் எல்லா பொறுப்பு களையும் ஒப்படைத்து விட அவன் முடிவு செய்தான். அவரும் இதற்கு இசைவு தெரிவித்தார். அவரை அழைத்துக் கொண்டு வீட்டு மனை இருந்த குடியிருப்புப் பகுதிக்குச் சென்றான்.

அங்கு சென்றதும் அவன் திகைத்து நின்றான். அங்கு காலி இடம் இருக்கவில்லை? ஒரு பெரிய கட்டடமே கம்பீரத்துடன் காட்சியளித்தது. தவறாக வேறு இடத்திற்கு வந்து விட்டோமா என்ற குழப்பத்தில் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான். இல்லை; அதே இடம் தான். பக்கத்திலேயே அந்தப் பள்ளிவாயிலும் இருந்தது. சிறிது தூரத்தில் விளையாட்டு மைதானமும் இருந்தது. நான்கு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு அவன் இங்கே வந்து இருக்கிறான். யாரோ அவனுடைய நிலத்தை கையகப்படுத்திக் கொண்டு கட்டடமும் எழுப்பிவிட்டார்கள். அவனுடைய கால்கள் நடுங்கின; தலையும் சுற்றியது. அவன் அந்தப் பொறியாளரின் காரை பிடித்துக் கொண்டான்.

இப்போது நகரங்களில் கட்டப்பட்ட வீடுகள், குழந்தைகள், தாலி செயின்கள், வாலிப மங்கையர் கடத்தப் படுகிறார்கள். இந்த வேலி போடப்படாத வீட்டுமனை எம்மாத்திரம்??

○ சலாம் பின் ரஸ்ஸாக்

ஒரே ஒரு ஊர்லே.....

இஃதொரு சிற்றூரின் கதையாகும். இந்தச் சிற்றூர் எங்கு இருக்கிறது, எங்கு இருந்தது; இருந்ததா இல்லையா? இதைப் பற்றி உறுதியாகச் சொல்ல முடியாது. ஆனால் இந்தக் கதை இன்னும் சிலருடைய மனதில் பதிவாகி இருக்கிறது. உங்களுக்கும் நினைவு இருக்கலாம். உங்கள் பழைய நினைவுகளை சற்றே துருவினால் இந்தக் கதை சுருளாக உட்கார்ந்திருப்பது தெரியும். சில கதைகள் முரட்டுத்தனமாக இருக்கும். அவை நினைவிலிருந்து வெளியேறாது. நீங்கள் எவ்வளவு வெறுப்பு காட்டினாலும், முகத்தைத் திருப்பி கொண்டாலும் அது உங்களை விட்டு அகலாது. உதை வாங்கிப் பழகிய நாயைப் போல் நாக்கை தொங்க விட்டவாறு இதிரே வந்து நிற்கும். இந்த கதையும் அதைப் போன்றது தான். பிடிவாதமாக மீண்டும் மீண்டும் நினைவுக்கு வரும்.

இந்தச் சிற்றூரும் வேறு சிற்றூர்களைப் போன்றது தான். அருகிலேயே ஒரு மலை இருந்தது. மலையடிவாரத்தில் ஒரு சிறிய நதி ஓடியது. சில சின்னச் சின்ன, சில பெரிய வீடுகள் இருந்தன. பெரும்பான்மை மக்கள் விவசாயம் செய்தார்கள். சிலர் ஆடுமாடுகளை மேய்த்தார்கள். சிலர் சிறிய கடைகள் வைத்து வியாபாரம் செய்தார்கள். சிலர் கூலி வேலைக்குச் சென்று பிழைப்பு நடத்தினார்கள். எந்த வேலையையும் சிறியது, பெரியது என்று பார்க்க மாட்டார்கள். எல்லாரும் உழைப்பாளிகள்; வயிறார உண்டார்கள்; ஆழ்ந்த நித்திரை கொண்டார்கள். அமைதியும், அன்பும், நல்லிணக்கமும் கொண்ட ஊராக திகழ்ந்தது அந்தச் சிற்றூர்.

பெருநாட்கள், தீபாவளி, முஹூர்ரம், விநாயக சதுர்த்தி போன்ற எல்லா பண்டிகைகளையும், உற்சவங்களையும் மக்கள் பேதமின்றி இணைந்தே கொண்டாடினார்கள். பெருநாளில் முஸ்லீம்கள் இந்து சகோதரர்களை அழைத்து பாயாசம் கொடுப்பார்கள். இந்துக்களும் முஸ்லீம்களுக்கு இனிப்பு மற்றும் தின்பண்டங்கள் கொடுத்து உபசரிப்பார்கள். முஹூர்ரம், விநாயக சதுர்த்தியை இருவரும் ஒன்று சேர்ந்தே கொண்டாடினார்கள். ஒற்றுமை, ஒருமைப்பாடு, சகோதரத்துவம் ஆகியவற்றிற்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்கியது அந்தச் சிற்றூர்.

அந்த ஊரில் ஒரு கோயிலும், அதை ஒட்டி ஒரு பள்ளிவாயிலும் இருந்தன. இரண்டுக்கும் இடையே ஒரு குறுஞ்சுவர் மட்டும் எழுப்பி இருந்தார்கள். இந்தப் புறத்தினர் அந்தப்புறத்தினரிடம் கழுத்து நீட்டாமலேயே நல விசாரிப்பு செய்யும் அளவிற்கு குட்டையான சுவர், தொழுகை, பூசைகளுக்கான நேரங்கள் வகுக்கப்பட்டு இருந்தன. தொழுகை நேரங்களில் பூசை நடைபெறாது. இதனால் எவ்வித பிரச்சனையும் சிக்கலும் ஏற்படவில்லை. பள்ளிவாசலை ரஹீமுத்தின் நிர்வகித்தார். அவரே பாங்கு சொல்லி தொழுகை நடத்தினார். இது போலவே கோயில் பராமரிப்பு, பூசை நடத்துதல் ஆகிய பொறுப்புகளை ராம்பிரசாத் கவனித்தார். இருவருக்கும் இடையே ஆழமான நட்பு இருந்தது. இடைச் சுவர் வழியே அடிக்கடி பேசிச் செல்வார்கள். இடையிடையே பரிசுகள் பரிமாற்றமும் நடக்கும். இங்கிருந்து பேரிச்சம் பழம் போக அங்கிருந்து பிரசாத லட்டுகள் வரும்.

கோயில், மகுதி நுழைவாசல்களுக்கு இடையில் ஒரு திண்ணை இருந்தது. இருவரும் தங்கள் அலுவல்களை முடித்துவிட்டு இரவில் சிறிது நேரம் உட்கார்ந்து பேசுவார்கள். சில நேரங்களில் ஊரின் முதியோரும் கலந்து கொள்வார்கள். இந்தக் கருத்து பரிமாற்றம் நல்ல சூழ்நிலையில் நடக்கும். யாரைப் பற்றியும் பழியுரைத்தலோ, குறை கூறுவதோ இருக்காது.

“இன்று காந்தாராம் புதிதாக ஒரு ஜோடி மாடு வாங்கி வந்தார்.”

“சுப்ஹான் குரேஷியுடைய மகனின் திருமணம் விமரிசையாக நடந்தேறியது. ஏழு விதமான உணவு வகைகளை மக்கள் சாப்பிட முடியாமல் திணறி போனார்கள்.”

“ஹஜாரிமல் பலசரக்கு கடையில் ஒரே கூட்டம். மலிவு விலையில் பொருள்கள் விற்கப்படுகின்றனவாம்.”

“இந்த ஆண்டு ஹோலியும் ரமலானும் ஒரே வாரத்தில் வருகின்றன - நல்ல கொண்டாட்டம்தான்.”

“பஞ்சாயத்து நிர்வாக மன்றம், ஊரின் பிரதான சாலையை புதுப்பிக்கிறதாம்.”

சுமார் ஒருமணி நேர உரையாடலுக்குப் பிறகு முதியோர்கள் தங்கள் வீடுகளுக்கு திரும்பி செல்ல, இருவரும் தங்கள் அறைகளுக்கு செல்வார்கள் - இத்தகைய சூழகமான சூழ்நிலையில் நாட்கள் கடந்தன - திடீரென்று துரதிருஷ்டமான சம்பவம் ஒன்று ஊரின் அமைதிக்கு கேடு விளைவித்து விட்டது.

ஊருக்கு வெளியில் ஒரு சிறிய கோட்டை இருந்தது. ஒரு காலத்தில் ஒரு சிற்றரசர் அதில் இருந்தாராம். அதில் பக்கிரிகளும், சாதுக்களும், வழிப் போக்கர்களும் தங்கிவிட்டு செல்வார்கள்.

ஒருநாள் ஒரு சாது அங்கு வந்து தங்கினான். அவன் தந்திரவாதியும் கூட. நல்ல பேச்சுவன்மை பெற்றிருந்தான். அப்பாவிமான ஊர்வாசிகள் அவன் வலையில் சிக்கி அவனுக்கு சீடர்களாகி விட்டார்கள்.

ஒருநாள் காலை நேரத்தில் கூக்குரலிட்டவாறு அவன் ஊருக்குள் வந்தான்.

“சகோதரர்களே! ஓர் அற்புதம் நிகழ்ந்து விட்டது. கோட்டையில் சங்கர பகவானின் சிலை ஒன்று தோன்றி இருக்கிறது. அவனுடைய சீடர்கள் சிறு கோட்டையை நோக்கி ஓடினார்கள். அவர்கள் திரும்பிவந்து, பகவான் சங்கரரின் சிலை ஒன்று பூமியிலிருந்து தோன்றி இருப்பதாக பரபரப்பாகச் சொன்னார்கள். ஆரம்பத்தில் யாருமே இதை பொருட்படுத்தவில்லை. ஆனால் சில பெண்கள் பூசை தட்டுகளை ஏந்தியவாறு தரிசனம் காணச் சென்றார்கள். பிறகு

ஒருவர் ஒருவராக மக்கள் அங்கே செல்ல முற்பட்டார்கள். விரைவிலேயே கூட்டம் அதிகமாக சேர்ந்தது. ஒரு நாள் அந்த தந்திரசாலி ஒரு வினா எழுப்பினான். எத்தனை நாட்கள் தான் திறந்த வெளியில் பூசை நடத்துவது; எனவே அங்கே ஒரு கோயில் எழுப்பப்பட வேண்டும். அவன் சீடர்களும் அவனுடன் ஒத்துப் பாடினார்கள். அங்கு கோயில் கட்டுவது குறித்து ஊரில் பேச்சுகள் ஆரம்பமாயின.

ஊரில் ஒரு கோவில் இருக்கிறதே, இன்னொரு கோயில் எதற்கு என்று சில முதியோர்கள் கருத்து தெரிவித்தார்கள். ஆனால் பக்தர்கள் ரகசியமான கூட்டங்களை நடத்தி ஆலோசனை செய்தார்கள். கருத்துகள் பல பரிமாறப்பட்டன. இறுதியில் கோயில்கட்டுவது என்று முடிவாகியது. இந்தச் செய்தி முஸ்லீம்களுக்கும் எட்டியது; அவர்கள் மௌனம் சாதித்தார்கள். ஆனால் இன்னொரு கோயில் கட்டப்படும் விஷயத்தை ஜீரணிக்க முடியவில்லை.

அந்த நாட்களில் ஆடு வியாபாரி சுப்ஹான் குரேஷியின் குருவான மீர்சாஹிப் அந்த ஊருக்கு வருகை தந்தார். அவர் அவனுடைய காதில் ஏதோ முணுமுணுக்கவே அவர் சில முஸ்லீம்களை அழைத்து வந்தான். சிற்றுண்டி முடிந்த பிறகு மீர்சாஹிப் பேசினார்.

“சகோதரர்களே! நான் ‘தீன்’ தொண்டன். இங்கு சிறிய கோட்டை பகுதியில் புதிய ஆலயம் ஒன்று எழுப்ப முயற்சிகள் நடக்கின்றன, என்ற செய்தி வந்தது. ஆனால் நான் அதற்கு முக்கியத்துவம் தரவில்லை! ஒவ்வொரு நாளும் புதுப்புது ஆலயங்கள் உருவாகி வருகின்றன. ஆனால் அது கவலைக்குரிய விஷயம் அல்ல. நான் இன்று ‘பஜர்’ தொழுகைக்கு பிறகு அந்த சிறிய கோட்டை பகுதிக்குச் சென்றேன். அதை ஆய்வு செய்த போது நான் திடுக்கிட்டேன். அது சுபேதார் ஷம்சுத்தீன் இப்னே கம்ருத்தீனின் மாளிகையாகும். அதற்கு பக்கத்திலேயே அவர் மசூதி ஒன்றும் கட்டி இருந்தார். காலப்போக்கில் அது அழிந்துவிட்டது. அதன் அடையாளங்கள் இப்போதும் உள்ளன. அதே இடத்தில் கோயில் கட்டுவதாகச் சொல்கிறார்கள். மசூதி இருந்த இடம் எப்போதும் மசூதிக்குரியது தான். அங்கே கோயில் எப்படி கட்ட முடியும். நீங்கள் அனைவரும் சேர்ந்து இதற்கான தீர்வு காணுவது மிகமிக அவசியம்.”

“ஆனால் பீர் சாஹிப்! மசூதி இருந்த இடத்தில் விக்கிரகம் எப்படி வெளிப்பட்டு இருக்கும்?”

“இதெல்லாம் அந்த தாந்திரிக்கின் தந்திரச் செயல் - இரவோடு இரவாக வெளியிலிருந்து ஒரு விக்கிரத்தை கொண்டு வந்து நாடகமாடி இருக்கிறான்.”

“இந்து சகோதரர்கள் அங்கே கோயில் கட்டுவது என்று முடிவு என்பது விட்டார்களே. இப்போது என்ன செய்ய முடியும்.”

“வரலாற்று உண்மைகளை எடுத்துரைத்து அவர்களுக்கு புரிய வைப்போம். ஒருமுறை மசூதி கட்டப்பட்டு விட்டால் அது என்றென்றைக்கும் மசூதி தான்.” அவர்கள் வேறு இடத்தில் கோயில் கட்டிக் கொள்ளட்டும் - நாங்கள் மறுப்பு தெரிவிக்க மாட்டோம்.

“அவர்கள் ஒத்துக் கொள்ளாவிட்டால்...?”

“ஜிஹாத் ஃபீ சபீலில்லாஹ் தான் மாற்று வழி. இத்தகைய சமயங்களில் தான் ஜிஹாத் கடமையாக்கப்பட்டு இருக்கிறது.”

முதியவர் ஒருவர் குறுக்கிட்டார்: “பீர் சாஹிப்! இது கலகம் இல்லையா!”

“அஸ்தக் ஃபிருல்லாஹ்!” பீர் சாஹிப் கர்ஜனை புரிந்தார். “நீர் ஜிஹாதை கலகம், கலவரம் என்கிறீர்களா?”

பாவம் - அந்தப் பெரியவர் பயந்து மௌனமாகி விட்டார் - வேறொருவர் சற்றே துணிவுடன் சொன்னார்: “இந்தச் சிற்றூரில் பல நூற்றாண்டுகளாக இந்துக்களும் முஸ்லிம்களும் ஒற்றுமையாக வாழுகிறார்கள். எங்களுக்கு ஒரு மசூதியே போதும். அதுவும் தொழுகை நேரங்களில் நிரம்புவதில்லை.

“குஃப்ர் பேச்சு பேச ரேண்டாம்” பீர் சாஹிப் உறுமினார். “மசூதி காலியாக இருக்கிறது என்றால் அதற்கு அறியாமையே காரணம். ‘உங்கள் தொழுகைகளை தவறாமல் நிறைவேற்றுங்கள். உங்கள் ஜனாஸா தொழுகை நடப்பதற்கு முன்னால்!’ என்ற அறிவுரையை நீர் கேள்விப்படவில்லையா?”

எல்லாரும் அமைதியாகிவிட்டார்கள். சுப்ஹான் குரேஷியின் மூன்று இளைஞர்கள் ஆவேசமடைந்து விட்டார்கள்.

“பீர் சாஹிபின் கூற்று உண்மையானது” என்றான் ஒருவன். “அந்த இடத்தில் கோயில் கட்ட நாம் எந்த நிலையிலும் அனுமதிக்கமாட்டோம் - மகுதி இருந்த இடத்தில் மகுதிதான் கட்டப்பட வேண்டும்.”

“நாரயே தக்பீர்!” ஒன்று ஒருவன் முழங்க “அல்லாஹ் அக்பர்” என்று எல்லாரும் ஒலி எழுப்பினார்கள். இந்த செய்தி அந்த தந்திரவாதி வரை சென்றது. இந்துக்கள் அவரை பண்டித ஷம்பு நாத் என்றழைக்கத் தொடங்கி இருந்தார்கள். பகவான் சங்கரரின் இன்னொரு பெயர் ‘ஷம்பு’தானே. பண்டித ஷம்பு நாத் இடி மொழிந்தார். “நீசர்களான முஸ்லீம்கள் பகவான் சங்கரை அவமதிக்கிறார்கள். இந்த இடத்தில் மகுதி இருந்ததாக சொல்கிறார்கள். ஆனால் அதற்கு முன்னால் இங்கு ஆலயம் இருந்தது என்று நான் சொல்கிறேன். முஸ்லீம் தளபதி அதை இடித்து தரை மட்டமாக்கி விட்டு மகுதியை கட்டினான். இவ்வாறு செய்வது முஸ்லீம்களின் பரம்பரை குணம். நீங்கள் அனைவருமே விழிப்புடன் இருந்து இங்கு விரைவில் கோயில் கட்டி முடிக்க வேண்டும் - அவர்களுக்கு சரியான பதிலடி கொடுக்க வேண்டும்.” சில முதியவர்களை தவிர்த்து மற்ற அனைவரும் அதை ஆமோதித்தார்கள். வாலிபர்கள் ‘ஹர ஹர மகா தேவ்’ என்று கோஷங்களை முழங்கினார்கள். கோயில் கட்டுவதற்கு ‘நன்கொடை’ வசூலும் ஆரம்பமாகியது. பிறகு கூட்டங்கள் நடந்தன. அதன் விவரங்கள் செய்தித் தாள்களில் பிரசுரமாயின. சில தலைவர்களும், மத குருமார்களும் வருகை தந்து ஊக்குவித்தார்கள். ஊர்வலங்களும் தொடங்கின; ஆவேசமான சொற்பொழிவுகள் தொடர்ந்தன. இதைப் போலவே முஸ்லீம்களும் கூட்டங்கள் நடத்தினார்கள். வெளியிலிருந்து மௌல்விகள் வரவேற்கப் பட்டார்கள்; அரசியல் தலைவர்களும் சுற்றுப்பயணங்களை மேற்கொண்டார்கள். அனல் பறக்கும் பேச்சுகள் பறந்தன. அல்லாஹ் அக்பர் என்ற கோஷம் விண்ணைப் பிளந்தது. கோயில் இடத்தில் முஸ்லீம்கள் தாக்குதல் நடத்த வருகிறார்கள் என்ற புரளி கிளம்பவே இந்துக்களும் வாள்களும் ஈட்டிகளும் எடுத்துக்கொண்டு ஓடினார்கள்.

இருசாராரும் ஆவேச மிகுதியோடு எதிரெதிரே அணிவகுத்து நின்றார்கள். முதலில் கல்விச்சு தொடங்கியது. பிறகு கத்திகளும் வெளியே வந்தன. அந்த சமயத்தில் “போலீசு வருகிறது” என்று யாரோ சொல்ல எல்லாரும் பல திசைகளில் ஓடி ஒளிந்தார்கள். தங்கள் வீடுகளுக்குச் சென்று காயமுற்றோருக்கு சிகிச்சை அளித்தார்கள். அடுத்த முறை எதிரிகளுக்கு நல்ல பாடம் புகட்டுவது என்று இருசாராரும் முடிவெடுத்தார்கள்.

சோக மிகுதியால் ரஹீமுத்தீனும் ராம்பிரசாத்தும் தவித்தார்கள். அன்றிரவு திண்ணைக்கு வந்தபோது இருவர் முகமும் வாடி இருந்தது. சிறிது நேரம் வரை பேச முடியாமல் இருவரும் திண்டாடினார்கள். ரஹீமுத்தீன் இருமி தனது தொண்டையை சுத்தப்படுத்தினார். “மிக மிகத் தவறான செயல் இது!”

“மனிதனின் புத்தி பேதலித்து விட்டால் அவன் இத்தகைய காரியங்களில் ஈடுபடுகிறான்.”

“இந்த மோதல் கண்டிக்கத்தக்கது. பல வாலிபர்களுக்கு காயமாம். இந்த வெறியாட்டத்தால் என்ன பயன்?”

“இந்த கலகத்திற்கு மூல காரணமே அந்த தந்திரவாதி தான். சிறிய கோட்டையில் கோவில் இருந்ததாகச் சொல்லி உணர்வுகளை தூண்டி விடுகிறான்.”

“பகவான் சங்கரரின் சிலை தோன்றி இருப்பதாக மக்கள் சொல்கிறார்களே...”

“அது சுத்தப் பொய். பாவிக்கு பகவான் தரிசனம் தருவாரா, என்ன...”

“முஸ்லீம்களை பீர்சாஹிப் தூண்டி விடுகிறார்...”

அப்போது தூரத்திலிருந்து கோஷங்கள் முழங்கப் பட்டன. அந்த ஒலிகள் நெருங்கி வந்தன. சிறிது நேரத்தில் தீவட்டிகளின் ஒளியும் தெரிந்தது.

இவர்கள் இந்து சகோதரர்கள் போல் இருக்கிறது. மகாதேவ் என்று கோஷம் எழுப்புகிறார்களே...

எதிர் திசையிலிருந்தும் கோஷங்கள் ஒலித்தன.

“இந்து முஸ்லீம் சகோதரர்களே!”

ரஹீமுத்தீனும் ராம்பிரசாத்தும் எழுந்து நின்றார்கள். அச்சமும் வியப்பும் கலந்த பார்வையால் அவர்களை நோக்கினார்கள். எதிரெதிரே வந்த கூட்டங்கள் நெருங்கி வரும்போது கோஷங்களும் உயர்ந்தன. ரஹீமுத்தீனும் ராம்பிரசாத்தும் இடையில் பாறைகளைப் போல் நின்றார்கள். கைகளை உயர்த்தி அவர்களை சாந்தப்படுத்த முயன்றார்கள்.

“நில்லுங்கள் - பகவானுக்காக நில்லுங்கள். அல்லாஹுக்காக நில்லுங்கள். அராஜகம் மிக மிகத் தவறானது.”

அவர்கள் பேச்சைக் கேட்கும் மனநிலையில் யாரு மில்லை. சிலர் அந்த இருவரையும் தள்ளிவிட்டு மகுதியைத் தாக்கினார்கள். முஸ்லிம்களும் கோவிலை அடைந்து முதலில் சிலையை சுக்கு நூறாக உடைத்தார்கள். “மூடர்களே! என்ன காரியம் செய்கிறீர்கள்” என்று கத்தியவாறு ராம்பிரசாத் ஒடோடியும் வந்தார். அந்த துண்டுகளை பொறுக்கி ஒரு துணியில் சேகரித்தார். அதை தனது மார்புடன் கட்டி கொண்டார். சிலர் சுவர்கள் மீது மண்ணெண்ணெய் தெளித்தார்கள். கோயிலுக்கு தீ வைக்கப்பட்டதும் அது கொழுந்து விட்டெறிந்தது. சிலர் ராம்பிரசாதை இழுத்து வெளியே கொண்டு வந்தார்கள். ஒருவன் எரிந்து கொண்டிருந்த மரக் கட்டையால் அவருடைய தலையில் ஓங்கி அடித்தான். தீப்பொறிகள் கண்களில் நுழையவே அவர் பெரியதொரு கூக்குரலை எழுப்பினார்.

மறுபுறத்தில் மகுதியை உடைக்கும் பணி தொடங்கியது. ‘மெம்பர்’ மேடை தகர்க்கப்பட்டது. குர்ஆன் பிரதிகள் கிழித்து எறியப்பட்டன. ரஹீமுத்தீன் பைத்தியம் பிடித்தவன் போல் அந்த துண்டுகளை சேகரித்தார். மகுதியின் சுவர்களிலே பெட்ரோலும் மண்ணெண்ணெயும் தெளிக்கப்பட்டு தீ வைக்கப்பட்டது. கோவிலும் மகுதியும் கொழுந்து விட்டு எரியத் தொடங்கின. சிலர் ரஹீமுத்தீனை இழுத்து வெளியே கொண்டு வந்தனர். அவர் குர்ஆன் பக்கங்களை நெஞ்சுடன் அணைத்தவாறு மீண்டும் மகுதிக்குள் நுழைய முயன்றான். “அடியுங்கள் அவனை” என்று ஒரு குரல் ஆணை பிறப்பித்தது.

யாரோ வாளால் அவனைத் தாக்கினார்கள். அவன் கால் துண்டாகி விட்டது. ரஹீமுத்தீன் கத்தியவாறு அறுபட்ட மரம் போல் கீழே சாய்ந்தான். கண்கள் இருண்டன. அவன் மூர்ச்சையாகி விட்டன.

வணக்க ஸ்தலங்களுக்கு தீ வைத்த வெறியர்களுக்கு இடையில் மோதல் ஏற்பட்டது. கோஷங்களை கேட்ட காட்டு மிருகங்களும் பயந்தோடி பதுங்கிக் கொண்டன. மரங்களிலிருந்து பறவைகளும் பறந்து சென்றுவிட்டன. ஆயுதங்கள் கூர்மை இழந்தன; கைகளும் சோர்வடைந்தன. ஈட்டிகளை வீசும் சக்தியும் குறைந்தது. பொழுது புலர ஆரம்பித்தது; கலகக்காரர்கள் கோபமும் துக்கமும் கலந்த உணர்வுடன் தங்களைச் சார்ந்த மக்களின் பிணங்களை தூக்கிச் சென்றார்கள். வணக்க ஸ்தலங்களிலிருந்து கிளம்பி வானத்தை தொட்ட சுவாலைகள் அணையத் தொடங்கின. புகை மண்டலம் அடங்கவில்லை.

முனகியவாறு ராம்பிரசாத் புரண்டு படுக்க முயன்றான். அவனது தலை வெடிக்கிற மாதிரி வலித்தது. கண்களில் தீவட்டிகள் நுழைந்துவிட்டது போன்ற எரிச்சல். சிரமப்பட்டு கண்களை திறந்தான்; ஆனால் ஒன்றுமே தெரியவில்லை; சுற்றிலும் கருமையான இருட்டு, ஒன்றுமே தென்படவில்லை; கடந்த இரவில் நடந்த சம்பவங்கள் நினைவுக்கு வந்தன. யாரோ எரியும் தீவட்டியை தலையில் அடித்ததும், கண்களில் தீப்பொறிகள் நுழைந்ததும் நினைவுக்கு வந்தன; அப்போது ரஹீமுத்தீனின் நினைவும் வந்தது. அவனுக்கு பல குரல்கள் கொடுத்தும் பதில் வரவில்லை. மீண்டும் நான்கு முறை குரல் கொடுத்து பிறகு ஈனக் குரலில் முனகும் ஒலி கேட்டது. 'ராம்' என்றழைத்தது அந்தக் குரல். "ரஹீம்! எங்கே இருக்கிறாய்?" என்று கேட்டான்.

"நான் மகுதியின் நுழைவாசலில் கிடக்கிறேன்."

ராம் பிரசாத் எழுந்து நின்றான்; தடுமாறி கீழே விழுந்து விட்டான். "ரஹீம்! என் கண்களுக்கு எதுவும் தெரியவில்லை. ஒரே இருட்டாக இருக்கிறது."

"ராம்! நான் எழுந்து நிற்க முடியாது. சிறிது நேரம் வரை இருவரும் சிலசில விநாடிகள் இடைவெளிவிட்டு பேசிக் கொண்டார்கள். இருவரும் ஊர்ந்தவாறு நெருங்கியும் வந்தார்கள். இப்படியே இருவரும் ஒருவரையொருவர் அடைந்து விட்டார்கள். ரஹீமுத்தீன் ராம்பிரசாதத்தைப் பார்த்தான். தலையிலிருந்து வடிந்த இரத்தம் முகத்தில் பரவி காய்ந்துவிட்டது. அவனுடைய கண்கள் மாமிசத் துண்டுகள் போல் சிவந்து கிடந்தன.

“ராம்! உன்னுடைய கண்கள்...” என்று சொல்லியவாறு ரஹீம் எழுந்து நிற்க முயன்றான். ஆனால் முடியவில்லை. இடுப்புக்கு கீழே பயங்கரமான வலி - சற்றே எழுந்து பார்த்தான். ஒரு கால் துண்டிக்கப்பட்டு இருந்தன. அவன் அலறி விட்டான். ராம் பிரசாத் கலவரமடைந்த குரலில் கேட்டான். “ரஹீம்! என்ன நேர்ந்தது?”

“ராம்! உன்னுடைய கால்...”

“ரஹீம்! உன்னுடைய கண்கள்...” ராம்பிரசாத் ரஹீமுக்கு பக்கத்திலேயே சாய்ந்துவிட்டான்.

பிறகு போலீசும் வந்தது. காயமடைந்த சிலருடன் இருவரையும் ஆம்புலன்ஸில் ஏற்றி மருத்துவமனையில் சேர்த்தார்கள். ராம்பிரசாத்தின் இரண்டு கண்களும் போய் விட்டன. ரஹீமுத்தீனும் ஒரு காலை இழந்துவிட்டான். இரண்டாவது காலிலும் எலும்பு முறிவு; அவன் நொண்டியாகிவிட்டான். அவர்கள் பல மாதங்கள் வரை சிகிச்சை பெற்றதும், டாக்டர்கள் அவர்களை வெளியே அனுப்பிவிட்டார்கள். ஒருவரையொருவர் தாங்கியவாறு அவர்கள் வெளியே வந்தார்கள். பிறகு எங்கு சென்று மறைந்தார்கள் என்பது யாருக்கும் தெரியவில்லை. அவர்கள் உயிரோடு இருக்கிறார்களா அல்லது செத்து விட்டார்களா என்பதையும் யாராலும் சொல்ல முடியவில்லை. சுற்றுப்புற கிராமங்களில் ஒரு வதந்தி பரவி வருகிறது. ஒரு குருடனும் ஒரு நொண்டியும் கோவில்களையும், மசூதிகளையும் வலம் வருகிறார்கள் என்ற பேச்சு அடிபடுகிறது.

குருடன் நொண்டியை தோளில் சுமக்கிறான்... நொண்டி குருடனுக்கு வழிகாட்டுகிறான்... இது ராமும், ரஹீமுமாக இருக்க வேண்டும் என்று மக்கள் நம்புகிறார்கள். அவர்கள் ஒரு கோயிலுக்கோ, மசூதிக்கோ வரும்போது விரட்டியடிக்கப்படுகிறார்கள்... ஏனெனில் அந்த வணக்க ஸ்தலங்களை கையகப்படுத்திக் கொண்டிருப்போருக்கு ராமோ, ரஹீமோ தேவையில்லை!

○ ஷாஹீன் நஜ்ர்

முடிவு பெறாத வேதனை

ஹசீனா அக்காவுக்கு ஒரு கணவன் இருந்தான். அதுவும் உயிருடன் இருந்தான் என்பது அவன் காலமாகி விட்ட பிறகு தான் எனக்கும் தெரிந்தது. அதுவும் அந்தச் செய்தி தபால் தந்தி மூலமாகவோ, தொலைபேசி வழியாகவோ வரவில்லை, அது தற்செயலாக வந்தது தான். என் தந்தையின் நண்பர் ஒருவரின் குமாரர் நியூயார்க்கில் இருக்கிறார். ஓர் ஆண்டுக்குப் பிறகு கராச்சி வழியாக இந்தியாவுக்கு வந்தார். ஹசீனா அக்காவைப் பார்த்தபோது அவருடைய கணவர் தன்னுடைய குடும்ப ஊழியர் என்பது நினைவுக்கு வந்தது. இந்திய பிரிவினைப் பிறகு அவருடைய குடும்பத்தினருடன் அவர் கிழக்கு பாகிஸ்தானுக்கு சென்றுவிட்டார். இப்போது கராச்சியில் சிறிது நேரம் தங்கியபோது அவர் காலமாகிவிட்ட செய்தி அவருக்கு கிடைத்தது. ஆனால் அவர் எப்போது எப்படி மரணம் அடைந்தார், அவர் நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்தாரா அல்லது விபத்து ஏதாவது நடந்ததா அல்லது திடீரென மாரடைப்பு காரணமா என்ற விவரங்கள் தெரியவில்லை. எனவே அவரும் இதைப்பற்றி சொல்லவில்லை.

ஹசீனா அக்கா மிகவும் ஏழை; ஆதரவற்றவர்; அவர் பல வீடுகளில் வேலை செய்து தன்னுடைய காலத்தை ஓட்டினார். தன்னுடைய மகனையும் வளர்த்தார். அவருடன் 'அக்கா' என்ற பட்டம் ஒட்டிக் கொண்டது - செவிலிய ராகவும் பணிபுரிந்தார். ஆனால் தன்மானமுள்ளவராகவும் இருந்தார்.

யார் முன்னாலும் கையை நீட்டவில்லை; இதற்கு நேர்மாறாக மற்றவர்களுக்கு தன்னால் முடிந்த உதவிகளை

செய்தார். அந்தப் பகுதியில் அவருக்கு நல்ல பெயர் இருந்தது. திருமண நாட்களில் அவருக்கு கிராக்கி அதிகமாகி விடும். எல்லா வீடுகளிலும் தனது வீட்டு காரியம்போல் மும்முரமாக வேலை செய்தார். சம்பந்தி வீட்டுக்காரர்களை நன்றாக உபசரிப்பார். சம்பந்தி வீட்டுக்காரர்கள் வந்ததும் ஹசீனா அக்கா, ஹசீனா அக்கா என்ற குரல்கள் உயரும். அவரும் தனது குழுவுடன் வந்து, அறையின் திரையை சுற்றி விலக்கி, சீண்டிடும் முறையில் தனது பாட்டை ஆரம்பிப்பார். வீட்டு பெண்களும் அவருடன் சேர்ந்து கொள்வார்கள்; வெளியில் இருக்கும் ஆண்களும் அதை ரசித்து கேட்பார்கள். கல்யாணமும் களை கட்டிவிடும்.

அவர் கணவர் காலமாகி விட்ட செய்தியை ஹசீப் அண்ணா எனது அம்மாவிடம் மௌனமாக சொன்னார். அம்மா ஹசீனா அக்காவை அழைத்து உட்கார வைத்து இந்தச் செய்தியை மெதுவாக சொல்லுவார் என்று நான் நினைத்தேன். அவர் எங்கள் வீட்டுக்கு பின்னாலேயே குடி இருந்தார். ஆனால் அம்மா அவருக்கு அழைப்பு விடுவிக்கவில்லை. அவருடைய மகனான பதினைந்து பதினாறு வயது நிரம்பிய பிச்சுவா எங்கேயோ சுற்றிவிட்டு தற்செயலாக நம்ம வீட்டுக்கு வந்தார். அம்மா அவனை உட்காரவைத்து உணவு கொடுத்தார். பிறகு அவன் தந்தை காலமாகிவிட்ட செய்தியை அவனிடம் தெரிவித்தார்.. இந்தச் செய்தியை அம்மா சாப்பிட்ட பிறகுதான் அவனிடம் சொல்ல வேண்டும். என்றும் எச்சரிக்கை செய்தார். இந்த சோகச் செய்தி அவனை சிறிதும் பாதிக்கவில்லை. அம்மாவும் இதை பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளமாட்டாள் என்று அவன் நினைத்தான். ஏனென்றால் அவள் தனது கணவனை சாடிக் கொண்டே இருப்பாள்... அவளை அநாதையாக விட்டு விட்டு அவன் பாகிஸ்தானுக்கு ஓடி விட்டானே. இதுவரை தன் மனைவியும் மூன்று பெண் குழந்தைகளும் உயிருடன் இருக்கிறார்களா என்று அவன் திரும்பியும் பார்க்கவில்லை. பிச்வா அப்போது தாய் வயிற்றில் இருந்தான்.

அவன் பாகிஸ்தான் போவதற்கான முக்கிய காரணம் எதுவுமில்லை. அவன் அரசியல்வாதி அல்ல. புதிய நாட்டில் மிகப்பெரிய பொக்கிஷம் கிடைக்கும் என்ற எதிர்பார்ப்பும் இல்லை. அவன் எழுதப்படிக்க தெரியாதவன். சாதாரண

ரயில்வே ஊழியனாக இருந்தான். அதுவும் ஹசீப் அண்ணாவின் தந்தை ஹபீபுல்லா சாஹிப் தனது செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தி வாங்கி கொடுத்த வேலை - அவனுடைய குறைபாடு என்னவென்றால் அவன் மனைவி ஒவ்வொரு பெண் குழந்தை பெற்றுத் தந்தது தான். இதனால் அவன் வெறுப்படைந்து விட்டான். நான்காவது முறையாக அவள் கரு தரித்தபோது இம்முறையாவது ஓர் ஆண் குழந்தை பெற்றெடுப்பாள் என்ற நம்பிக்கை அவனுக்கு வரவில்லை. எனவே குழந்தை பிறப்பதற்கு முன்பே அவளை விட்டு ஓடிவிட்டான். ஹபீபுல்லா சாஹிப் பாகிஸ்தானுக்குச் செல்ல முடிவெடுத்தபோது, அவனும் அவருடன் சேர்ந்து டாக்கா நகருக்கு சென்றுவிட்டான். இதற்காக அவன் எந்த ஆயத்தமும் செய்யவில்லை. காய்கறி வாங்கி வருவதாகச் சொல்லிவிட்டு வெளியே சென்றவன் மாயமாய் மறைந்து விட்டான். கணவன் தன்னை விட்டு நிரந்தரமாகவே போய் விட்டான் என்ற உணர்வே காலம் கடந்த பிறகு வந்தது. டாக்காவிலிருந்து வந்தவர்கள் அவன் வங்காளப் பெண் ஒருத்தியை மணம் முடித்து கொண்டான் என்ற தகவல் சொன்னார்கள்.

பையன் பிறந்ததும் கணவனைப் பிரிந்த துக்கமும் குறைந்துவிட்டது. அவன் வளர்ப்பிலேயே பல ஆண்டுகள் கழிந்து விட்டன. மகனிடம் அளவிலா அன்பு கொண்டிருந்தாள். அவனுக்கும் தந்தை இல்லாத குறை சிறிதும் தெரியவில்லை. அவனுக்காக எல்லாரிடத்திலும் சண்டை போட்டாள். பிச்வா அவனுக்கு முழு உலகமாகத் திகழ்ந்தான்.

19ல் இந்தியா பாகிஸ்தான் யுத்தம் - அதைத் தொடர்ந்து வங்காளதேசம் உதயமாகியது. லட்சோப லட்சம் மக்கள் அதற்காக வீடு வாசல்களை இழந்து அகதிகள் ஆனார்கள். ஆயிரக்கணக்கானோர் செத்து மடிந்தார்கள். வங்காளிகள் அல்லாதார் அங்கிருந்து துரத்தியடிக்கப் பட்டார்கள். லட்சக்கணக்கான அகதிகள் இந்தியாவுக்கு வந்தார்கள். ஆயிரக்கணக்கோர் நேபாளம் வழியாக பாகிஸ்தானுக்கு சென்றுவிட்டார்கள். தனது கணவனும் அகதியாக இந்தியாவுக்கு வருவான் என்று ஹசீனா அக்காவுக்கு எதிர்பார்ப்பு இருந்தது. ஒருமுறை அவன்

வந்துவிட்டால் எங்கும் போக விடாமல் தடுத்துவிடலாம் என்று அவள் நினைத்தாள். இப்போதுதான் ஒரு மகனும் இருக்கிறானே என்று பெருமிதமும் கொண்டாள். ஆனால் இந்த ஆசை நிறைவேறவில்லை. அவன் நேராக கராச்சிக்கே சென்று விட்டான். ஹசீனா அக்காவுக்கு ஏமாற்றம் தான் மிஞ்சியது - அவன் எல்லா தொடர்புகளையும் துண்டித்துக் கொண்டு பாராமுகமாகவே இருந்துவிட்டான். அழைப்புகள் பல அனுப்பியும் எந்த மகளின் திருமணத்திற்கும் வரவில்லை. பணமும் அனுப்பவில்லை. ஹசீனா அக்கா தனது சொந்த உழைப்பு மூலம், மக்களின் உதவி கொண்டும் மூன்று பெண்களை கரை சேர்த்து விட்டாள். தனது மகனின் பிறப்புக்காக காத்திராமல் சென்று விட்ட அவன், மகனைப் பார்க்கவும் வரவில்லை; ஒதுங்கியே இருந்துவிட்டான்.

பிச்வா குடிசைக்குள் நுழைந்தபோது, வழக்கத்திற்கு மாறாக அவன் அம்மா எதிரே உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தாள். இந்த நேரத்தில் வழக்கமாக எங்காவது வேலைக்கு போய் விடுவாள். சரி, இந்த செய்தியை சொல்ல மாலை வரை அவன் காத்திருக்க வேண்டிய அவசியமும் இல்லை. ஆனால் அவள் ஏதாவது சாப்பிடும் வரை இந்தச் செய்தியைச் சொல்லாதே என்ற அம்மாவின் அறிவுரையும் நினைவுக்கு வந்தது.

“நீ சாப்பிட்டு விட்டாயா அம்மா” என்று அவன் கேட்டான்.

“உன்னை விட்டு தனியாக எப்போது சாப்பிட்டு இருக்கிறேன்?” என்று கேட்ட அவள், “உனக்கு பசிக்கிறதா? சற்றே பொறு - இப்போதே சாதம் வடித்து விடுகிறேன்” என்று வாஞ்சையுடன் கூறினாள்.

“முதலாளி அம்மா எனக்கு சாப்பாடு கொடுத்தார்கள். நீ செய்து சாப்பிடு...”

இதைக்கேட்ட அவளுக்கு ஆறுதலாக இருந்தது. “என்ன சாப்பிட்டாய்?”

“கறிச்சோறு” - அவன் சற்று அலட்சியமாகவே பதிலளித்தான். ஹசீனா அக்கா பெருமூச்சுவிட்டாள். மனதிற்குள் முதலாளி அம்மாவுக்காக பிரார்த்தனை செய்தாள்.

இன்று அவள் குடிசையில் சிறிதளவு அரிசி மட்டுமே இருந்தது. ஆனால் மகனுக்கு கறிச்சோறு கிடைத்துவிட்டதே என்று மகிழ்ந்தாள்.

ஹசீனா அக்கா சமையல் செய்யாமல் வேறு வேலைகளில் முற்பட்டு விட்டாள். “அம்மா, நான் அடுப்பு பற்ற வைக்கிறேன். நீ சாதம் வடித்து சாப்பிட்டு விடு” என்றான் பிச்வா.

“என் வயிறு நிரம்பி இருக்கிறது. பசி எடுக்கும்போது சாப்பிடுகிறேன்.”

பிச்வா அமைதியை இழந்து தவித்தான். அவன் கேட்ட செய்தி இப்போது அவனை பாதிக்கத் தொடங்கியது. “எப்போது தான் சாப்பிடப் போகிறாய். பொழுது சாய்ந்து விட்டதே” என்று அவன் பரிதவித்தான்.

அவள் மனதில் ஏதோ குத்தியது. தான் செய்து கொண்டிருந்த வேலையை விட்டு எழுந்தாள். மகனிடம் வந்து அவன் முகத்தை கூர்ந்து நோக்கினாள். “என்னடா விஷயம்” என்று கேட்டாள்.

“இல்லை, ஒன்றும் இல்லை” என்று மழுப்பிவிட்டு அவன் எழுந்து வெளியே ஓடினான். ஹசீனா அக்காவும் அவன் பின்னாலேயே வந்தாள். ஆனால் அவனைப் பிடிக்க முடியவில்லை. அவள் சற்றே தடுமாறினாள். பிச்வா அடுத்த தெருவின் முனையில் உட்கார்ந்து அழுது கொண்டிருக்கிறான் என்று யாரோ சொன்னார்கள். மூச்சு இறைக்க அவள் அங்கே ஓடோடியும் சென்றாள். “அப்பா காலமாயிட்டாங்க” என்று அவளை அணைத்து கொண்டு அவன் அழுதான்.

ஹசீனா அக்கா ஒரு வினாடி திகைத்து நின்றாள். அவன் சொல்வது அவளுக்கு புரியவில்லை. சில வினாடி நேரங்களில் அவளுக்குப் புரிந்துவிட்டது. அவள் தன்னை சமாளித்தவாறு “அப்பாவா? யார் அப்பா?” என்று கேட்டாள்.

“என்னுடைய அப்பாதான்...” பிச்வா துடிதுடித்தான்.

“அப்பாவா? எப்படி” அவள் அவனை இழுத்துச் சென்று ஒரு மூலையில் உட்காரவைத்து தானும் உட்கார்ந்து கொண்டாள். விதவையாகி விட்டேன் என்ற உணர்வு தலை

தூக்கியது. கதறியழு வேண்டும் என்று இதயமும் துடித்தது. இதுவரை தொடர்ந்த பலவீனமான இணைப்பும் இன்று அறுந்து விட்டது. அவள் விதவையாகி விட்டாள். மைந்தன் எழுந்தான். அம்மாவை அணைத்துக் கொண்டு கதறியழு தான். அவள் வீறுகொண்டு அவனை உதறித் தள்ளினாள். “யாருக்காக அழுகிறாய்? அவனது முகத்தையாவது பார்த்து இருக்கிறாயா நீ?”

“அவர் உயிரோடு இருந்தால் பார்த்து இருப்பேன். இனி எப்படி பார்க்க முடியும்” அவன் தன்னுடைய பாணியில் அம்மாவை சமாதானப்படுத்த முயன்றான். ஆனால் அவள் சற்றும் மசியவில்லை. இதற்குள் அக்கம் பக்கத்து வீட்டுப் பெண்கள் கூடிவிட்டார்கள். ஹசீனா அக்கா எல்லாருடைய சுகதுக்கங்களில் பங்கு பெறுவாள். இன்று அவர்கள் ஆறுதல் சொல்ல வந்துவிட்டார்கள். ஏழைகளிடம் வார்த்தைகள் தவிர வேறு என்ன இருக்கிறது? அவர்கள் ஏதாவது சொல்வதற்கு முன்பே ஹசீனா அக்கா எழுந்து நின்றாள். எல்லாரையும் திருப்பி அனுப்பிவிட்டாள்.

அன்று ஹசீனா அக்கா அழுவில்லை - கணவனின் பாராமுகத்திற்கு பழிவாங்கும் வகையில், இந்தச் செய்திக்கு சிறிதும் முக்கியத்துவம் கொடுக்கவில்லை.

அவளுடைய நடத்தை, அவளுடைய மன உறுதி, அவள் வாழ்க்கை முழுவதும் அனுபவித்த வேதனைகளின் பிரதிபலிப்பாக இருந்தது.

○ டாக்டர் முஷ்தாக் அன்ஜும்

உதடுகளில் தடையட்ட உண்மை

அந்த மனிதன் குதிரையின் வால்பக்கமாக முகமும், தலை பக்கம் முதுகுமாக உட்கார்ந்திருந்தான். குதிரை முன்புறமாக அல்லது பின்புறமாக நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. அந்த வழுக்கைத் தலையனை வ்யோதிகன் என்றும் சொல்லி விட முடியாது. அந்தக் கருப்பன் ஆங்கிலத்தில் சரளமாகப் பேசினான்.

நதிக்கரை மணல் பூமியாக இருந்தது. சிறிது தூரத்தில் கிராமம் பச்சை பச்சேரென்று கவர்ச்சி மிக்கதாக காட்சி அளித்தது. நீண்ட காலத்திற்கு முன்னால் நடந்த சம்பவத்தை கிராமத்துப் பாட்டி தனது பேத்தி பேரன்களிடம் மிக்க வருத்தத்துடன் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். “அந்த சமயத்தில் கிராமத்தின் மீது ஏதோ ஒரு கெட்ட பார்வை விழுந்து விட்டது.”

அது மீனவர்கள் கிராமம். மீன் பிடித்து அதை சந்தையில் விற்கும் தொழில் அவர்களுக்கு. குறைந்த வருமானம், குறைவான செலவுகள், தேவைகளும் மிகக் குறைவாகவே இருந்தன. என்றாலும் அமைதியான மகிழ்ச்சிகரமான வாழ்க்கை. உற்சவம், திருமணம். போன்ற பல சுப காரியங்களும் நடந்தன. ஆரவாரங்களுக்கும், ஆர்ப்பாட்டங்கள்க்கும் குறைவில்லை. விளையாட்டுகளில் சிறுவர்களும், வாலிபர்களும் கலந்து கொள்வார்கள். வாரத்தில் ஒருநாள் விடுமுறை நாளாகும். அந்த ஒருநாளில் யாரும் மீன் பிடிக்க போவதில்லை. எல்லாரும் அந்த நாளை குடும்பத்தினருடன் கொண்டாடுவார்கள்.

ஆனால் ஒருநாள் இந்த நிலை முழுமையாக மாறிவிட்டது.

நதியின் கரையோர பூமி மணல் பாங்காக இருந்தது. கிராமம் தனது செழுமையையும் கவர்ச்சியையும் இழந்து விட்டது. இந்த அழிவு நிலைக்கு நம்மைச் சார்ந்தவர்களே காரணம் என்பது பாட்டிக்குத் தெரியும். ஆனால் அவர்கள் பாட்டியின் பக்கமோ, கிராமத்தை நோக்கியோ தங்கள் பார்வைகளைச் செலுத்தவில்லை. அவர்கள் தங்கள் சுயநலத்திற்கே முக்கியத்துவம் கொடுத்தார்கள்.

“அதனால் என்ன நிகழ்ந்தது பாட்டி” சிறிய பேரன் கேட்டான்.

கண்களை மூடியவாறு சிறிது நேரம் பாட்டி யோசனையில் மூழ்கினாள். பிறகு கண்களைத் திறந்தாள்.

அவளுடைய சுருக்கங்கள் குறைந்து முகத்தை சிறுவர்கள் நோக்கினார்கள்.

பாட்டியின் உதடுகளில் அசைவு தெரிந்தது.

“ஒரு நாள் நதியின் இரண்டு கரைகளும் ஒன்று சேர்ந்துவிட முடிவு செய்தன.”

இரண்டாவது பேரன் வியப்பு மேலிட வினா எழுப்பினான். “இது எப்படி சாத்தியமாகும் பாட்டி?”

“ஏன் முடியாது. ஆனால் இதற்காக பெரிய தியாகம் செய்ய வேண்டும்.” பாட்டி பெருமூச்சு ஒன்றை வெளிப்படுத்தினாள்.

“எத்தகைய தியாகம்” இம்முறை பெரிய பேரனின் குரல் ஒலித்தது.

“ஓடும் நதியே காணாமல் போய்விட்டால் இரண்டு கரைகளும் ஒன்றாகி விடும் அல்லவா?” வேதனையை மறைத்து பாட்டி புன்முறுவல் ஒன்றை வெளிப்படுத்தினாள்.

“நதி காணாமல் போய்விட்டால்...” குழந்தைகள் மனதில் பல வினாக்கள் எழுந்தன.

“நீங்கள் சரியாகவே யோசிக்கிறீர்கள். அந்த நிலை ஏற்பட்டால் பஞ்சம் வந்து விடும்...”

“ஆனால் பாட்டி! சிறிய பேரன் குறுக்கிட்டான். கோடை காலங்களில் மட்டும் இது சாத்தியமாகும். குளிர்

காலங்களில் இரண்டு கரைகளும் எப்படி இணைய முடியும்?”

“ஏன் முடியாது. குளிர் காலங்களிலும் பஞ்சம் வரலாம்..”

“குளிர் காலத்தில் வறட்சியா...?” இரண்டாவது பேரனுக்கு எதுவும் புரியவில்லை.

“அவன் விரும்பினால் மாரி காலத்திலும் வறட்சி நிலை உருவாகலாம்...” பாட்டியின் கண்களில் மின்னலடித்தது.

சிறுவர்கள் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். மேல் மட்டத்தினரின் வல்லமையை குறித்து பாட்டி பேசுகிறாள் என்பதை மட்டும் தெரிந்து கொண்டார்கள். மேல்மட்டத்தினர் தங்கள் அதிகாரத்தை நிலை நாட்டும்போது மற்றவர்கள் பொறுமையுடன் சகித்து கொள்ள வேண்டும். சிலர் குதிரை மீதேறிச் செல்கிறார்கள். வேறு சிலர் குதிரைச் சாணியை சுத்தப்படுத்துகிறார்கள். குதிரைகளும் அவற்றின் மீது எதிர்புறத்தில் தவறாக உட்கார்ந்து இருப்போரும் நகர்ந்து சென்று கொண்டே இருக்கிறார்கள்.

“அப்புறம் என்ன நடந்தது பாட்டி?” - பேத்தி ஆர்வத்துடன் கேட்டாள்.

“என்ன நடக்கும்; நதியின் இரண்டு கரைகளும் இணைந்து விட்டன.”

“நீர் இல்லாமல் கிராமம் பரிதவித்து இருக்குமே” குழந்தைகள் தவித்துப் போனார்கள்.

“நதி வறண்டு விட்டது; கிராமத்தில் வறட்சி தலைதூக்கி ஆடியது...” பாட்டி பொறுமையாகவே சொன்னாள் -

“இரண்டு கரைகளின் இணைப்பால், கிராமம் மரணத்தின் பிடியில் சிக்கித் தவித்தது...”

“இவ்வாறு நடப்பது சாத்தியமே...” - பாட்டி வருந்தினாள்.

“இந்த இணைப்பால் பாதிப்பு தான் வரும். குழந்தைகள் ஒரே குரலில் பேசினார்கள்.”

“எல்லோரும் இதைத் தான் சொன்னார்கள். எல்லாரும் இதைத்தான் நம்பினார்கள்... ஆனால்...”

“ஆனால் என்ன பாட்டி” சிறிய பேத்தி முணு முணுத்தாள்.

“ஆனால் எல்லாரும் நம்புவதால் என்ன ஆகும்.”

“எல்லாரும் ஒன்றை நம்பினால் அது உண்மையாகிவிடும் என்று அப்பா சொல்வாரே...” இம்முறை பெரிய பேரன் பேசினான். அவனுடைய அப்பாவித்தனம் பாட்டியை புன்சிரிக்க வைத்தது. உள்ளத்தில் ஏதோ ஒரு குத்தல். ஆனால் பாட்டி அதை வெளிப்படுத்தவில்லை. இந்தச் சிறுவர்களிடம் எப்படி சொல்வது; என்ன சொல்வது என்று பாட்டி குழம்பினாள்.

“எனக்கு எதுவும் புரியவில்லை. மாரி காலத்தில் வறட்சியா...?” பெரியவனுக்கு ஒரே குழப்பம்.

“வறட்சி என்ன? மாரி காலத்திலும் தீ பற்றி எரியும். அணையாத தீ!” - பாட்டி அமைதியுடன் பேசினாள்.

“எப்படி, எப்படி” சிறுவர்கள் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் தவித்தார்கள்.

இவர்களை எப்படி சமாளிப்பது என்று பாட்டி யோசனை செய்தாள். பாட்டி ஏதோ சொல்லிவிட்டாள். ஆனால் சிறுவர்கள் விடுவதாக இல்லை. திடீரென்று பாட்டியின் மூளையில் ஒரு பொறி தட்டியது.

“முதலில் ஒரு சம்பவம் சொல்கிறேன். அதை கேளுங்கள்.” - பாட்டி சமாளிக்க முயன்றாள்.

“இல்லை; முதலில் மழைக் காலத்தில் எப்படி தீப்பற்றி எரியும் என்பதை சொல்லுங்கள்” - பெரிய பேரன் அடம் பிடித்தான்.

“சொல்கிறேன். பொறுமையாக இரு...” - பாட்டி தடுமாறினாள்.

“சரி, சரி, சொல்லுங்கள்...”

குழந்தைகளிடம் எதை சொன்னாலும் சிரமம்தான். ஏதாவது தவறாக சொல்லி விட்டால் அதை பிடித்துக் கொள்கிறார்கள். அவர்களிடம் நேரிடையாக உண்மை பேசி விடுவதுதான் நல்லது. அவர்கள் வளர்ந்து பெரியவர்களாகி விட்டாலும், பாட்டி ஏன் தவறாகப் பேசினாள் என்று அலசி ஆராய்வார்கள். இந்தப் பாட்டி இளநங்கையாக இருந்த

போது அவளுக்கு இரண்டாவது மகன் பிறந்தான். முதல் மகன் மழலை மொழியில் கேட்டான்.

“இவன் யாரு?”

“உன்னுடைய தம்பி”

“என் தம்பியா... இவன் எங்கிருந்து வந்தான்...”

பாட்டி புன்னகைத்தாள் - “வானத்திலிருந்து!”

“வானத்திலிருந்து விழுந்த பிறகும் இவனுக்கு எந்தக் காயமும் இல்லையே...” என்று அவன் யோசித்தான். இதை யூகித்தவாறு அவள் சொன்னாள் -

“காயம் இருக்கிறது. அதனால் தான் அவன் அழுகிறான்...”

“ஆனால் உடலில் எந்த காயமும் இல்லையே...”

“எல்லாம் இறைவன் செயல்...” என்று அவள் சொல்லி முடித்தாள்.

பாட்டிக்கு நன்றாக நினைவு இருக்கிறது. அவளுக்கு ஏழாவது பையன் பிறந்த போது ‘இது எங்கிருந்து வந்தது?’ என்று மூத்தவன் கேட்கவில்லை. தாயை பார்த்து கொண்டே இருந்தான். கண்களில் எதையோ தேடினான். அவள் மௌனம் சாதித்தாள்.

“சொல்லுங்கள்...” பேத்தி பாட்டியின் கையைப் பிடித்து இழுத்தாள்.

பாட்டி நடந்ததைச் சொல்ல ஆரம்பித்தாள். “அந்த கிராமத்தை சென்றடைய காட்டுவழிதான் இருந்தது. அதில் மூர்க்கமான மிருகங்கள் இல்லை என்றாலும் தேள்களுக்கும் பாம்புகளுக்கும் குறையில்லை. ஒருநாள் மாலை நேரத்தில் பயங்கரமான இருள் பரவியது. வானம் கருமையாகி விட்டது. மின்னல் மின்னியது. மழையும் பெய்ய ஆரம்பித்தது. ஓர் ஆலமரத்தின் கீழே நான்கு பேர் மழை நின்றதும் கிளம்பி விடலாம் என்ற முடிவுடன் ஒதுங்கினார்கள். அப்போது சூட் போட்ட ஒருவரும் ஓடோடி வந்தார்.

“நான் சிறிது நேரம் இங்கே நிற்கலாமா” என்று அவர் கேட்டார்.

நால்வரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். சற்றே ஒதுங்கி அவருக்காக இடம் கொடுத்தார்கள்.

புதியவர் நன்றி தெரிவித்து விட்டு அவர்களுடன் நின்று கொண்டார்.

தொடர்ந்து பேய் மழை பெய்தது. அவ்வப்போது பயங்கரமான இடியோசையுடன் மின்னலும் மின்னியது. வெகு நேரம் வரை மழை நிற்பதற்கான அறிகுறி தெரியவில்லை. முதலில் நின்றிருந்த நால்வரில் ஒருவன் மிக்க கலவரத்துடன் காணப்பட்டான். அவனுடைய உதடுகள் ஏதோ முணுமுணுப்பது போல் தெரிந்தன. ஆனால் வார்த்தைகள் வெளிப்படவில்லை.

புதிதாக வந்தவன் இதைப் பார்த்து உரத்த குரலில் கேட்டான்.

“தெளிவாகச் சொல்லுங்கள். நீங்கள் ஏதோ சொல்ல விரும்புகிறீர்கள்...”

“ஆ... ஆம்!” அவன் கண்களைத் திறந்தான். அவன் முகத்தில் பயங்கரமான வெருட்சி நிழலாடியது.

“என்ன சொல்ல விரும்புகிறீர்கள்” புதியவன் மீண்டு மொருமுறை கேட்டான்.

சில வினாடிகளுக்குப் பிறகு அந்த உயரமான மனிதன் பேச ஆரம்பித்தான்.

“நமக்கிடையே ஒரு பாவி இருக்கிறான். இந்தப் பேய்மழை அவனுடைய பலி கேட்கிறது.”

மற்ற நால்வரும் அவனை வியப்புடன் நோக்கினார்கள்.

“ஆம்... இந்த மின்னல் அவனுக்காக எங்களையெல்லாம் எரித்து சாம்பலாக்கிவிடும்...”

“என்ன சொல்கிறீர்கள்...” ஐந்தாவது நபரின் குரலில் பதட்டம் இருந்தது.

“மிகச் சரியாகச் சொல்ல வேண்டுமென்றால் எங்களில் ஒருவர் - அந்தப் பாவி - சாகத்தான் வேண்டும்.”

“ஏன் - எதற்காக?”

“மற்ற நான்கு பேர் காப்பாற்றப்பட வேண்டுமென்றால் அவன் சாக வேண்டும்...”

“என்ன - இது புதிராக இருக்கிறதே?”

“ஆனால், இது தான் உண்மை.”

“உங்கள் பேச்சு விசித்திரமானது. இப்படியொரு சம்பவம் முன்பு எப்போதும் நடக்கவில்லையே!” ஐந்தாவது நபர் ஆணித்தரமாக மறுப்புரை கூறினார்.

“ஆனாலும் இது இன்று நடக்கிறது” அந்தக் குரலிலும் உறுதி இருந்தது.

“இதற்கு தீர்வு என்னவோ...” எல்லாருக்கும் பயம் வந்து விட்டது.

“அதோ எதிரே ஒரு கிணறு தெரிகிறதே ஒவ்வொருவராக அங்கு சென்று அதைத் தொட்டுவிட்டு வரவேண்டும் - பாவி மனிதனை அந்த மின்னல் தாக்கும்; மற்றவர்கள் உயிர் பிழைப்பார்கள். பேய் மழையும் அடங்கிவிடும்...” அந்தக் குரல் பயங்கரமாக ஒலித்தது.

எல்லாருடைய முகங்களிலும் வியப்பும் மகிழ்ச்சியும் கலந்த உணர்வு பிரதிபலித்தது.

ஒருவர் தயக்கம் இல்லாமல் சொன்னார். “நான் முதலில் போய் அந்தக் கிணற்றை தொடுகிறேன்...” அவர் ஆலமரத்தை விட்டு கிணற்றை நோக்கிச் சென்றார்.

எல்லாருடைய இதயங்களும் படபடத்தன. அவர் கிணற்றையும் தொட்டுவிட்டார். மின்னல் மின்னியது; ஆனால் கீழே வரவில்லை; அவர் மெதுவாக திரும்பி வந்து விட்டார்.

இரண்டாவது மனிதரும் சற்று துணிச்சலாகவே கிளம்பி கிணற்றை தொட்டவாறு வானத்தைப் பார்த்தார். மின்னல் பயங்கரமான ஒலியுடன் மின்னியது. ஆனால் அவரைத் தாக்கவில்லை.

மூன்றாவது மனிதர் தயங்கி தயங்கி சென்றார். மிகவும் பயந்தவாறு கிணற்றை தொட்டார். மின்னல் மின்னி தூரமாகச் சென்றுவிட்டது. அவரும் பாவி அல்ல!

இப்போது நான்காவது நபர் - கடைசியாக உள்ள இருவரில் ஒருவர். இவர் அந்தப் பாவியாக இருப்பாரோ? மற்றவர்களை அச்சமுடன் ஒருமுறை நோக்கினார். அவர் போகத் தான் வேண்டும். யாரும் அவரைத் தடுக்க மாட்டார்கள்.

கை கால்கள் நடுங்கின. ஆனாலும் சமாளித்தவாறு கிணற்றை அடைந்து அதை தொட்டு விட்டார். பயங்கரமான

அலறலுடன் மின்னல் பளிச்சிட்டது. ஆனால் அவரை தாக்கவில்லை! அவரும் பத்திரமாக திரும்பி வந்தார்.

இப்போது எஞ்சி இருப்பது ஐந்தாவது நபர். நால்வரும் அவரை உற்று நோக்கினார்கள்.

பாட்டி சற்றே தாமதித்தாள்.

“அவர் தான் பாவியா?” பேரன் கேட்டான்.

“இல்லை!”

“அப்படியானால் அந்த நம்பிக்கை தவறானதா?”

“அதுவும் இல்லை. பாட்டியின் முகம் சிவந்தது.

ஐந்தாவது நபருக்கு இதில் நம்பிக்கை இல்லை! எனவே தன்னை காப்பாற்றுமாறு அவர் கெஞ்சவில்லை; ஆனாலும் மனதில் அச்சம் இருக்கவே செய்தது. அவர் தயக்கத்துடன் கிணற்றை அடைந்து அதை தொட்டுவிட்டார். பயங்கரமான அலறலுடன் பெரு வெளிச்சம் பரவியது. மின்னலும் தாக்கிவிட்டது.

“ஆ... அவர் செத்துப் போனாரா?”

“இல்லை. அவர் பாதுகாப்பாக நின்று கொண்டு இருந்தார். அவர் திரும்பி பார்த்தபோது, ஆலமரம் கருகி பிளந்து விட்டது. நால்வரும் சாம்பலாகி விட்டார்கள்.

குழந்தைகள் வியப்பு மேலிட ஊமையாகி விட்டார்கள். சிறிது நேரம் வரை யாரும் பேசவில்லை. பாட்டியும் ஏதோ சிந்தனையில் மூழ்கி இருந்தாள். அவனுடைய பார்வை எதிரே சுவர் மீது பதிந்து இருந்தது. குழந்தைகள் அவள் முகத்தைப் பார்த்து கொண்டு இருந்தார்கள்.

பிறகு பேத்தி மௌனத்தை கலைத்தாள்.

“குதிரையின் முதுகு பக்கமாக உட்கார்ந்திருந்த மனிதன் என்ன ஆனான்...”

பாட்டி ஒன்றும் பதில் சொல்லவில்லை.

பேத்தி அவளுடைய கையை பிடித்து இழுத்தாள். பாட்டி குழந்தைகளை பார்த்து முறுவலித்தாள்.

“குதிரை மனிதன் தன்னை திருத்திக் கொள்ளவில்லை. அவ்வாறே அதே நிலையில் இருந்தான்.”

“அவனை யாரும் திருத்தவில்லையா?”

“அவனை திருத்தும் சக்தி யாரும் பெற்றிருக்கவில்லை; ஒருவர் மட்டும் அவனுடைய தவறை சுட்டிக் காட்டினார். ஆனால்...”

“ஆனால் என்ன பாட்டி?”

“குதிரை என்னுடையது! நான் என் விருப்பம் போல் சவாரி செய்வேன். யாரும் எதுவும் சொல்ல முடியாது என்று அவன் அலட்சியமாக பேசிவிட்டான்.”

“குதிரை உங்களுடையதுதான். ஆனால் வழி...”

“இந்த வழியும் என் ஆளுகைக்குட்பட்டது தான்...”

“சரி சரி... நான் சவாரி செய்யும் விதத்தை தான் குறிப்பிடுகிறேன். வழக்கத்திற்கு மாறான முறையில் சவாரி செய்கிறாயே இது விசித்திரமாக இல்லையா?”

“இதை விசித்திரமானது என்று எப்படி சொல்ல முடியும். எனது முன்னோர்கள் இப்படித்தான் சவாரி செய்தார்கள்.”

“அவர்களுடைய முடிவு எப்படி அமைந்தது என்பதும் தெரிந்தவை. எனவே நீர் உங்களை திருத்திக் கொள்ள வேண்டும்...”

“முடிவுக்கு அஞ்சுபவர்கள் வாழ்க்கை முழுவதும் யோசித்து கொண்டே இருப்பார்கள். என்னிடம் யோசிப்பதற்கு நேரமே இல்லை; எனக்கு வேலைகளும் மிகுதியாக இருக்கின்றன. நான் இறக்கைகளை நான்கு திசைகளிலும் விரிக்க வேண்டும் அதில் எல்லாரும் அடங்கி விட வேண்டும் எல்லாரும் எல்லாமும்தான்” அவன் மிக்க பெருமையுடன் பேசினான்.

இத்தகைய பேராசை படைத்தவர்கள் என்றுமே வெற்றியை கண்டதில்லை என்பதும் அவனுக்கு நன்றாகவே தெரியும். அவனுடைய முன்னோரும் வெள்ளை மாளிகையிலே அமர்ந்து இத்தகைய முயற்சியில் ஈடுபட்டு ஒன்றும் பெற முடியவில்லை; இதில் சுவையான விஷயம் என்னவென்றால், பெயரளவுக்கு அது வெள்ளை மாளிகையாக இருந்தது. ஆனால் அங்கு ‘கருஞ்செயல்கள்’ தான் நடைபெற்றன.

“அவன் வெள்ளை மாளிகையில் எதற்காக இருந்தான்?” என்று சிறுமி கேட்டாள்.

“தவறான, கருப்பு திட்டங்களை மறைப்பதற்காக இருக்கலாம். அந்த மானிகையில் முன்னோர்களும் இதையே செய்தார்கள்.”

“தவறுகளை திருத்திக்கொள்ள அவர்கள் முயற்சி ஏன் செய்யவில்லை?” மூத்தவன் தூக்க கலக்கத்தில் கேட்டான்.

“அவர்கள் தவறுகளை உணரவே இல்லை என்றால் அவற்றை எப்படி திருத்துவார்கள். அதற்கான அவசியமும் இருக்கவில்லை” - பாட்டி தனது பேச்சை சற்றே நிறுத்தினாள்.

குழந்தைகளுக்கு தூக்கம் வந்து விட்டது

பாட்டியும் மௌனமாகிவிட்டாள்.

அன்றிரவு குழந்தைகளுக்கு ஒரே விதமான கனவு வந்தது. அந்த குதிரை மனிதனுக்கு பின்னால் ஒரு கூட்டமே இருந்தது. எல்லாரும் தங்கள் குதிரைகளில் வால் பக்கமாக முகத்தை வைத்துக் கொண்டு உட்கார்ந்து இருந்தார்கள்.

○ முஹம்மத் பஷீர் மாலேர்கோட்லவி

மறந்துபோன நாடோடிக் கதை

இன்று காலையிலேயே கோடையின் கொடுமை அதிகரித்தது. இன்னும் வெயில் உச்சிக்கு வரவில்லை என்றாலும், வெப்பத்தின் கடுமையால், விளைவுகள் மிகுந்த காட்டுப் பாதையில் சென்ற அவர்களுக்கு மூச்சு இறைத்தது. தாகத்தால் தொண்டை வறண்டு போனது. தொண்டையில் முட்கள் போல் குத்தின. நான்கு புறங்களிலும் அடர்த்தியான மரங்கள் இருந்தும் காற்று வீசவில்லை. நிறைய முட்புதர்கள் பரவி இருந்தன. ஒரே நிசப்தம். சிற்சில நேரங்களில் மட்டும் காட்டு மிருகங்களின் ஓசையில் சூழ்நிலையை பயங்கரமாக்கின. சிறிய பெரிய குரங்குகள் தங்கள் வித்தைகளை காட்டின. ஆனாலும் அச்சம் மனதில் குடி கொண்டிருந்தது. நடைப் பயணம் அலுத்து விடவே அவன், முன்னே சென்ற சகாவிடம், “இன்னும் எவ்வளவு தூரம் நடக்க வேண்டும், விக்ரம்” என்று கேட்டான்.

விக்ரம் எரிச்சலுடன் சற்றே திரும்பி, “வா, வா மஜீத், இன்னும் சற்று தூரம் தான் இருக்கிறது. வேகமாக நடந்தால் சீக்கிரமே போய் விடலாம்” என்றான்.

நீண்ட தூரம் நடந்த பிறகு ஒரு பெரிய கட்டடம் தென்பட்டது. வெளியே இரண்டு சாதுக்கள் ஒரு டிராக்டரை பழுது பார்த்து கொண்டிருந்தார்கள். மூன்று பேர் அவர்களுக்கு உதவி செய்தார்கள். சில இரண்டு சக்கர வாகனங்களும் எட்டு பத்து கார்களும் ஆசிரமத்திற்கு முன்னால் நின்று கொண்டு இருந்தன. எதிரே விசாலமான திறந்தவெளி இருந்தது. அதில் அகலமான வழிப்பாதையும் இருந்தது. “விக்ரம்! நாம் எதிர்ப்புற வழியிலிருந்து ஏன் வரவில்லை” என்று மஜீத் கேட்டான்.

“நீ பொருளற்ற வினாக்களை எழுப்புகிறாய். நாம் வந்தது குறுக்கு வழி; மேலும் இதில் அதிக வாகனங்கள் வருவதில்லை. விசாலமான தாழ்வாரம்; அதில் நீர்க்குடம் ஒன்று இருந்தது.” மஜீத் அதை நோக்கிச் சென்று, யாரிடமும் கேட்காமலேயே குவளையில் நீர் எடுத்து அருந்தினான். சற்றே அமைதி கிடைத்தது. விக்ரமுடன் அவன் ஆசிரமத்திற்குள் நுழைந்தான். முற்றத்தில் வெயிலை தடுப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு இருந்தது. தரையின் மீது தடிப்பான பாய்கள் விரிக்கப்பட்டு இருந்தன. எதிரே ஓர் அழகான ஆசனத்தில், வெள்ளை முடி கொண்ட உயரமான சாது ஒருவன் அமர்ந்து கண்களை மூடியவாறு வலதும் இடதுமாக அசைந்து கொண்டிருந்தான். முற்றத்தில் நாற்பது ஐம்பது பேர் இருந்தார்கள். பத்து பணிரண்டு சாதுகள் பல்வேறு வேலைகளில் ஈடுபட்டு இருந்தார்கள். பெரிய சாது மக்களில் ஒவ்வொருவரிடமும் அவர்கள் பிரச்சனைகளை கேட்டறிந்து, சிறிது நேரம் மௌனம் சாதித்த பிறகு, பழம், சாம்பல், மடிக்கப்பட்ட காகிதங்களை கொடுப்பார். மக்கள் அதை வாங்கிக் கொண்டு மனநிறைவுடன், பணிவோடு குனிந்து தங்கள் வணக்கங்களை தெரிவித்து விட்டு விடை பெற்றார்கள். வெளியே தாழ்வாரத்தில் ஒரு சாது மரப் பெட்டியுடன் உட்கார்ந்திருந்தார். பக்தர்கள் பத்து இருபது ரூபாய் நோட்டுகளும், சிலர் நாணயங்களையும் போட்டார்கள். மஜீதும் விக்ரமும் அவர்களைப் பார்த்தார்கள். குருதேவ் இரண்டு மூன்று முறை கண்களைத் திறந்து அவர்களை கூர்ந்து நோக்கினார். எல்லாரும் போன பிறகு இருவரும் நகர்ந்து சென்று அவருக்கு முன்னால் உட்கார்ந்தார்கள். வெப்பம் அதிகரித்து விட்டது. கூடாரத்திலிருந்து ஆங்காங்கு சூரிய ஒளி ஊடுருவி உள்ளே வந்தது. பணியாளர் ஒருவர் இருவருக்கும் தண்ணீர் கொண்டு வந்து கொடுத்தார்.

விக்ரம் அவருடைய பாதங்களை தொட்டு கும்பிட்டான். “ஜெய் குருதேவா - இவன் என் நண்பன் குருஜி, இவனைப் பற்றி உங்களிடம் சொல்லி இருக்கிறேன். இவனுடைய நோயாளி மகன் குறித்து அளவிலா கவலை கொண்டிருக்கிறான்.”

குருஜி தனது கண் இமைகளை உயர்த்தி சிவந்த கண்களுடன் உற்று நோக்கினார். பிறகு கண்களை மூடிக் கொண்டார்.

“ஹும். என்ன நோய் குழந்தைக்கு?”

விக்ரம் மிக்க பணிவுடன் கூறினார். “இதயத்தில் துவாரம் இருக்கிறதாம்...”

“ஓ! கவலைக்குரிய விஷயம் தான். இதை நம்மால் குணப்படுத்த முடியாது...” பெருமூச்சு ஒன்றினை வெளிப்படுத்தி விட்டு அமைதியானார். வெளியே ஒரு சாது யாரிடமோ சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்... “சந்திப்பு நேரம் முடிந்து விட்டது. நாளை வாருங்கள்...”

சில விநாடிகளுக்கு பிறகு குருஜியின் உதடுகள் அசைந்தன. “உமக்கு எத்தனை குழந்தைகள்?”

“ஒரு குழந்தை தானே ஐயா...” அவன் பயந்தவாறு பதில் கூறினான். “அவனுக்கு ஏதாவது ஆகிவிட்டால் அதை தாங்கிக் கொள்ளும் சக்தி எங்களுக்கு இல்லை...”

“சுப வார்த்தைகளாக பேசுங்கள்... உமது குழந்தைக்கு ஒன்றும் ஆகாது. நீர் நமது ஆதரவில் இருக்கிறீர். துக்கங்களை போக்குவது தான் நமது பணி...”

சாது ஒருவர் அவர்களுக்காக தேநீர் கோப்பைகளை கொண்டு வந்தார். குருஜி மௌனமாகி விட்டார். அவர்களும் சூடான தேநீரை பருகினார்கள். ஓடும் டிராக்டரின் ஒலி கேட்டது. காட்டில் வசிக்கும் இந்த சாது எப்படி உதவி செய்ய முடியும் என்று மஜீத் யோசித்தான். இவருடைய உடலின் மேல் பகுதியில் ஒரு துணியும் இல்லை; அவனுடைய தேவையோ மிக அதிகமானது; தேநீர் அருந்திவிட்டு குரூரமும், பிரகாசமும் கொண்ட குருஜியின் முகத்தை நோக்கினான்.

ஐந்து நிமிடங்கள் கழிந்த பிறகு குருஜி கேட்டார். “உம்முடைய பெயர் என்ன?”

“ஐயா, மஜீத், அப்துல் மஜீத்!”

“முஸ்லிமா?” அவர் வலதும் இடதுமாக அசைந்தார்.

குருஜியின் முகத்தில் எவ்வித உணர்வும் பிரதிபலிக்க வில்லை. “என்ன வேலை செய்கிறீர்?” என்று கேட்டார்.

“ஐயா, நகராட்சி மன்றத்தில் சிப்பந்தியாக இருக்கிறேன்...”

“வேத்தன் எவ்வளவு?”

அவனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. விக்ரம் மெதுவான குரலில் விளக்கினான். “வே-த்-த-ன் என்றால் சம்பளம்...”

“கழிவுக்கு பிறகு மூன்றாயிரத்து ஐநூறு கிடைக்கிறது. தங்கை திருமணத்திற்கு கடன் வாங்கி இருந்தேன்.”

சில விநாடிகள் மௌனம் சாதித்த பிறகு கேட்டார். “குழந்தைக்காக என்ன செய்தீர்... டாக்டர்களிடம் காட்டினீர்களா?”

“ஒரு பெரிய அதிகாரி பரிந்துரைக்க, அப்பலோ மருத்துவமனைக்குச் சென்றேன். அவர்கள் சோதனைகள் செய்துவிட்டு அறுவை சிகிச்சை தான் ஒரேவழி என்று சொன்னார்கள்.

“இல்லை, இல்லை” குருஜி அவசரமாக சொன்னார். “குணப்படுத்த அவர்கள் யார்?, அது ஆண்டவன் கையில் இருக்கிறது... என்ன செலவாகும் என்று சொன்னார்கள்.”

அவனால் பேச முடியவில்லை; அவன் தலைகுனிந்து தரையை நோக்கினான்.

“செலவு எவ்வளவு? விடை சொல்லு மகனே! அவர்கள் என்ன தொகை கேட்டார்கள். அது எம் சக்திக்கு உட்பட்டதாக இருக்கலாம். நம்மால் உமக்கு உதவி செய்ய முடியும்...”

அவன் தணிவான குரலில் சொன்னான்... “இரண்டு லட்சத்து முப்பதாயிரம் ரூபாய்...”

குருஜி ஆழ்ந்த சிந்தனையில் மூழ்கினார். இடதும் வலதுமாக அசைந்தார். அவருடைய முகபாவங்களை அவன் கவனித்தான். சிறிது நேரத்திற்கு பிறகு அவர் முகத்தில் புன்னகை மலர்ந்தது.

“அப்போலோவை விட நல்ல பெரிய மருத்துவ மனையில் உமது குழந்தையின் அறுவை சிகிச்சை நடந்தால் உமக்கு மகிழ்ச்சி தானே?”

அவன் தடுமாறினான் - “எனக்கு புரியவில்லை குருதேவ்!”

விக்ரம் மெதுவான குரலில் கூறினான். “நீ மறுப்பு தெரிவிக்க மாட்டாயா என்று கேட்கிறார்.”

அவன் கைகூப்பியவாறு குனிந்து விட்டான். “நான் தங்கள் ஆணைக்கு மறுப்பு தெரிவிப்பேனா? என் மகனின் உயிர் காப்பாற்ற தாங்கள் செய்யும் உதவிக்கு.”

“அவ்வாறென்றால் சரி... எமது அறிவுரையை பின்பற்று. இறைவன் நல்லது செய்வார். உணவு நேரம் ஆகிவிட்டது. ஆசிரமத்தின் உணவுக் கூடத்தில் உணருந்திவிட்டு வாரும். பிறகு பேசுவோம்...”

குருஜி எழுந்து ஆசிரமத்திற்குள் சென்று விட்டார். விக்ரமும் மஜீதும் தருமசாலையில் சாப்பிட்டார்கள். மஜீத் திரும்பத் திரும்ப விக்ரமிடம் கேட்டு கொண்டிருந்தான்.

“குருஜி சொல்வது போல் நடக்குமா? இது சாத்தியமா?” - விக்ரம் அவனை சமாதானப்படுத்தினான். “குருஜி யாருக்கும் வாக்கு கொடுப்பதில்லை. அவர் சொல்லி விட்டால் அது நிச்சயமாக நடந்தேறும்!” - சாப்பிட்டு முடிந்ததும் இருவரும் தங்கள் பாத்திரங்களை கழுவி வைத்து விட்டு கூடத்தில் வந்து உட்கார்ந்தார்கள். இரண்டு மணியளவில் ஒருவன் வெளியே வந்து விக்ரமை உள்ளே அழைத்துச் சென்றான். அரைமணி நேரத்திற்கு பிறகு மஜீதுக்கும் அழைப்பு வந்தது. ஆசிரமத்தின் உட்பகுதி மிகவும் குளிர்ச்சியாக இருந்தது; ஆனால் குளிர் சாதனப் பெட்டி எங்கும் தெரியவில்லை. விக்ரம் குருஜிக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்தான். அவனுக்கு பக்கத்தில் அமருமாறு குருஜி சைகை செய்தார்.

சிறிது நேரம் கழித்து குருஜி பேசினார். “மஜீத்! உமக்காக நாம் பெருமுயற்சி செய்தோம். மரணத்தின் கரங்களிலிருந்து உமது குழந்தையை மீட்க என்னால் முடியும். உங்கள் அல்லாஹ்விடம் உமது குழந்தைக்காக துஆ செய்யுங்கள். ஆசிரமத்தில் சில நியதிகள் இருக்கின்றன. அதை நீர் மீறவே கூடாது” குருஜியின் தொனியில் கடுமையும் கண்டிப்பும் தொனித்தன.

விக்ரம் விளக்கினான். “ஆசிரமத்தின் விதிமுறைகளை கண்டிப்பாக பின்பற்ற வேண்டும்.”

குருஜி கண்களை மூடியவாறு வலதும் இடதுமாக அசைத்தார். பிறகு கண்களை திறந்து மஜீதிடம் பேசினார்.

“நீர் எதற்கும் குறுக்கு விசாரனை செய்யக் கூடாது. என்னிடம் கேள்விகள் கேட்கக் கூடாது. இரண்டாவதாக

என் ஆணைப்படி நடப்பீர். மூன்றாவது விதி என்னவென்றால் ஆசிரமத்தின் பேச்சு ஆசிரமத்திற்குள்ளேயே இருக்க வேண்டும். குழந்தையின் உயிர் முக்கியம் என்றால் இந்த மூன்று வகை முறைகளை மீறலாகாது. விதிமீறல் நடந்தால் மன்னிப்பு கிடைக்காது. விக்ரம் உம்மிடம் தெளிவுபடுத்துவார்.”

மஜீத் அழ ஆரம்பித்துவிட்டான். “என் தோலுரித்து செருப்பு செய்து அணியுங்கள். உங்கள் அடிமையாக சேவை செய்வேன். என் குழந்தைக்கு வாழ்வு தாருங்கள்.”

குருஜி பரிவுடன் தேற்றினார். “மகனே! அழகையை நிறுத்து. அல்லாஹ்விடம் உடலை, பகவானிடம் குழந்தைக்காக பிரார்த்தனை செய். எல்லாவற்றையும் எம் பொறுப்பில் விடு; கவலைகளை மற. உன் குடும்பத்தின் பாஸ்போர்டுகளை வாங்கி ஆசிரமத்தில் சேர்த்து விடும்.”

“ஆனால் குருஜி...” மஜீத் குறுக்கிட்டான்.

குருஜியின் கண்கள் விரிந்தன. அவர் சினங் கொண்டு விக்ரமை நோக்கினார். “எந்த மூடனை அழைத்து வந்தாய். உனக்காக இவருக்கு உதவி செய்ய ஒத்துக் கொண்டோம். இவர் முதல் விதியை மீறுகிறார்” அவர் மஜீதை திரும்பி பார்த்தார். “No Question” இங்கு மன்னிப்பு கிடையாது.

மஜீத் பயந்து விட்டான். கைகளை கூப்பி மன்றாடினான். “பெருந்தவறு செய்துவிட்டேன். மன்னியுங்கள் குருதேவா - இனி எந்த வினாவும் எழுப்ப மாட்டேன். இன்றே இருவருடைய பாஸ்போர்டுக்கு விண்ணப்பம் கொடுத்து விடுகிறேன்.

குருஜியின் கோபம் சற்றே தணிந்தது. “உங்கள் உறவினர்கள், நண்பர்களிடம், மனைவியையும் குழந்தையையும் உங்கள் அதை மகள் ஷரீபாவன் திருமணத்திற்காக பாகிஸ்தானுக்கு அனுப்புவதாகச் சொல்ல வேண்டும்.

குருஜி தனது ஆசனத்தின் அருகிலிருந்து நுறு நுறுபாய் நோட்டு கதைகளை எடுத்து நீட்டினார். “பாஸ்போர்டுக்காகவும், பயண ஏற்பாடுகளுக்காகவும் இதை வைத்துக் கொள்ளுங்கள்.”

மஜீத் அதை பணிவுடன் பெற்றுக் கொண்டான். பாகிஸ்தான் சித்தியின் பெயரும் இவருக்கு தெரிந்து

இருக்கிறது. பாகிஸ்தானில் ஒரு சித்தி இருக்கிறாள் என்ற விபரமும் இதுவரை அவன் அறிந்ததே இல்லை. ஆனால் எந்த கேள்வியும் கேட்க முடியாதே என்று அவன் குழப்பினான். குருஜி சொன்னார்: “ஏதாவது பிரச்சினை என்றால் எம்மிடம் வந்து சொல்லுங்கள்.”

மீண்டுமொருமுறை மஜீதை அவர் நோக்கினார். “இனிந் அதிகாலையிலேயே அதாவது காலை எட்டு மணிக்கு முன்னரே நம்மை வந்து பாருங்கள். அதற்குப் பிறகு பக்தர்கள் கூட்டம் சேர்ந்து விடுகிறது. அவர்கள் இருவரும் ஆசிரமத்திற்கு வெளியே வந்து விட்டார்கள்.

குருஜி அறிவுரைப்படி பயண ஏற்பாடுகள் மும்முரமாக நடந்தன. பாஸ்போர்டுகளும் சுலபமாக கிடைத்து விட்டன. அவை உடனடியாக ஆசிரமத்தில் ஒப்படைக்கப்பட்டன. குறிப்பிட்ட நேரங்களில் மஜீத் குருஜியை சந்தித்தான். இதுவரை செலவுகளுக்காக ஐம்பதினாயிரம் ரூபாய் கொடுக்கப்பட்டு விட்டது. ஒரு நாள் அவன் நேரத்திற்கு முன்னால் வந்துவிட்டான். நுழைவாசலில் மூன்று துப்பாக்கி வீரர்கள் இருந்தார்கள். அவன் தயங்கி நின்றான். “யாரை பார்க்க வேண்டும்?” என்று ஒருவன் கேட்டான்.

“குருஜியை!” என்று பதில் சொன்ன.

“சிறிது நேரம் காத்திருங்கள். உள்ளே பேச்சு நடக்கிறது” இரண்டாவது துப்பாக்கி வீரன் சொன்னான்.

அவன் வெளியே உட்கார்ந்து விட்டான். பத்து நிமிடங்களுக்கு துப்பாக்கி வீரர்கள் பரபரப்பானார்கள். உள்ளேயிருந்து வெள்ளை ஆடையணிந்த மனிதர் ஒருவர் சோகமாக நடந்து சென்று வண்டியில் உட்கார்ந்ததும் அது வேகமாக கிளம்பியது. அவர் பின்னாலேயே அந்த மூவரும் மற்றொரு வண்டியில் சென்றுவிட்டார்கள். மஜீத் ஆசிரமத்திற்குள் நுழைந்தான். குருஜி ஆசனத்தில் அமர்ந்து இருந்தார். கண்களை திறக்காமலேயே, “வாரும், மஜீத் வாரும், எல்லா ஏற்பாடுகளும் முடிந்துவிட்டவா” என்றார்.

அவன் மகிழ்ச்சியுடன் இருந்தான். “நன்றி குருஜி விசாவும் கிடைத்து விட்டது. பாஸ்போர்ட் தாருங்கள்.”

குருஜி கடுமையாகிவிட்டார். “அதற்கு என்ன அவசரம். என் பேச்சை கவனமாக கேளும். நாளை தில்லியிலிருந்து

சம்ஜோதா எக்ஸ்பிரஸ் லாகூருக்கு செல்கிறது. அதற்கான இரண்டு பயணச் சீட்டுகள் இவை. இதற்கடுத்த இருக்கையில் நமது நண்பர் ஒருவர் இருப்பார். அவரிடம் உங்கள் மனைவி, மகனின் பாஸ்போர்டுகள் இருக்கின்றன. அவர் சொல்லும் இடத்தில் இருவரும் கீழே இறங்கிவிட வேண்டும். பொருள்கள் குறித்து அவர்கள் கவலைப்பட வேண்டிய தில்லை. உமது மனைவியிடம் இதை தெளிவாக சொல்லி விடுங்கள். எந்த வினாவும் எழுப்பக் கூடாது. இது முதல் விதி. மூன்று நான்கு நாட்களுக்கு பிறகு உங்கள் மனைவியிடமிருந்து தொலைபேசி மூலம் தகவல் வந்து விடும். அதுவரை காத்திருங்கள். இப்போது நீர் போகலாம். நண்பர்கள், உறவினர்களுடன் நாளை காலையில் தில்லி ரயில் நிலையத்திற்கு வந்து விடுங்கள். சம்ஜோதா எக்ஸ்பிரஸ்... நினைவு இருக்கட்டும்..." மஜீத் ஏதோ கேட்க விரும்பினான். ஆனால் விதிமுறைப்படி எதுவும் கேட்க முடியாதே! அவருடைய அன்புச் செயல்களுக்கும் கட்டுப்பட்டவனாயிற்றே.

குறிப்பிட்ட நேரத்தில் எல்லாரும் ரயில் நிலையத்திற்கு வந்து விட்டார்கள். சில உறவினர்கள் உறைகளை நீட்டினார்கள். தங்கள் உறவினர்களுக்காக பரிசு பொருள்கள் வழங்கினார்கள். விசாரித்ததாக சொல்லுமாறு பலர் முகவரிகளை கொடுத்தார்கள். அவர்களைச் சுற்றி ஒரு கூட்டமே நின்றது. மஜீத் கவலையுடன் மௌமனாக இருந்தான். குறிப்பிட்ட இருக்கைகளுக்கு பக்கத்து இருக்கையில் வயதான ஒருவர் இருந்தார். அவர் புன்முறுவல் செய்து தன்னை அடையாளம் காட்டி கொண்டார். கையும் குலுக்கினார். மஜீத் தனது மனைவியிடம் முன்பே சொல்லி இருந்தான்.

"இவர் தான் என் நண்பர். சரியான இடத்திற்கு அழைத்துச் செல்வார்" என்று மீண்டும் சொன்னான்.

மனைவியையும் மகனையும் பிரியாவிடை சொல்லி அனுப்பிவிட்டு வீட்டுக்கு திரும்பி வந்தான். அவன் தனது அலுவலகத்திற்கோ ஆசிரமத்திற்கோ செல்லவில்லை. என்ன நடக்குமோ என்ற கலவரம். ஆனால் பொறுமை சாதிப்பதை தவிர வேறு வழி இல்லை. இறுதியில் ஒருநாள் இரவு தொலைபேசி மணி ஒலித்தது. மஜீத் பரபரப்புடன் அதை

எடுத்தான். மறு முனையிலிருந்து அவன் மனைவி தான் பேசினாள்.

“ரொம்ப நல்ல செய்தி. நம் மகனுக்கு அறுவை சிகிச்சை முடிந்துவிட்டது. அல்லாஹ் அவனுக்கு புதிய வாழ்க்கையை கொடுத்துவிட்டான். அவன் மகிழ்ச்சியுடன் இருக்கிறான். மூர்ச்சையும் தெளிந்து விட்டது. உங்களையே கேட்டு கொண்டிருக்கிறான். லண்டனில் மிகப்பெரிய மருத்துவமனையாம் இது. உங்கள் நண்பர் அசோக் அக்கறையுடன் பார்த்து கொள்கிறார். உங்களையும் இங்கே அழைக்கப் போவதாக சொல்கிறார். அம்மாவை நான் கேட்டதாக சொல்லுங்கள். உடம்பை பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். இந்தாருங்கள், மகனிடம் பேசுங்கள்” அவன் மகனிடம் பேசினான். அழுதுகொண்டே ஆனால் மகிழ்ச்சியுடன் பேசினான். தாம் அங்கு சீக்கிரமே வருவதாக ஆறுதல் கூறினான்.

அன்றிரவு அவனால் தூங்கவே முடியவில்லை. அளவிலா மகிழ்ச்சியால் மனதில் பல கோட்டைகள் கட்டினான். பாங்கு ஒலி கேட்டது. அவன் எழுந்து ஆசிரமத்தை நோக்கி நடந்தான். கதிரவன் தனது முகத்திரையை இன்னும் விலக்கவில்லை. காட்டில் மென்காற்றலைகள் வீசின. ஒரு குயில் குரலெழுப்பி சூழ்நிலையில் அலை தோற்றுவித்தது. அவன் வேகமாக நடந்தான். அதேசமயம் சிந்தனையும் செய்தான். லண்டன் நகரில் விலை மிகுதியான மருத்துவமனையில் தனது மகன் மருத்துவ பராமரிப்பில் இருக்கிறான். ஆண்டவன் அவனுக்கு புதிய வாழ்க்கையை அளித்துவிட்டான். குருதேவ் மாமனிதர் தான். இந்த சோதனை காலத்தில் உறவினர்களே முன்வராத நிலையில் தேவ தூதனாக அவர் வந்து உதவி செய்தார். என் துயரை போக்கிவிட்டார். இதே சிந்தனைகளில் மூழ்கியவாறு மஜீத் ஆசிரமத்திற்குள் நுழைந்தான். குருஜி முற்றத்தில் நின்றவாறு ஒருவருடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்தார். மஜீத் ஓடி மண்டியிட்டு அவர் கால்களை பிடித்துக்கொண்டு அழுதான். குருஜி சிரித்து விட்டார். “மஜீத்! என் வாழ்த்துக்கள்! இறைவன் உம்மீது கருணை பொழிந்து விட்டான். அன்பு மகனுக்கு வாழ்க்கை கிடைத்துவிட்டது. நீர் அழவேண்டாம்” அவனால் பேச முடியவில்லை. தொண்டை அடைத்துக் கொண்டது. வார்த்தைகள் வெளிவரவில்லை. அவன் தோளை

பிடித்து அவனை எழுப்பினார். கைகுட்டையால் கண்ணீரை துடைத்தார். பிறகு அவனை அணைத்தவாறு ஆசிரமத்திற்குள் அழைத்து சென்றார்.

“இன்று நீர் சற்று முன்பாகவே வந்து விட்டீர். இரவில் மனைவியின் குரலை கேட்டு இருப்பீர்களே!”

அவன் வெடித்து விட்டான். “நீங்கள் மனிதர் அல்ல. தேவன் தான். என் குடும்பத்தின் கடவுள். உங்கள் பாதங்களில் வாழ்க்கையை கழித்து விடுகிறேன். நான் உங்கள் மதத்தை ஏற்று கொள்கிறேன்...”

குருஜி சிரித்து விட்டார். “இப்படியெல்லாம் பேசாதீர். மனிதன் தான் மனிதனுக்கு உதவி செய்கிறான். நான் ஒன்றுமே செய்யவில்லை; பகவானின் கிருபை இது. அவன் எவருக்கேனும் ஏதாவது அளிக்க விரும்பினால் யார் தடுக்க முடியும். நீர் உங்கள் மதத்தை விட்டு இங்கு ஆசிரமத்தில் என்ன செய்வீர்? எனக்கு பணிவிடை செய்ய நிறைய ஆட்கள் இருக்கிறார்கள். நீர் நீண்ட பயணம் செய்ய வேண்டும். மனைவியையும் மகனையும் அழைத்து வரவேண்டும்.”

“குருஜி, என் மனைவி, என் குழந்தை, நான் எல்லாரும் மகிழ்ச்சியாய் இருக்கிறோம். இது நீங்கள் போட்ட பிச்சை...”

“இருவரும் என் ஆட்கள் பாதுகாப்பில் நலமுடன் இருக்கிறார்கள்” என்று கூறி விட்டு மௌனமானார். சிறிது நேரத்திற்கு பிறகு பேசினார்.

“சாம்ராட் பாபரின் பெயரை நீர் கேள்விப்பட்டீரா?

குருஜி தனது ஆசனத்தில் அமர்ந்தார். அவருக்கு முன்னால் அவன் தரையில் உட்கார்ந்து விட்டான். “முகலாய வம்சத்தின் முதல் மன்னரான ஜஹீருத்தின் பாபர் தானே!”

குருஜி தலையாட்டினார். “ஆமாம்; அவரேதான். தனது மைந்தனுக்காக தன்னுயிரைத் தியாகம் செய்த மாமனிதர்...”

“பாபர் சாம்ராட் தனது மைந்தன் ஹுமாயுனை மிகவும் நேசித்தார். நீர் உமது மகனிடம் ஆழ்ந்த அன்பு பாராட்டுவது போல். ஒருமுறை ஹுமாயுனை கடுமையான நோய் தாக்கிவிட்டது. நாட்டின் மூலை முடுக்குகளிலிருந்து மருத்துவர்கள் அழைக்கப்பட்டார்கள். ஆனால் யாராலும் அவரை குணப்படுத்த முடியவில்லை. ஹுமாயுனின் முடிவு வந்து விட்டது என்பதை பாபரும் உணர்ந்து விட்டார்;

ஆனால் மனம் தளரவில்லை. அவரது படுக்கையை பலமுறை சுற்றிவந்து இறைவனிடம் மன்றாடினார். ஹுமாயூனுக்கு வாழ்க்கை தந்து, தனது உயிரை எடுத்துக் கொள்ளும்படி கெஞ்சினார். இறைவனும் அவருடைய பிரார்த்தனையை ஏற்றுக் கொண்டான். தந்தை பாபரின் உயிர் பறிக்கப்பட்டு ஹுமாயூனுக்கு புதிய வாழ்க்கை அளிக்கப்பட்டது. அவர் பலகாலம் ஆட்சி புரிந்தார்.

சிறிது நேரம் வரை அமைதி நிலவியது.

“ஆம். தனது மைந்தனுக்காக உயிரை அர்ப்பணித்த இந்த தந்தையைப் போல்வேறு எவரும் வரலாற்றில் இடம் பெறவில்லை!”

மறுநாள் எல்லா நாளேடுகளிலும் ஒரு செய்தி கொட்டெழுத்துகளில் முதல் பக்கத்தில் வெளிவந்தது - ஒரு மதக் கூட்டத்தில் குண்டு வெடித்து இருபது ஆண்களும் பத்து பெண்களும் பலியானார்கள். நூற்றுக்கணக்கான மக்கள் காயம்டைந்தார்கள். இதுவரை எந்த அமைப்பும் இந்த பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. ஆனால் இந்த மனித வெடிகுண்டின் அடையாளம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. அவனுடைய பெயர் அப்துல் மஜீத் என்கிறார்கள். நகராட்சி மன்றத்தில் சேவகனாக பணிபுரிந்த அப்துல் மஜீத்!!!

○○○

○ அஸ்ரார் காந்தி

முள்

“மம்மி! எனக்கு ஊருக்குப் போக ஆசையாக இருக்கிறது!” தாய்க்குப் பக்கத்தில் படுத்திருந்த ஷமீலா சினுங்கினாள்.

“ஊருக்கா? எந்த ஊருக்கு?” தாய் தனது மகளை அன்புடன் நோக்கினாள்...”

“உங்க ஊரு தான். அதைப் பற்றி பேசும்போது உங்கள் கண்கள் கலங்கி விடுமே!”

“ஆனால் அங்கு போய் என்ன சாதிக்க போகிறோம்... அங்கு உன்னை யார் அடையாளம் தெரிந்து கொள்வார்கள்? அது பழைய ஊராக இருக்காது. பெரிதும் மாறி இருக்கும்.” தாய் மகளுடைய கண்களை நோக்கினாள்.

“இல்லை மம்மி! ஒருமுறை நான் அங்கு போக வேண்டும். எனது வேர்களை தேட வேண்டும். இந்த தேடல் எனக்கு பெரிதும் பிடிக்கும். நீங்கள் ஊரின் சில அடையாளங்களை மட்டும் சொல்லுங்கள். நான் அதை கண்டுபிடித்து விடுவேன்.” தாயின் பருத்தி போன்ற கன்னங்களை அவள் வருடினாள். இந்தச் செயல் அவளுக்கு மிகவும் பிடிக்கும்.

“சொல்லுங்கள் மம்மி”

மகள் தனது வேர்களை கண்டுபிடிக்க விரும்புகிறாள். தாய் எப்படி தடுப்பது? திடீரென்று அவள் நினைவுகளில் மூழ்கி விட்டாள். முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் நடந்த சம்பவம் அவள் முன்னால் நின்று கை விரித்தது. இவளும் அதன் அரவணைப்பில் சென்று விட்டாள்.

அந்தக் காலை வெண்மை நிறமுடையதாக இருந்தது. கிராமத்தின் எல்லையை கடக்கும் போது அவள் இதயம் வேகமாக துடித்தது. அவள் திரும்ப கிராமத்தைப் பார்த்தாள். உணர்ச்சிகள் மேலிட கண்கள் துளிர்த்தன. பக்கத்திலிருந்த லதீப் அவளுடைய முதுகை சற்றே தட்டினான்.

“கவலைப்படாதே... சில ஆண்டுகளில் நிலைமை சீர்பட்டதும் நாம் திரும்பி வந்து விடலாம்...”

“அப்பாவும் அம்மாவும் கவலைப்படுவார்கள்...”

“இல்லை... நாம் வீட்டை விட்டு வெளியே வரும்போது அப்பா நம்மை பார்த்தார். அவர் நம்மை தடுக்கவில்லை. பார்வையை வேறு திசையில் திருப்பி கொண்டாரே...”

“அப்பா ஒன்றும் செய்ய முடியாத நிலையில் திணறினார். அவர் விரும்பிய போது நமது திருமணத்தை நடத்த முடியவில்லை. குடும்ப கௌரவம் அவரை தடுத்தது. சமூகத்தை எதிர்த்து நிற்கும் சக்தி இல்லை. இந்நிலையில் அவர் நம்மை தடுக்கவில்லை.”

“நீ சொல்வது சரியானதே!”

அவர்கள் நடந்து சென்றார்கள். மீண்டும் ஒருமுறை ஊரை திரும்பி பார்த்தாள். இந்த ஊரில் தான் அவள் இதுவரை வாழ்ந்து இருக்கிறாள். இந்த வயல்களில் ஓடி விளையாடி இருக்கிறாள். இங்கே பனிரண்டாம் வகுப்பு வரை படித்த முதல் பெண் அவள் மட்டும்தான். இந்த ஊரில் தான் அவள் இதயமும் “முதல் முறையாக” துடித்தது. அவளுக்கு பாடம் சொல்லித் தர லதீப்பை அவள் அப்பா அழைத்து வந்தார். அதன் பிறகு கொடி சுவர் மீது ஏற தொடங்கியது.

வீட்டில் இருந்தவர்களுக்கு இது பிடிக்கவில்லை. லதீப் வீட்டார் சம்பந்தம் பேச வந்த போது அதை மறுத்து விட்டார்கள். அவளுடைய மன்றாடுதலுக்கு செவி சாய்க்கவில்லை. அதன் விளைவுதான் - லதீபுடன் அவள் கிளம்பிவிட்டாள்.

அதற்கு பிறகு அவர்கள் சந்தித்த சிரமங்கள் தான் எத்தனை எத்தனை! - பல நாட்கள் பட்டினியும் பசியுமாக கிடந்தார்கள். இந்த நகரத்தை விட்டு அந்த நகரம் என்று பல இடங்களில் அலைந்தார்கள். பல்வேறு வேலைகள்

செய்தார்கள். லதீப் நல்ல உழைப்பாளி. எந்த வேலையும் முகம் சுளிக்காமல் செய்வான். தானொரு பட்டதாரி என்ற அகம்பாவமும் இல்லை. எப்படியாவது ஒரு நல்ல வாழ்க்கையை அமைத்து கொள்ள வேண்டும் என்று அவன் பாடுபட்டான்.

அந்த சோதனை நாட்களில் அதிய்யாவும் அவனுக்கு உறுதுணையாக நின்றான். சிடுசிடுப்பு, குற்றங் கூறல், முறையீடு என்றெல்லாம் அவனை கலவரப்படுத்தவில்லை. அவனுக்கு முழு ஒத்துழைப்பும் தந்தாள்...

கடுமையான உழைப்பு, ஈடுபாடு காரணமாக அவர்களுடைய வாழ்க்கையில் பல நல்ல மாற்றங்கள் தோன்றின.

அவர்கள் தொடங்கிய சிறு வாணிபம் பெருக தொடங்கியது.

ஒரு வசதியான வீடு அமைந்தது. வேலையாட்கள் வந்தார்கள். வருமானம் அதிகரித்தது. மன அமைதியும் மகிழ்ச்சியும் நிறைந்த சூழ்நிலையில் மகள் ஷமீலாவும் வளர்ந்தாள்.

நல்ல பள்ளி, சிறந்த போதனை, தாயின் அன்பும் அரவணைப்பும் அக்கறையும் ஷமீலாவை அறிவுள்ள பெண்ணாக மாற்றின. கல்வி அவளுக்கு அனுபவமும் பரந்த நோக்கும் தந்தது. சிந்தனையின் எல்லா சன்னல்களும் திறந்து கொண்டன. அதனால் அவள் அறிவுள்ள, பொறுமை கொண்ட பெண்ணாக உருவெடுத்தாள்.

“மம்மி! என்ன யோசிக்கிறீர்கள். என் வினாவுக்கு விடை தரவில்லையே...” ஆனால் தாயின் சிந்தனை இங்கும் அங்கும் அலைந்தது.

“கொஞ்சம் யோசித்து பதில் தருகிறேன்...” தாய் ஷமீலாவை நோக்கினாள். அவள் கண்களில் அப்பாவித் தனமான பிடிவாதம் இருந்தது.

“மம்மி! இதில் யோசிப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது. சில நாட்களிலேயே திரும்பி வந்து விடுவேன். நீங்கள் ஊரின் முகவரியை தாருங்கள். நினைவில் உள்ள உறவினர்களை மட்டும் சொல்லுங்கள்.”

“யாருடன் போகிறாய். உன் அப்பாவுக்கு ஓய்வு இல்லை. என்னிடம் அன்பு பாராட்ட அங்கே யாரும் இல்லை. அதனால் நான் அங்கே போக மாட்டேன். முன்பு அங்கே போக நினைத்த போதெல்லாம் நிலைமை அனுமதிக்க வில்லை. இப்போது அம்மா அப்பாவின் கல்லறைகளை தவிர எதுவும் இல்லை.”

“ஆனால் மம்மி, நான் அந்த கல்லறைகளுக்கு தவறாமல் போவேன். அதனால் அவர்களுடைய ஆன்மாக்களுக்கு சாந்தி கிடைக்கும்...”

“ஆனால் யாரை துணைக்கு அழைத்து போகிறாய்?” தாய் மீண்டும் கேள்வி எழுப்பினாள்.

“அது... அது... மம்மி... ஹேமந்த் ஜோஷியுடன்...” அவள் சற்றே தடுமாறினாள்.

“என்ன? ஹேமந்த் ஜோஷியா? உனக்கு புத்தி பேதலித்து விட்டதா? அது சிற்றூர் - பெரிய நகரம் அல்ல - அந்த ஊரில் உயர்மட்டத்தினர், கீழ்மட்டத்தினர் என்று பிரித்து பார்ப்பார்கள். வேறு ஜாதி என்றால் ஏற்று கொள்ளவே மாட்டார்கள். அங்கு ஒரு கலகமே உருவாகிவிடும். அத்துடன் எனது கதையும் பேசப்படும். என்னை இழிவார்த்தைகளால் விமர்சிப்பார்கள். உனது அம்மா ஓடிப் போனவள் என்று பரம்பரை பரம்பரையாக பேசப்பட வேண்டும் என்று நீ விரும்புகிறாயா? இல்லை, ஷமீலா வேண்டாம்.. நான் வேறு ஏற்பாடு செய்கிறேன். ஜோஷியுடன் வேண்டாம். இதுவரை உங்கள் நட்பு பற்றி நான் கேட்கவில்லை. ஆனால் ஜோஷியை...?”

அவள் கண்கள் கலங்கிவிட்டன. கன்னங்கள் வரை கண்ணீர் வரக்கூடாது என்று முயற்சி செய்தாள்.

ஷமீலா எழுந்து தாயை தழுவி கொண்டாள். “மம்மி! தைரியமாக இருங்கள். அன்று வீட்டை விட்டு வரும்போது கொண்ட தைரியம் இன்னும் தேவை. நாம் பயந்தால் உலகம் பயம் காட்டும், மம்மி! குறுகிய நோக்கு கொண்ட ஊர்க்காரர்களை நாம் எதற்கு மதிக்க வேண்டும். ஜோஷியுடன் போக எனக்கு அனுமதியுங்கள்...”

தாய் ஒன்றும் பேசாமல் மகளை நோக்கினாள். ஷமீலா மீண்டும் தாயை அணைத்து கொண்டாள். மெதுவான

ஆனால் உறுதியான குரலில் சொன்னாள். “மம்மி! நான் ஜோஷியுடன் தான் போவேன். என்மீது நம்பிக்கை வையுங்கள். உங்களை தலைகுனிய வைக்கும் எந்த காரியத்தையும் செய்ய மாட்டேன். நிச்சயமாக செய்ய மாட்டேன்!”

தாய் மனதிலேயே தைரியம் திரட்டினாள். பிறகு ஷமீலாவை ஜோஷியுடன் போவதற்கு அனுமதி அளித்தாள்.

ஊருக்கு கிளம்பும் போது இன்னும் உயிரோடு இருக்கலாம் என்று நினைத்த சிலரைப் பற்றி தகவல் சொன்னாள். ஊராரின் மனப்போக்கு குறித்தும் சில அறிவுரைகள் வழங்கினாள்.

பின்னர் ஒரு நாள் ஷமீலா அந்த சிற்றூரை சென்றடைந்தாள். அங்கு அவளுடைய தாய்வழி பாட்டனார் பாட்டியின் கல்லறைகள் இருந்தன. இந்த ஊரில்தான் அவள் தாய் வளர்ந்து பெரியவளானாள். இங்கு அறிமுகமில்லாத சில உறவினர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கும் இவளைத் தெரியாது.

“ஜோஷி. இது கிராமமாக இல்லையே. சிற்றூராக மாறிவிட்டதே. நல்ல சாலைகள் இருக்கின்றன. ஏராளமான இரு சக்கர வண்டிகள் உள்ளன. அதோ ஒரு வங்கியும் இருக்கிறது.

“ஷமீலா! காலம் பல மாறுதல்களை கொண்டு வந்து விட்டது. உலகமே மாறும் போது இந்த ஊரும் மாறுவது இயற்கையே!”

“ஆம்! நீ சரியாக சொன்னாய். முதலில் நசீம் அங்கிளை தேடுவோம். மம்மி அவருக்கு ஒரு கடிதம் கொடுத்து இருக்கிறார். அவருடைய முகவரியும் இருக்கிறது. அவர் உயிருடன் இருப்பார் என்று நம்புவோமாக!”

இருவரும் அதிய்யா கொடுத்த முகவரியை தேடினார்கள். ஆனால் கண்டு பிடிக்கமுடியவில்லை. ஏமாற்றம் தான் மிஞ்சியது.

“நசீம் அங்கிள் கிடைக்கவில்லையே, நாம் என்ன செய்வது? இங்கு ஒரு தங்கும் விடுதியும் இல்லையே. ஷமீலா கவலை கொண்டாள்.”

“மீண்டும் ஒருமுறை முயற்சி செய்யலாம். அதற்கு பிறகு வேறு முகவரிகளை தேடலாம்...”

“சரி, நட”

அவர்கள் சிறிது தூரம் தான் சென்று இருப்பார்கள். நடுத்தர வயதுள்ள ஒருவர் எதிரில் வந்தார். அவர்களை பார்த்து நின்றுவிட்டார்... “யாரை தேடுகிறீர்கள்?”

“நசீம் அங்கிளை தேடுகிறோம்”

“யார் நசீம்”

“எனது மம்மியின் கசின்...”

“நீங்கள் சொல்வது புரியவில்லை. உங்கள் மம்மியார்? சற்று விளக்கமாக சொன்னால் நான் உதவி செய்வேன்.”

ஷமீலா முடிந்த அளவு சுருக்கமாக சொன்னாள். முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அம்மா இந்த ஊரை விட்டு சென்று விட்டாள். பிறகு திரும்பி வர முடியவில்லை என்பதையும் குறிப்பிட்டாள்.

“ஓ! புரிந்துவிட்டது. நீ கபூர் சித்தப்பாவின் பேத்தி. வா. நசீமிடம் அழைத்து செல்கிறேன். ஊரில் எல்லாரும் முல்லா சாஹிப் என்றுதான் அழைப்பார்கள். நசீம் என்றால் யாருக்கும் புரியாது.

சிறிது நேரத்தில் அவர் ஒரு சிறிய வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்று கதவு தட்டினார். கதவு திறந்தது. நரைத்த தலைமுடியும் வெள்ளை தாடியும் கொண்ட ஒரு பெரியவர் வெளியே வந்தார். ஷமீலாவையும் ஜோஷியையும் கேள்விக்குறியுடன் நோக்கினார். பிறகு அழைத்து வந்த நபரை பார்த்தார்.

“இவர் கபூர் சித்தப்பாவின் பேத்தி. அதிய்யாவின் மகள்”

“என்ன??” நசீமின் கண்கள் வியப்பால் விரிந்தன.

அவர் பேசுவதற்கு முன்னால் ஷமீலா மம்மியின் கடிதத்தை அவரிடம் நீட்டினாள்.

அவர்களை அழைத்து வந்த மனிதர் விடை பெற்றார். ஆனால் போவதற்கு முன்னால் சொன்னார்.

“என் வீட்டுக்கும் அவசியம் வா மகளே! நானும் உன்னுடைய சித்தப்பா தான்!”

“அவசியம் வருகிறேன் அங்கிள்!” ஷமீலாவின் குரல் உணர்ச்சி மிகுதியால் கரகரத்தது.

நசீம் அவர்கள் இருவரையும் அன்புடன் வீட்டுக்குள் அழைத்துச் சென்றார். அதிய்யாவின் கடிதத்தை ஆவலுடன் படித்தாள். படிக்கும் போது கண்களில் நீர் சுரந்தது. பிறகு ஷமீலாவை மார்புடன் அணைத்து ‘என் மகளே!’ என்று உருகினார்.

ஷமீலா கிராமத்தை பற்றி விசாரிக்க ஆரம்பித்தாள். இப்போது உன் அம்மா இங்கே திரும்பி வந்தாலும் ஊரை அடையாளம் காண முடியாது. எத்தனை ஆண்டுகள் கடந்து விட்டன. எனது சம வயதினர் பெரும்பாலோர் காலமாகி விட்டனர். பலர் தள்ளாடும் நிலையில் காலம் கழிக்கிறார்கள். அவர்களிலும் சிலருக்கு தான் அதிய்யாவின் நினைவு இருக்கும்.”

“என்னை எல்லாருக்கும் அறிமுகம் செய்து வையுங்கள் அங்கிள். நான் தாய்வழி, தந்தை வழி உறவினர்களை சந்திக்க வேண்டும்.”

“நல்லது மகளே!” நசீம் இசைவு தெரிவித்தார்.

“அங்கிள் - நீங்கள் இவரைப் பற்றி ஒன்றும் கேட்கவில்லையே” என்று அவள் ஜோஷித் பக்கம் திரும்பினாள்.

“கேட்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. இவர் உன் பள்ளித் தோழர் என்று அதிய்யா கடிதத்தில் குறிப்பிட்டு இருக்கிறார். இரண்டு குடும்பங்களுக்கும் இடையே சுழுகமான உறவு இருக்கிறது...”

“நான் இவருடன் வந்தது உங்களுக்கு பிடிக்காமல் இருக்கலாம்.”

“இல்லை! நான் இதை தவறாக எடுத்து கொள்ள வில்லை. ஆனால் ஊரார் இதை சகிக்க மாட்டார்கள்.”

“எனக்கு அதைப்பற்றி கவலையும் இல்லை. என் ஆன்ட்டியும் சகோதர சகோதரிகளும் எங்கே இருக்கிறார்கள். நான் அவர்களை பார்க்க வேண்டும்.”

நசீம் இதைக் கேட்டு சிரித்தார். பிறகு சோகத்துடன் மௌனமாகி விட்டார்.

சில விநாடிகள் அமைதியாக கழிந்தன. பிறகு ஷமீலா மறுபடியும் கேட்டாள். “அங்கிள், நீங்கள் எனக்கு பதில் தரவில்லை!”

“உன்னிடம் என்ன சொல்வேன், மகளே! நான் விரும்பிய பெண்ணின் வீட்டார் என்னை நிராகரித்து விட்டார்கள். உனது அம்மாவைப் போல் துணிவு கொண்டு அவளால் வர முடியவில்லை. அதனால் நான் திருமணமே செய்து கொள்ளவில்லை. இப்போது வெகுதூரம் வந்து விட்டேன். திரும்பி போக முடியாது...”

எங்கும் சோகம் பரவியது. நசீம் எழுந்து நின்று, “நீங்கள் இருவரும் கைகால் முகம் கழுவி வரும் வரை நான் தேநீருக்கு ஏற்பாடு செய்கிறேன்” என்றார்.

“நீங்கள் உட்காருங்கள் அங்கிள். நான் தேநீர் தயாரிக்கிறேன். நான் இங்கே இருக்கும் வரை, நான் சமைக்கும் உணவைத்தான் நீங்கள் சாப்பிட வேண்டும்.”

“இல்லை மகளே! ஒரு சமையல்காரி இருக்கிறாள். நீ சிரமப்பட வேண்டியதில்லை. முதலில் கை கால் கழுவி வாருங்கள்.”

சிறிது நேரத்திற்கு பிறகு எல்லாரும் தேநீர் அருந்தினார்கள். ஷமீலா தாயைப் பற்றி விவரமாக பேசினார்.

பேச்சுக்கிடையே ஊர்மக்கள் வந்து சென்றார்கள். அவர்கள் அவளை பார்க்க வந்தார்கள். அவளும் சிரித்தவாறு அவர்களிடம் பேசினாள். ஜோஷி மிகவும் அமைதியாகி விட்டான். நசீம் அங்கிளின் கேள்விகளுக்கு இரண்டொரு வார்த்தைகளில் பதிலளித்தான்.

மறுநாள் நசீம் அவர்களை புதை நிலத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார். அங்கு அவர்கள் வெகு நேரம் வரை இருந்தார்கள். திரும்ப வரும்போது உறவினர்கள் வீடுகளுக்கும் சென்றார்கள்.

அவர்கள் சென்ற இடங்களில் எல்லாம் நல்ல வரவேற்பு கிடைத்தது. ஒரு விஷயத்தை ஷமீலா உன்னிப்பாக கவனித்தாள். உறவினர்களின் முகங்களில் வியப்பு கலந்த சிரிப்பு இருந்தது. இதை ஷமீலா விரும்பவில்லை. அவளுடைய தாய் பற்றி எல்லாரும் துருவி துருவி கேட்டார்கள். அவள் தந்தையைப் பற்றி யாரும் கேட்க வில்லை.

இந்த சந்திப்புகளின் போது ஜோஷியைப் பற்றி தெரிந்து கொள்ள எல்லாரும் அக்கறை காட்டினார்கள். ஆனால் ஷமீலா ஏதாவது சொல்வதற்கு முன்னால் நசீம் பேச்சுத் திசையை மாற்றிவிடுவார். யாருக்கும் அவனை பற்றி விவரங்கள் தெரியவில்லை.

இவ்வாறு பல நாட்கள் கடந்து விட்டன. ஷமீலாவும் ஜோஷியும் அங்கிருந்து விடைபெறும் நாளும் வந்துவிட்டது. நசீம் ஷமீலாவை தனியாக வேறொரு அறைக்கு அழைத்துச் சென்றார். மிகவும் ரகசியமான முறையில் கேட்டார். “ஷமீலா! நீ ஜோஷித்தை விவாகம் செய்து கொள்ள வில்லையே?”

இந்த வினா அவளை குழப்பத்திலாழ்த்தி விட்டது.

“இல்லை அங்கிள். நான் அவனை திருமணம் செய்து கொள்ளவில்லை. அவன் என்னுடைய நண்பன்தான்!”

“ஆண்டவனுக்கு நன்றி. நீ என்றும் அவனை நண்பனாகவே நடத்துவாய் என்று நினைக்கிறேன்.”

“அங்கிள்! நாளை என்ன நடக்கும் என்பதை யாரால் சொல்ல முடியும்.” அவள் மெதுவாக சொன்னாள். நசீரின் கண்களில் கலவரம் தெரிந்தது. அவர் ஷமீலாவை பார்த்துக் கொண்டே நின்றுவிட்டார். ஷமீலாவின் கண்களிலிருந்து அதிய்யா வெளிவந்து அவரிடம் பேசுவதுபோல் இருந்தது. “நசீம்! காலத்திற்கேற்ப அதனுடன் செல்ல வேண்டும். வழியில் நிறைய முட்கள் உள்ளன. சமாளித்து போக வேண்டும். இல்லாவிட்டால் தோல்வி காணுவிர்கள்.”

அதிய்யா ஷமீலாவின் கண்கள் வழியே திரும்பி போய் விட்டாள்.

எதிரே முடிவிலா பாலைவனம் - நிசப்தமான சூழ்நிலை. வழி தெரியாமல் தவிக்கும் நிலை - அவருடைய கண்கள் ஷமீலாவை நோக்கின. அவர் அவளை அணைத்துக் கொண்டார். ஆனால் நசீமின் சிந்தனையில் அவரது அடையாளமே முள் போல் குத்தியது.

○ மீம் நாக்

“BIG BANG”

அன்று அடாத மழை விடாது பெய்தது. நகரம் முழுவதும் நீர்க்காடு ஆகிவிட்டது.

மாஹிம் பகுதியில் ரயில் தண்டவாளங்கள் நீரில் மூழ்கி விட்டன. விரார் பகுதிக்கு செல்ல வேண்டிய பெண் சர்ச்சேட் நிலையத்திலேயே மாட்டிக் கொண்டாள். அவள் தனது வீட்டுக்கு எப்படி போக முடியும் - ரயில் போக்குவரத்து அறவே நின்றுவிட்டது.

அந்த இளைஞன் கிராமத்திற்கு திரும்பிப் போக விரும்பவில்லை. அவன் தன்னுடன் ஒரு காகித கப்பல் கொண்டு வந்து இருக்கிறான். ஆனால் அது சமுத்திரத்தில் ஓடாது. அவன் ஹவ்ரா எக்ஸ்பிரஸில் பயணம் செய்து தாதர் நிலையத்தில் வந்திறங்கினான். கண் கூசும் ஒளிர்களைத் தொடுவதற்காக வந்து இருக்கிறான். கனவுகள் நனவுகளாக்கும் துடிப்பு அவனுக்கு. தனது கலாசாரத்தையும் தன்னுடன் கொண்டு வந்தான். இங்கு வந்த பிறகு பெரிய மக்கள் கூட்டத்தில் ஒன்றாகி விட்டான். அவனுடைய கலாசாரமும் பல்வேறு பண்பாடுகளுடன் கலந்து, மும்பையின் சௌபாத்தி கடல்கரையில் 'பேல்பூரி' ஆகிவிட்டது.

அந்த இளைஞன் தனியாக நின்று இருந்தான். அன்று அடாத மழை விடாது பெய்தது. நகரமே பிரளயமாகிவிட்டது. மாதுங்கா முழுவதும் மூழ்கிவிட்டது. இடர் தவிர் செயலாட்சி குழுவினர் கை பிசைந்து கொண்டு நின்றனர். சமுத்திரம் ஆவேசம் கொண்டெழுந்தது. உயர் வகுப்பைச் சேர்ந்த அது இந்த நீசமான நீரை எப்படி ஏற்றுக் கொள்ள

முடியும். நான்கு திசைகளிலும் ஒரே பிரளயம். வாடகை டாக்கி இல்லை. ரிக்ஷா இல்லை. செந்நிற நகர்ப் பேருந்துகளும் மாயமாய் மறைந்துவிட்டன.

சமுத்திரத்தின் தோரணையைப் பார்த்து வானத்திலிருந்து கொட்டிய நீர் வருத்தம் கொண்டது. சமுத்திரத்தின் ஆவேசம் சற்றும் அடங்கவில்லை. இறைவன் தான் காப்பாற்ற வேண்டும்.

விரார் போக வேண்டிய பெண் சர்ச் கேட்டில் மாட்டிக் கொண்டாள். ஆனால் அவள் 'வாட்டர் புரூப்' (நீரில் நனைவாத) மேலாடையுடன் இருந்தாள். 'நான் மேக்னடிக்' (காந்தத்தால் இழுக்கப்படாது) ஆகவும் இருந்தாள். 'ஆட்டோமேடிக்' (தன்னால் இயங்குகிற) கூட; டிக்டிக் என்று ஒலி எழுப்பினாள். நான்கு புறங்களிலும் ஒரே நீர்ப்பரப்பு. முழங்கால் வரை நீர் - கழுத்து அளவுக்கு நீர் - பிறகு அது அதிகமாக தலையை மூழ்கடிக்கும் அளவுக்கு உயர்ந்து விட்டது. பெண்ணுக்குள் 'வெடிக்கும் நிலை' உருவாகி கொண்டிருந்தது. சிலைகள் சுக்குநூறாக சிதறின. மணல் மேடுகள் பறந்தன. உள்ளே - வெளியே - மேலிருந்து - கீழிருந்து - வலது பக்கத்திலிருந்து - இடது புறத்திலிருந்து - ஒரே வெடி ஒலி!

இன்று வாலிப உணர்ச்சிகள் தலைதூக்கி நின்றன.

பெண்ணுக்கு சிந்திக்க வேண்டிய நேரம் இது.

மும்பை மாநகரம் முன்பு ஐந்து தீவுகளாக இருந்தது. மறுபடியும் பழைய நிலைக்கே திரும்பி விடுமா??

இளைஞன் பேசினான்: பயப்பட வேண்டாம். குளிரால் நடுங்குகிறாயே. என் கோட்டு அணிந்து கொள் - என்னை நம்பு - நான் உன்னுடன் இருக்கிறேன்.

சாப்பிட ஒன்றுமில்லை. அவள் தனது கைப் பையிலிருந்து 'வேபர்' பாக்கெட் ஒன்றும், தண்ணீர் புட்டியும் எடுத்தாள். 'லிப்ஸ்டிக்'கையும் சரி செய்தாள்.

"நான் எப்படி காட்சி தருகிறேன்?"

"காலையில் வானம் தெளிவாக இருந்தது. வெயிலும் இருந்தது. திடீரென மழை வந்து விட்டது. அப்பப்பா! என்ன

பேய் மழை. இத்தகைய மழையை இதுவரை கண்டதில்லை” என்றான் இளைஞன்.

“உங்களுக்கு தெரியுமா - எனக்குள் பயங்கரமான வெடிவோசைகள் கேட்கின்றன...” பெண் பேசினாள். “முட்டாள்! எனக்குள் ஒரு எரிமலையே தகிக்கிறது. உனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை...”

“சிறிது காத்திரு மோனா டார்லிங்...”

உணர்ச்சிகள் பெருகி வந்தன.

“பார்க்கலாம். பார்க்கலாம். நான் போய் விடுவேன். நான் எதுவரை காத்திருக்க முடியும்?”

○○○

“வா ஒரு கனவு நூர்க்கலாம்!”

“வா ஒரு கனவை நனவாக்குவோம்...”

“மழை இப்படியே கொட்டினால் நன்றாக இருக்கும். நகரம் முழுவதும் மூழ்கிவிடும். ஏழு மகா சமுத்திரங்களும் இணைந்துவிடும். இந்த ஐந்து தீவுகள் அடங்கிய மும்பையை உன் தந்தை எனக்கு சீதனமாக கொடுத்தால் மிகச் சிறப்பாக இருக்கும்.”

“கொடுக்க மாட்டார். நீர் சக்கரவர்த்தி இரண்டாம் ஜார்ஜா, என்ன?”

“நீயும் போர்த்துகீசிய இளவரசி இல்லையே!”

“வெற்றுகைகள் போதும்... வாரும்... கப்பல் ஒன்றை கட்டுவோம்... அதில் ஒவ்வொரு ஜோடி பிராணிகள், ஒவ்வொரு பறவைகளை சேகரித்து வைப்போம்... பிறகு சுக்கான் மூலம் அந்த கப்பலை செலுத்துவோம்... சுக்கான் இயக்குவதில் எனக்கு கொள்ளை ஆசை...”

“எங்கே போவது? உன் இலக்கு எந்தஇடம்...”

“இலக்கு ஒன்றுமில்லை. உலகின் இறுதிநாள் வரை கப்பலிலேயே பயணம் செய்வோம்...”

“ஆனால் அம்மா?”

“எல்லாரையும் மறந்து விடுங்கள். நீங்களும் நானும் மட்டும். ஒரு நண்பர் சொன்னதை நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். பாம்பை (சான்ப்) வளர்க்கலாம்; அப்பாவை (பாப்) அல்ல!

“வெடி ஒலிகள் கேட்கின்றன. பூமி பல அரிய தாதுப் பொருள்களை கக்குகிறது. இவர்கள் குறட்டை விட்டு படுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். வெடிவொலி - வெடிவொலி - வெடிவொலி - இந்த இடியோசைகளிலும் இவர்கள் தூங்குகிறார்கள். வேந்தன் நைரோவின் பரம்பரையினர்.

“நன்னடத்தை நெறி குறித்து சொற்போர் வேண்டாம். பெற்றோரை இதில் இழுக்க வேண்டாம். உங்களை ஈன்றெடுத்தவர் இல்லையா அவர்கள்.”

“எங்களுக்கு பிறப்பு தாருங்கள் என்று நாம் கெஞ்சவில்லை. இந்த பெற்றோர்கள் அழிந்து போகட்டும்.”

“இதை விடுங்கள். கப்பல் கட்டுங்கள். அன்று மகன்* விடப்பட்டு விட்டான். இம்முறை அவனை கப்பலில் ஏற்றுக் கொள்வோம். தகப்பனை விட்டு விடுவோம். நீர் இறங்கி விட்டதும் கப்பல் ஜூதி மலையில் தொங்கி கொண்டு இருக்கும்.

“ஆங்! அங்கிருந்து எப்படி இறங்குவது?”

“தண்ணீர் வற்றிய பின் இறங்கலாம்.”

“அப்பா வந்தார். இந்த நகரில் வனவாசம் செய்ய”

“அவருக்கு பின்னால் அம்மாவும் வந்து விட்டார்.”

“எங்கிருந்து வந்தார்கள், தெரியவில்லை...”

“அவர்கள் எங்கிருந்தும் வரவில்லை...”

இந்த இடத்தின் குடிமக்கள் அவர்கள்...

இறைத் தாதர் நூஹ் (அலை) அவர்கள் தமது சமூகத்திடம் கூறினார். நீங்கள் உங்கள் பெரியோர்களுக்கு சிலை வடித்து வணங்குகிறீர்கள். இது தவறு. உங்கள் அல்லாஹ்வின் பால் வாருங்கள். “ஆனால் மிகச் சிலரைத் தவிர வேறு யாரும் இந்தபோதனையை ஏற்கவில்லை. எனவே இறைவன் ஆணைப்படி அவர் ஒரு கப்பலை கட்டினார். அதில் ஒவ்வொரு ஜோடி பிராணிகளையும் பறவைகளையும் சேகரித்தார். மழை கொட்டத் தொடங்கியது. இறைத்தாதர் நூஹும் அவரது சகாக்களும் கப்பலில் அமர்ந்தார்கள். ஆனால் அவருடைய மைந்தன் வர மறுத்துவிட்டான். ‘நீர்ப்பெருக்கு’ ஏற்பட்டால் நான் மலையேறிவிடுவேன் என்றான். பெரிய பிரளயமே ஏற்பட்டது. அதில் முழ்கி அவன் உயிரிழந்தான். நீரில் முழு உலகமே முழுகிவிட்டது. நீர் வற்றிய பிறகு கப்பல் மிதந்தவாறு, ஜூதி மலை உச்சியில் தொங்கியது.”

“இல்லை. அவர்கள் வேரிடத்திலிருந்து தான் வந்து இருக்க முடியும்...”

“சரி விடு... என் தலை வலிக்கிறது...”

“அவர்கள் சத்து மாவு சாப்பிட்டு உயிர் வாழ்ந்ததாக சொல்கிறார்கள்...”

“ஓ! சத்துமாவா? அதை சிறிது நீரில் கலக்கி சாப்பிடலாம்...”

“ஆனால் நீங்கள் எப்போது வந்தீர்கள்?”

“நான் வரும்போது ஒரே பயங்கரமான இருட்டு. கண்களுக்கு ஒன்றுமே தெரியவில்லை. உடலில் முட்களை வளர்ப்பவன் இதைச் சொன்னான். இந்த சம்பவம் சூரியனை இறைவன் படைப்பதற்கு முன்னால் நிகழ்ந்தது. பிறகு குளிர்ச்சியான காற்றலை வீசியது. அது பட்டுப் போன்ற காற்று. அந்த காற்றாலையின் நறுமணம் ‘மலடி’ அல்ல! நான் அதை பிடித்துக் கொண்டேன்...”

“பிறகு ஒரு பேரொலி கேட்டது. BIG BANG உனக்கு அந்த கூக்குரல் நினைவு இருக்கிறதா?”

“அந்த கூக்குரல் யாருடையது? உலகம் பிறந்த வீரிடலா அது??

○○○

இளைஞன் இப்போது கிராமத்திற்கு திரும்பிச் செல்ல விரும்பவில்லை. நகரம் ஒரு கம்பளி போல் அவனை சுற்றிக் கொண்டது. தனது கனவுகளை நனவாக்க கிராமத்தை விட்டு நகருக்கு வந்தான். நடைபாதையில் தூங்குகிறான். நகராட்சி குழாயில் திறந்தவெளியில் நின்றவாறு குளிக்கிறான். ஆனால் கிராமத்திற்கு திரும்பி போக விரும்பவில்லை. பூமி, சொத்து, விசாலமான ஓடு, சொகுசான படுக்கை எல்லாம் அவனுக்காக காத்திருக்கின்றன.

இந்த நகரம் அவனுக்கு பேராசை காட்டியது. அதை தொடுவதற்காக அவன் வந்த போது அது வெகு தூரத்தில் போய் விட்டது. ஆனால் பார்வையை விட்டு அகலவில்லை. இளைஞன் அதை அடைவதற்காக முயற்சி செய்து கொண்டே இருக்கிறான். தொடர்ந்து தோல்விகளை அடைகிறான். நகரம் வெற்றி பெற்று கொண்டே வருகிறது. இந்த நகரம் அவன் கண்ட கனவு ஆகும். ஆனால் கண்ணாமூச்சு விளையாட்டு தொடருகிறது.

கிராமத்திலிருந்து கடிதம் வந்து இருக்கிறது. அம்மாவுக்கு உடல்நலம் இல்லையாம். தங்கைக்கு திருமணம் நடத்த வேண்டும். எருமை குட்டி போட்டுவிட்டது. உன்னை பி.எஸ்.ஸி. (விவசாயம்) படிக்க வைத்தது நகரத்தில் அலை மோதுவதற்காக அல்ல, அங்கே 'வாடா பாவ்' (ரொட்டி வடை) சாப்பிட்டு காலம் கழிப்பதற்காக அல்ல என்று தந்தை அங்கலாய்க்கிறார். "நமக்கும் பூமி இருக்கிறது. வளமான பூமி. நீ இங்கே வந்து விட்டால் அதிகமான விளைச்சலுக்கு வழிவகை செய்வாய். இங்கே அல்வா பூரியை விட்டு அங்கு 'வடா பாவ்' சாப்பிடுகிறாயே! பெண் வீட்டுக்காரர்கள் கேட்கிறார்கள். அவர்களுக்கு என்ன பதில் சொல்லுவது? உன்னுடைய கவலையிலேயே உன் அம்மா நோய்வாய்ப்பட்டு படுக்கையில் கிடக்கிறாள். திரும்பி வா, மகனே திரும்பி வா... நாம் 'சோயாபீன்' விதைப்போம். தேக்கு மரங்களை வளர்ப்போம்.."

பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே ஐந்து தீவுகளும் மறைந்துவிட்டன. தண்ணீர் இறங்கி விட்டது. சமுத்திரமும் தனது பிடிவாதத்தை விட்டுவிட்டது. நீர் இறங்கியதும் இருவரும் கப்பலை விட்டு இறங்கி வந்தார்கள். மக்கள் நடமாட்டமும் ஆரம்பித்து விட்டது. விராருக்கு செல்லும் மின்வண்டியும் புறப்படுவதற்கு தயாராக இருந்தது.

இரவு முழுவதும் அவளை கவரும் வகையில் பேசிய இளைஞன் இப்போது அவளுக்கு பிரியாவிடை கொடுத்தான்.

அவன் அவளை நோக்கி கையசைத்தான்... வாழ்க்கை முழுவதும் அவன் கையசைத்துக் கொண்டே இருப்பானா? காலம், மணல்போல் வாழ்வின் கைமுட்டியிலிருந்து நழுவி சீழே விழுந்து விடுமா?

கடிதம் வரும் போது இளைஞன் கனவு நூற்க ஆரம்பித்து விடுகிறான்.

அடுத்த நிமிடமே ஏதேனுமொரு அற்புதம் நடக்கலாம் - ஒரு பிக் பாங்க் - ஒரு பேரொலி - இந்த உலகை மாறி விடலாம்.

○ முஷர்ரஃப் ஆலம் ஜவ்கி

தந்தையும் மகளும்

வெளியே அடர்த்தியான பனிப்பொழிவு. உள்ளே குளிர்ச்சியான காற்றலை. மேசை மீது வைத்திருந்த தேநீர் குளிர்ந்து விட்டது. வெகு நேரத்திற்கு பிறகு தந்தையின் உதடுகள் அசைந்தன... 'எனக்கு ஒரு வீடு இருக்கிறது.' பதிலுக்கு உதடுகளில் குறும்பு நிறைந்த புன்முறுவல் படர்ந்தது. "நானொரு உடல்... தகதகக்கும் உடல்... நீங்கள் உங்களுடன் சமாதானம் செய்து கொண்டாலும், உங்களுக்குள் ஒரு யுத்தம் நடந்து கொண்டே இருக்கும். மூளை மட்ட அளவில் ஓர் அக்கினி சமுத்திரம் வழியாக சென்று தான் ஆக வேண்டும். உங்களுக்கு உங்களுடன் போரிடத் தெரியாது. மனைவி, மக்கள், வீடு... இப்படியே காலத்தை கடத்திவிட்டீர்கள்."

அப்பா அன்றிரவு சீக்கிரமாகவே வீடு திரும்பி வந்தார். ஒருவேளை குற்ற உணர்வே காரணமாக இருக்கலாம். இது சரியல்ல. வெகு நேரம் வரை இருண்ட அறையில் நிழல்களுடன் போராடினார். அறையில் இருளும் ஆழ்ந்த அமைதியும் இருந்தால் அது போர்க்களமாகி விடுகிறது. அவர் தம்முடன் போரிட்டார். ஏறிபடைகள் பறந்தன. பீரங்கிகள் முழங்கின. உடல் முழுவதும் இரத்தக்களமாகிவிட்டது. தனிமையில் அச்சம் அதிகரிக்கிறது. சோர்வடைந்து, தடுமாற்றம் கண்ட சிந்தனை சில நேரங்களில் தனிமை நாடுகிறது. இந்த தனிமை பல கதைகளை உருவாக்குகிறது; கதைகளை கேட்கவும் செய்கிறது.

அறையினுள் வந்திறங்கிய சில நிழல்கள் வெகுநேரம் வரை அப்பாவை சூழ்ந்து கொண்டன. அட மதியீனனே! நீ ஒரு தந்தை - நீ ஒரு கணவன் என்று எக்காளமிட்டான். அப்பா ஆழ்ந்த சிந்தனையில் இருந்தார். இது உடலின்

உரிமைக் கோரிக்கை. இதை எப்படி புறக்கணிப்பது. அவர் பல ஆண்டுகளுக்கும் முன்பே உடலை உற்சாகமிழக்கச் செய்துவிட்டார். இது ஒரு விகாரமான யோசனை. தம்மை முதுமைப் பருவத்தின் உணர்விலிருந்து மீட்சிபெற வைப்பதற்கான திட்டம்தான்... துயரம் கொண்ட வாழ்க்கை, உற்சாகம் இழந்து வண்ண வண்ண கனவுகள் காண்பதை நிறுத்திவிட்டது போலும்.

நீண்ட தூரம் வரை பரவி இருந்த வாழ்க்கைக் குகையில், தனது வருங்காலத்தின் முடிவுரையை அவர் வாசித்து விட்டார் போலும். போதும் இந்தக் குழந்தைகள் - போதும் அவர்களுடன் கலந்து விட்ட இந்த வாழ்க்கை - இதுதான் முடிவுரை; கடைசி முற்றுப்புள்ளி!

அவர் தனக்குள் நடுங்கிவிட்டார்.

அப்பா இதற்கு பிறகும் பல நாட்கள் வரை கலக்கம் கொண்டிருந்தார். அமைவியலான, பழக்க மரபு கொண்ட வாழ்க்கை மிருக வாழ்க்கையாக தெரிந்தது. திருமணத்திற்கு பிறகு குடும்பத்தின் அன்பு முடிச்சுகளில் சிக்கிவிட்டார். வாழ்க்கையின் குறுக்கு நெடுக்கமான இருந்த பாதைகளில் அவருள் இருந்த ஆசாமியும் மாயமாக மறைந்துவிட்டான். அப்பாவுக்கு அவனைப் பற்றி எந்த துப்பும் கிடைக்கவில்லை.

(2)

அப்பாவிடம் சில மாறுதல்கள் இருப்பதை மகனால் உணர முடிந்தது. வீட்டில் மற்றவர்களும் மௌனமாக வெவ்வேறு கோணங்களில் அப்பாவின் மாறுபட்ட உணர்வுகளை கண்டறிய முயற்சி மேற்கொண்டு இருக்கலாம். ஆனால் அவர் தமக்குள் எத்தகைய போர் நடத்தி கொண்டிருந்தார் என்பது மகனைத் தவிர வேறு யாரும் கண்டறிய முடியாது. இது மனோதத்துவத்தின் அவ்வளவு மெலிதான இதழும் அல்ல. அதை அறிந்து கொள்ள அதிக சிரமமும் தேவையில்லை. அப்பாவின் மனப் போராட்டத்தை சிறிய ஆய்வு மூலமே அவன் தெரிந்துகொண்டான்.

தந்தைக்குள் ஓர் ஆண் திரும்பி வருகிறான்.

தந்தையின் இந்த வயதில் மற்ற எல்லாருமே ஆண்மை உணர்ச்சிகள் பெறுகிறார்கள் போலும்.

மற்ற விவரங்கள் அவனுக்கு தெரியவில்லை; ஆனால் அந்த ஆணை கண்டு அச்சம் கொண்டிருக்கிறார்.

பொறுமையும் சாதிக்கிறார்; ஆனால் கிளர்ச்சி கொண்டெழுவாரா என்பது தெரியவில்லை.

தந்தைக்குள் ஓர் ஆண் திரும்பி வருகிறான் என்பதை தனயன் உணர்ந்து கொண்டான்; ஆனால் வீட்டாருக்கும் இந்த ஆண் குறித்து ஏதேனும் அப்பா உணர்த்துவாரா? இல்லையா?

தந்தைக்குள் ஓர் ஆண் எழுச்சி பெற்று விட்டான் என்ற உண்மை எப்படி தெரிந்தது என்று நீங்கள் கேட்கலாம். அவருக்குள் உண்டான மாறுதல்களை மற்றவர்கள் வெவ்வேறு விதமாக பார்க்கலாம். மகள் பிங்கி வயதுக்கு வந்து விட்டதனால் அவர் கலவரப் படுகிறார் என்று அம்மாவும் நினைக்கலாம்.

ஆனால் மகன் தர்க்கவியல் ரீதியாக இதை அலசவில்லை. இதற்கான காரணம் எதிரிலேயே இருக்கிறது. தந்தை வசதி படைத்தவர், பத்து பிங்கிகளின் திருமணங்களை ஒரே நாளில் நடத்திட முடியும். அது அவருக்கு ஒன்றும் பெரிய பிரச்சினையே அல்ல. அவரிடம் கார் இருக்கிறது. பங்களா இருக்கிறது. வாழ்வில் வெற்றி வீரர் என்ற அடையாளமும் இருக்கிறது. ஆனால் இந்த அடையாளத்திற்கு இடையில் திடீரென்று ஒரு நிகழ்வு தலைதூக்கி நிற்கிறது. எனவே அவரது சிந்தனையின் ஒரு மூலையில் ஒரு வேதனை இறங்கி உள்ளது என்பதை தனயன் உணர்ந்து விட்டான்.

தந்தைக்குள் மாறுதல்கள் குடிபுகுந்து விட்டதை தனயன் யுகித்தும், ஆய்வு செய்தும் தெரிந்து கொண்டான். அன்று அவர் திடீரென்று காதல் வயப்பட்ட புதுமையை பார்த்துவிட்டான்.

“குளியலறையில் யார் பாடுகிறார்கள். இந்த குரல் உங்களுக்கு தெரியுமா?” என்று மகன் தனது அம்மாவிடம் கேட்டான். மிகப் பழமைவாதியான தாய் அவர்.

அம்மாவின் முகத்தில் சுருக்கங்கள் தெரிந்தன.

“அம்மா! நான் இதுவரை அப்பாவை இவ்வளவு சந்தோஷமாக இருப்பதை பார்க்கவில்லை.”

அவர் முகத்தில் கவலை படர்ந்தது.

“அப்பா நலமாகத் தானே இருந்தார்...” அம்மா சற்றே அச்சம் கொண்டார்.

“ஹூம்”

“அவர் குளிக்கும் போது இப்படி பாடுவதை இதுவரை...”

மகனுக்கு சிரிப்பு வந்துவிட்டது. “அம்மா! அப்பா எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள்? கண்டிப்பு உள்ளவராகவா, எப்போதும் சிடுசிடுப்பு கொண்டவராகவா, சினங் கொண்ட சீறுபவராகவா, கொள்கை நெறியுள்ளவராகவா, எல்லாரிடமும் அன்பு பாராட்டுபவராகவா, எப்படி இருக்க வேண்டும்? மகன் புன்முறுவல் செய்தவாறு பேசினான். “அப்பாவுக்கும் உணர்வுகள் இருக்கலாமே..” இதைக் கேட்டு அம்மா கவலை கொண்டாள். “இருபது ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு??” அவள் மனதில் ஐயம் முளைத்தது.

ஆனால் அம்மா எதையும் வெளிப்படுத்தாமல் சற்று சிரித்தாள். “ஒருவேளை பெரிய கைம்மாறு ஏதாவது கிடைத்ததா?” மற்ற அதிகாரிகள் இவ்வளவு வசதியாக இருக்கவில்லை என்பதும் அவளுக்குத் தெரியும்.

தந்தை சற்று காதல் வயப்பட்டு விட்டார். பிறகு தன்னை சீர்படுத்திக் கொண்டார். தகிக்கும் சூடான பூமியில் சில மழைத்துளிகள் விழுவது போல் - மகன் மனதிற்குள் சிரித்துக் கொண்டான். மேகம் பொழிந்து தெளிந்து விட்ட காட்சி அது. தந்தையின் வாழ்வில் ‘யாரோ’ வந்து விட்டார்கள் போலும். மேலும் அந்த வருகை அவருக்கு மகிழ்ச்சியூட்டுவதாக அமைந்துவிட்டது. எட்டுக்கால் பூச்சியின் பிடியில் அவர் சிக்கி விட்டாரா என்ற கவலையும் மகனுக்கு இருந்தது.

இந்த எல்லையை அடைவதற்கு ஒரு பெரிய போராட்டமே உள்ளத்தில் நடந்தது. பெரு முயற்சிக்கு முன்னர் மேடு பள்ளங்கள் நிறைந்த பாதையை அவர் கடந்து வந்து விட்டார். தந்தை ஆரம்பம் முதலே ‘காதலுணர்ச்சி’ கொண்டவர் என்பது மகனுக்கு நன்றாகவே தெரியும். பார்வைக்கெதிரே நீலநிற வானம், பிரகாசமான வானம் தெரிந்தது. சிறு வயதில் சிறுசிறு கவிதைகளும் எழுதி இருக்கலாம். அந்த கவிதைகளில் அப்போதைய முகங்களும் இடம் பெற்றிருக்கலாம். வீட்டு கூரை மீது காகங்கள் மௌனமாக உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கலாம். தந்தை விரைவிலேயே உணர்ந்து கொண்டார். நறுமணம் வீசும் செடிகளில் வாழும் வண்ணாத்தி பூச்சிகளின் தேடுதலில் துரித

செயல்பாடு தேவை. தந்தை சாதுரியம் மிக்கவர்; அயராதவர். அவர் கற்கள் நிறைந்த பாதையை தேர்ந்தெடுத்தார். கீதங்களின் நளினமான உலகத்திற்கு அப்பால் - ஒரு நல்ல மதிப்பு மிக்க பதவி. வீட்டில் அனைவருடனும் இசைவிணக்கம் கொண்ட இல்லக் கிழத்தியுடன் வாழ்வுத் தீவை அடைந்துவிட்டார்; அப்போது காதல் அலைகள் ஏன் எழுச்சி பெறவில்லை? அப்போது அவை எங்கே ஓய்ந்து விட்டன? எல்லாரும் அதை உள்ளடக்கி விடுகிறார்கள். பொதுவாக வாழ்க்கையில் வெள்ளம் வருவதில்லை. ஆனால் தந்தையின் வாழ்வில் சற்றும் எதிர்பாராத வகையில் நீர்ப்பெருக்கு வந்துவிட்டதே. அதுவும் மகள் பிங்கி வயதுக்கு வந்து விட்ட காலத்தில்...! இப்போது மகனின் கண்களிலும் காதல் அலைகள் எழுச்சி கொண்டுள்ளன. சரியாக இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தந்தை சந்தித்த நிலையே இது... இருபது ஆண்டுகளுக்கு பிறகு சற்று மாறுபட்ட நிலை.

தந்தை காரணமாக மகன் நல்ல வசதி படைத்தவனாக இருந்தான். தந்தையின் பெரிய பங்களா இருந்தது. நான்கு சக்கர வாகனம் இருந்தது. சுற்றிலும் பெண்கள் மொய்த்தார்கள் சமுத்திர அலைகளில் ஓர் அலை மட்டும் அவனை கவர்ந்தது. அது அவனை கிச்சகிச்ச மூட்டியது; மகனும் கவிதைகள் பாட ஆரம்பித்தான்.

மகனுக்கு முன்னால் தர்க்கவியல், மனஆய்வு போன்ற கதவுகள் திறந்து இருந்தன. இன்டர்நெட், கம்ப்யூட்டர் மூலம் மணிக்கணக்கில் உரையாடல் நடத்தும் வசதியும் இருந்தது. விஞ்ஞான முன்னேற்றம் அதன் பலன்கள் அவனுக்குத் தெரியும். முற்போக்குவாதியாக தன்னை நிரூபிக்க பல உவமைகளை அவனால் தரமுடியும்.

சில நேரங்களில் அவனுக்கும் கேளிக்கைகள் பிடிக்கும். ஒரு மாலை காபி பாரில் அவன் பார்வை ஒரு திசையில் சென்றது. அங்கு... அவன் பார்த்தது நூறு சதவீத உண்மை. அது மாயத் தோற்றம் அல்ல. அந்த மேசையின் மேல் காப்பி கோப்பைகளுக்கு இடையில் ஊர்ந்து சென்ற ஒருகை, ஒரு நங்கையின் நளினமான கை விரல்களை தொட்டது.

“பல்லி!” மகனுக்குள் அடங்கிஇருந்த ஒரு முற்போக்கு மனிதன் எழுச்சி பெற்றான்.

“என்ன?” இளம்பெண் குதித்தாள்.

“ஒன்றும் இல்லை...”

“நீங்கள் இப்போது தான் சொன்னீர்கள்!”

“இல்லை, ஒன்றுமில்லை, இங்கிருந்து போகலாம்”

மகன் இருக்கையை விட்டு எழுந்து நின்றான். அவள் திகைத்து விட்டாள்.

“எதற்காக போக வேண்டும். இப்போது தானே வந்தோம்..”

இளம் பெண்ணின் கண்களில் குறும்பு பளிச்சிட்டது. ‘வேறு யாராவது?’

எழுந்து நின்றபோது, அவன் பார்த்த திசையில் அவளது பார்வையும் சென்றது. அங்கே...!

இருவரும் வெளியே வந்தார்கள். இளம்பெண் கசப்பான தொனியில் கேட்டார்.

“யார் அவர்”

“யாரும் இல்லை”

“பிறகு ஏன் வெளியே வந்தீர்கள்”

“எந்த காரணமும் இல்லை...”

“இல்லை?” இளம்பெண் அவன் கண்களில் கூர்ந்து நோக்கினாள். பிறகு புன்முறுவல் பூத்தாள்.

“உங்களுக்குத் தெரிந்தவரா?”

அவன் மௌனம் சாதித்தான்.

அவள் கண்களுக்கு முன்னால், அங்கே நாற்காலியில் அமர்ந்திருந்த மனிதரின் முகம் தோன்றியது.

“அந்த மனிதரின் முகம் பழக்கப்பட்ட முகமாக இருந்தது.”

“இல்லை... நீ வீணாக ஐயப்படுகிறாய்...”

“அது நீங்கள் தான் அல்லவா?” அவள் சிரித்தாள்.

“பைத்தியக்காரி” அவன் உடல் நடுங்கியது.

“ஆ! அது நன்கு தெரிந்த முகமாக - காரணம் இப்போது புரிந்துவிட்டது” அவள் பலமாக சிரித்தாள். அது நீங்கள் தானே என்று கேட்டேனே!”

“என்ன” அவனுடைய நெற்றியில் வியர்வை துளிகள் பளிச்சிட்டன.

“அவர் உங்களுடைய - உங்களுடைய தந்தையார் அல்லவா? ஆனால் ஒன்று மட்டும் புரியவில்லை. நீங்கள்

அங்கிருந்து எதற்காக ஓடிவர வேண்டும்?”

இளம் பெண்ணுக்கு குழப்பமாக இருந்தது. “உங்களைப் போல், உங்கள் தந்தைக்கும்...? ஆனால் பெற்றோருக்கு இந்த உரிமை இல்லையா, என்ன...”

மகனுக்கு தன்னுணர்வு வந்தது. “வா எங்காவது உட்கார்ந்த பேசுவோம்!”

(3)

தந்தை இப்போது விசித்திரமான நிலையில் இருந்தார். இந்த நிகழ்வுகளுக்கு பின்னால் ஒரு பெண் இருக்கிறாள் என்பது மகனுக்கு நன்றாகவே தெரிந்தது. பெண்ணுக்கு பிங்கி உடைய வயது தான் இருக்கும். ஆனால் அவரைப் போல் அந்தஸ்து உள்ளவர்களின் இத்தகைய செய்கைகள் செய்திகளாக வெளிவருவதில்லை. என்றாலும் இவருடைய நிலை வேறு. சமூகத்தில் மதிப்புமிக்கவர். அவருக்கு ஒரு மனைவி இருக்கிறாள். அமைதியான மகிழ்ச்சிகரமான வாழ்க்கை. இந்த மட்டத்தில் ஒவ்வொரு நிகழ்வும் ஏதோனுமொரு வகையில் குடும்ப சூழ்நிலையை பாதித்துவிடும். இந்தப் பெண் தானாகவே வரவில்லை என்பதை உணர முடிந்தது. மெதுவாக ஒரு வெற்றிடம் உருவாகி வருகிறது. அதன் வழியே இந்தப் பெண் உள்ளே நுழைந்து அவரது உணர்வுகளை மீட்டி வருகிறாள். ஒரு வயது கடந்த பின்னரும் இன்னொரு வயது எஞ்சி நிற்கிறது. அது வாழ்வின் உஷ்ணமான பாலையிலத்தில் ஒரு நீர்வீழ்ச்சியைத் தேடுகிறது. தந்தையார் எல்லாவற்றையும் அனுபவித்துவிட்டார். எனினும் அவர் ஓர் இயந்திரமோ, ரோபோட்டோ அல்ல. பெரும்பாலான மனிதர்களைப் போல் ஒரு சராசரி மனிதர். தனது ஆர்வங்களையும் இச்சைகளையும் ஆழ்ந்த நித்திரையிலாழ்த்தி விட முடியாது. இத்தகையோர் மிக மலிவானவர்கள், கட்டுப்பாடு இல்லாதவர்கள் என்று சொல்லிவிடலாம். தந்தையாரும் ஓர் அசாதாரண மனிதர் இல்லை என்றுதான் கொள்ள வேண்டும்.

தந்தையிடம் சலசலப்பை உண்டாக்கியது ஒரு கனவுதான். அதை பயங்கரமான கனவு என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அது அவருடைய உணர்வுகளில் தாக்கம் ஏற்படுத்திவிட்டது. மற்றவர்களுக்கு இத்தகைய கனவுகள் வருகின்றனவா அல்லது வருவதற்கான வாய்ப்பு இருக்கிறதா என்பது ஆய்வுக்கான விஷயம். உலகத்தில் நல்லது கெட்டது,

பாவம், புண்ணியம் ஆகியவை ஒன்றோடு ஒன்று கலந்து விட்டால்?? - இத்தகைய மோசமான கனவு வரக்கூடாது. தந்தையார் பயந்தே போய்விட்டார். அதை நாம் மிக மிக சாதாரணமான கனவு என்றுதான் சொல்வோம். வாலிபப் பருவத்தில் அது அடிக்கடி வரும். மனோதத்துவ நிபுணர்கள் ஜெவி ரெட்லஸ், பீட்டர் ஹாவுஸ், ஃபிராய்ட் போன்றவர்கள் எத்தகைய முக்கியத்துவமும் இந்த கனவுகளுக்கு அளிக்கவில்லை. ஆசைகள் நிறைவுபெறாமல் தவிக்கும் வயோதிக காலத்தில் வரும் இந்த கனவை விபத்து என்று சொல்லிவிடலாம். அதாவது பலாத்காரம் செய்வதுபோல் வரும் கனவு சாதாரணமானதுதான் - தந்தையாரும் கனவில் இந்த தவறு செய்துவிட்டார். ஒருபெண் பயந்த நிலையில் பின்னோக்கி நகர்ந்து கொண்டே செல்கிறார். தந்தையார் வெறி பிடித்து அவள் மீது பாய்கிறார். அச்சங்கொண்டு வாலிபமான உடல் முன்னால் இருக்கிறது. அனல்பறக்கும் பாலைநிலத்தில் குளிர்ச்சியான மழைத்துளி விழுவது போல், சில சொட்டு நீர் இறங்கியது.

சாக்ரடீஸ், அரிஸ்டாடில் முதல் செக்மென்ட் பிராய்ட் வரை எல்லாரும் ஒத்துக் கொள்வது போல - கனவுகளின் ஒரு மூலையில், முடிவு பெறாத ஆசைகள், உடலுறவு இச்சைகள் பதுங்கி இருக்கின்றன. இது அவன் தந்தைக்கும் பொருந்தும்.

கனவுகள் பற்றி தந்தையார் ஆழமாக தெளிவுரை படிக்கவில்லை. மேலோட்டமாக சில விஷயங்கள் மட்டும் தெரியும். கிளியர் வானேட், டெலபதி, பிரீகா கணேசன், ரெட்ரோகா கணேசன் முதல் கனவுகளில் நடக்கும் பலாத்காரங்கள் பற்றி அவருக்கு முழுமையாகத் தெரியும். கற்பை சூறையாடுபவர்கள் பூத ஆத்மாக்கள். இந்த பூத ஆத்மாக்களை மனோதத்துவ மொழியில் அன்கீவ்பி, செக்ஸ்குயூட் என்று குறிப்பிடுகிறார்கள். இந்த பூத ஆன்மாக்கள் பெண்கள் மற்றும் ஆண்களுடன் துயில்கொண்டு மன இச்சைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்கின்றன. அப்படியானால் அந்த குற்றவாளி தந்தையார் இல்லையா - வேறு கெட்ட ஆன்மாவா?

ஆனால் இந்த தேற்றுதல் அதிக வலு கொண்டதாக இல்லை. மனோதத்துவ நிபுணர்களின் கருத்துகள், ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கவை அல்ல. எந்த பெண்ணுடன் கனவில்

தந்தை உடலுறவு கொண்டாரோ அது பிங்கியாகத்தான் இருந்தாள்...?

காய்ந்து போன மரத்தண்டு வேகமாக வீசும் காற்றில் ஆடி அசைவது போல் வெகு நேரம் வரை தந்தையாரின் உடலும் நடுங்கியது. மனித எண்ணங்களின் அசைவுகளை கட்டுப்படுத்தும் உணர்வுக்கு LIBIDO என்று பெயர் சூட்டி இருக்கிறார்கள். தான் விரும்பும் நபருடன் உடலுறவு கொள்ளும் வாய்ப்பு பெறுபவர்கள் மனதளவில் ஆரோக்கியமாக இருக்கிறார்கள். இத்தகைய வாய்ப்பு கிடைக்கப் பெறாதவர்கள் கனவுகளுக்கு ஆளாகிறார்கள். அவ்வாறெனில் தந்தையார் தாகசாந்தி பெறாதவரா? பெண்ணுடலில் உருவ பிரதிபலிப்புகள் உரல், மைபுட்டி, எழுதுகோல், அறை, கிணறு போன்ற வடிவங்களில் கனவுகளில் வரும். ஒரு நிர்வாண மங்கையுடன் உடலுறவு கொள்ளும் வெறியராக இதன் முடிவு அமையும்.

தந்தையார் ஆழ்ந்த நிசப்தத்தில் இருக்கிறார். இந்த நிலையில் எந்த பகுப்பாராய்ச்சியும் பொருறள்ளதாக ஆகிவிடும். அவர் இதுவரை முழு நலத்துடன் இருக்கிறார். வாலிபம் அவருள் இன்னமும் இருக்கிறது. இன்னும் இலையுதிர் காலம் வரவில்லை. தனது மனைவி போல் வறண்டு விட்ட கிணறாக அவர் மாறவில்லை. தொடையை தடவும் போது எல்லா இரத்த நாளங்கள் மீதும் அவருடைய பார்வை இருக்கும். சூடான ஒரு உடல், மனைவியை காட்டிலும் ஒரு சூடான உடல் - மனைவி பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே சுகத்தின் இந்த மையத்தில் சுவர் எழுப்பிவிட்டாள். அவளிடம் இருப்பது எல்லாம் பிங்கியைப் பற்றி பேச்சுதான் பிங்கிக்காக நல்லதொரு கணவனை தேட வேண்டும் என்ற கனவுகள் தான் அவள் காணுவாள். அவளிடம் எதிர்காலம் என்ற போர்வையில் சில கிழட்டு சொப்பனங்களும் இருக்கலாம். ஆனால்...

அன்று பிங்கி ஷவரில் குளித்து விட்டு வெளியே வந்தாள். அவளைப் பார்த்த தந்தை பார்வையை தாழ்த்தி கொண்டார். பிங்கியின் உடலில் இருந்து எறிபடைகள் பிறந்தன. அவள் சல்வாரும், பெரிய கழுத்து வைத்த மேலாடையும் அணிந்து இருந்தாள். தலைகுனிந்து ஈரமான நீண்ட முடியை குட்டையால் துடைத்து கொண்டாள். இத்தகைய பலவீன வினாடிகள் ஆபத்தானவை; பலமான

அறைகூவல் விடுப்பவை - அவளுக்கு விரைவிலேயே மணம் முடித்துவிட வேண்டுமென தந்தை நினைத்தார்.

அப்படியானால் இந்தக் காட்சியும் விரும்பத்தகாத கனவுகளுக்கு ஒரு காரணமா அல்லது உள்ளாசை அவரை 'கொடுங்கோல் மன்னனாக மாற்றி விட்டதா?'

வெறுமையான மூளை சாத்தானின் வீடு - தந்தை தம்மை சமாளிக்க வேறு வேலைகளில் ஈடுபடுத்தினார். அழகான கடந்தகால வினாடிகள் மீண்டுமொருமுறை திரும்பி வர விரும்புகின்றன. தமது எல்லைகளை நன்கறிந்த அவர், யௌவனத்தின் பல அழைப்புகளுக்கு மறுத்த அவர், அன்று தோல்வி கண்டு விட்டார்?

(4)

“வெளியே சென்று தேநீர் அருந்துவோமா?”

மகன் சிறிது நேரம் வரை மௌனம் சாதித்தான். இளம் பெண்ணுடைய தேடுதலின் திசை வேறாக இருந்தது. “முதல் முறையாக தந்தை காதல் வயப்படும் காட்சியை - எப்படி ரசித்தீர்கள்?” என்று கேட்டார்.

“அவர் நம்மை பார்த்து இருந்தால், அவர் நிலை என்னவாக இருக்கும்.”

இந்த விடைமொழியை அவள் ரசிக்கவில்லை.

மகன் வேறு கோணத்தில் யோசித்தான். “சரி, சரி, தந்தையின் சிநேகிதி அவர் அலுவலகத்தில் பணிபுரிவதாக இருக்கலாம்.”

“அந்த சிநேகிதி வயது குறைந்த வாலிபமான அழகான யுவதி, என்னைப் போல்” இளம் பெண் சிரித்தாள்.

“எனது வயது கொண்ட அழகி.”

“இந்த வயதில் பெண்கள் அலுவலகங்களில் வேலை செய்ய மாட்டார்களா?”

“செய்கிறார்கள்... தந்தை போன்ற மேலதிகாரிகளுடன் தேநீர் அருந்தவும் வருகிறார்கள். ஆனால் உங்கள் தந்தை அவள் கை மீது கை வைத்த விதம் - அது அவருடைய பெண் துணை என்று நான் உறுதியாக சொல்வேன்...”

“அதை நான் எப்படி எடுத்துக் கொள்வது என்பதை சொல்லு!”

“எனக்கு தெரியாது.”

“அது உன்னுடைய அப்பாவாக இருந்தால்...?”

இளம்பெண் அவனுடைய கண்களை நோக்கினாள். “என்னுடைய அம்மாவுக்கும் அப்பாவுக்கும் இடையே விவாகரத்துக்கு இணைப்பறுதலுக்கு காரணமாகிவிடும். நான் அம்மாவுடன் இருக்கிறேன். என் அப்பாவின் வாழ்வில் வேறொரு பெண் வந்து விட்டாள். அதாவது...”

“இந்த நிகழ்வுக்கு பிறகு உன் அம்மா வேறொரு துணையை நாடவில்லையா?”

“இல்லை... இது அவர் செய்த தவறாகும். ஒரு வாலிப பெண் இருக்கும்போது வேறொரு ஆணை நாடுவது தவறு என்று நினைக்கிறார் போலும். எனக்கு சில சமயங்களில் அம்மா மீது கோபம் வருகிறது. எனக்காக தனது முழு வாழ்க்கையை அழித்து விடலாமா. இதில் எனக்கு உடன்பாடு இல்லை.

“உனது அம்மா ஒரு புதிய காதல் கதை ஆரம்பித்து விட்டால்...?”

“ஒரு சுரேஷ் அங்கிள் இருந்தார். அம்மாவை நன்றாக கவனித்துக் கொள்வார். ஆனால் அம்மா கடினமான வார்த்தைகளால் பேசி அவர் வருகைக்கு தடை விதித்து விட்டார்.”

“உன்னைப் போன்ற ஓர் இளம்பெண் உன் அம்மாவுக்குள் இருப்பாள் என்று நீ உணரவில்லையா?”

“என் அம்மா சுரேஷ் அங்கிளை மறுத்துவிட்டாள். ஆனால் அவளுக்குள் ஒரு பசி இருக்கும்... அந்தப் பசியுடன் தான் அவள் சாவாள் என்று தோன்றுகிறது.”

மகன் குழப்ப நிலையில் தடுமாறினான். “எனது தந்தையும் இதைப் போலவே பசியுள்ளவராக இருப்பாரா.”

“உன் அம்மா எப்படிப்பட்டவர்...”

“என்னைப் பொறுத்த வரை மிக நல்லவர்... ஆனால் அப்பாவுக்காக கொடுமையானவள். இந்த வயதில் அவள் எங்களுக்காகவே வாழுகிறாள்...”

இளம் பெண் ஏதோ யோசனை செய்தவாறு கூறினாள். “ஓர் ஆணின் வாழ்வில் பல பெண்கள் வந்து விட்டாலும் அது அச்சத்திற்குரிய விஷயமல்ல. இத்தகைய பல ஆண்கள் நமது சமூகத்தில் இருக்கிறார்கள். பல வீட்டுக்காரிகள் இதெல்லாம் தெரிந்த பிறகும் மௌனம் சாதிக்கிறார்கள்.

அதனால் வீடுகள் பிளவுபடுவதில்லை. ஒரு தந்தையின் வாழ்வில் வேறொருத்தி நுழைந்துவிட்டால் அது கவலைக்குரியது. இதன் காரணமாக வீடு பிளவுபட்டுவிடும். என் தந்தை தனிப்பட்டதைப் போல்”

“என் அப்பா என்ன செய்வாரோ” மகனுக்கு கவலையாக இருந்தது. “இது இரட்டைவேடம் போடும் காலம் போல் இருக்கிறது...”

இளம்பெண் சிரித்தாள். “உண்மை பேச வேண்டுமென்றால் இந்த இரட்டை வேடதாரிகள் வாழ்வில் சமநிலை காண முடியாமல் தவிக்கிறார்கள். நீங்கள் ஒரே நேரத்தில் இரண்டு இடங்களில் உங்கள் பொறுப்புகளை நிறைவேற்ற முடியும். மனைவியர் தங்கள் கணவர்கள் வெளியே என்ன செய்கிறார்கள் என்பதை மறந்துவிட வேண்டும். கணவன்மார்களும் தங்களுக்கு பின்னால் மனைவி என்ன செய்கிறாள் என்று ஆராயக் கூடாது. இந்த காலம் வாணிபக் களமாகிவிட்டது. ஒழுக்கம், பண்பாடு என்று சித்தாந்தம் பேசினால் அது உங்களுக்குத் தான் இழப்பீடாக அமையும்.”

“இதை ஒத்துக்கொள்ள எல்லாரும் தயக்கம் காட்டுவார்கள்...” என்று மகன் சொன்னான்.

“உங்களுடைய தந்தையின் வாழ்வில் ஒரு பெண் வந்து விட்டாள். இதை ஏற்கும் போது உங்கள் மனநிலை எப்படி இருக்கும்?”

மகன் சிந்தனையில் மூழ்கினான். “இப்போதைய சூழ்நிலையில் சரியான விடை தர என்னால் இயலாது.”

(5)

தந்தைக்கு இது ஒரு எதிர்பாராத திருப்பம் தான். அதாவது அந்தக் கனவிலிருந்து இந்த யுவதி வரையிலான பயணம். யுவதியின் நெருக்கத்தால் அவருடைய முழு உடலும் பாட்டு பாடியது. இல்லை... அதைவிட பெரிய மகிழ்வு. தந்தையின் உடல் வயலின் வாத்தியமாக மாறிவிட அதன் நரம்புகள் மீட்கப்பட்டு, மயங்க வைக்கும் ராகங்களை சிருஷ்டித்தன.

யுவதி சிறுவயதினள். தந்தை கேட்டார்:

“நீ உனது வயதை நினைவில் வைத்திருக்கிறாயா?”

“ஆம்” யுவதி தயக்கமின்றி சிரித்தாள். “நீங்கள்?”

“ஆம்..”

“உங்களைப் போன்ற வயதினருக்கு என்னைப் போன்ற இளைஞர்கள் தான் பொருத்தம்...”

தந்தைக்கு இந்த தத்துவம் வியப்பை அளித்தது.

யுவதி சற்றே மயக்க நிலையில் இருந்தாள். புது வாலிபர்களுக்கு அனுபவம் இருப்பதில்லை. சிலையின் வடிவமைப்பு வளைவு நெளிவுகள் பற்றி அவர்களுக்கு தெரியாது. அனுபவம் கொண்ட ஓர் ஆடவர் தான் இதை ரசிக்க முடியும். உங்களைப் போல்! - யுவதி சிரிப்பொன்றை வெளிப்படுத்தினாள்.

வீட்டிற்கு வந்த பிறகும் இந்தச் சிரிப்பு அவர் நினைவில் இருந்தது. அவளுடைய கைகளின் ஊறுணர்ச்சி, மற்றும் நறுமணம் வீட்டிலும் அவளுடைய உடனிலையை பதிவு செய்தது. உணவருந்தும் போதும் மேசை மீது அவருடைய கைகள் தபேலா வாசித்தன. குளியலறையில் உதடுகள் பாடல் முணுமுணுத்தன. இத்தகைய சிறுசிறு இடை நிகழ்வுகள். அவற்றை நினைவில் பதிவு செய்யும் நிலையில் அவர் இல்லை! அந்த தொடும் உணர்வு மற்ற நறுமணம், அவருடைய அக்கினிப் பரீட்சையாகிவிட்டன. இந்த மாறுதலை மனைவி கவனித்தாளா இல்லையா என்பதும் தெரியவில்லை. அவள் பயந்து போய் விட்டார். தனது கணவன் ஏதோ கலவரத்தில் இருக்கிறார் என்று நினைத்தார். தனது தாயக மரபுப்படி தனது கடமையை அவர் செய்ய வேண்டும். பலமுறை அவரை சுற்றி வந்தார். ஒரு சிறுவனுக்கு கிறுக்கேறும் போது அன்னை தனது தாயன்பை கொட்டி தீர்த்து விடுவது போல் - கணவனிடம் மாறுதலைக் கண்டு அவளுடைய சிந்தனை வேறு திசையில் திரும்பியது.

“பிங்கிக்காக கவலைப்படுகிறீர்களா?”

தந்தையின் கைமுட்டி இறுகியது. இப்போது தான் ஒரு பயங்கரமான கனவுப் பயணத்திலிருந்து அவர் திரும்பி வந்துள்ளார்.

“அதிகமா சிந்தனை செய்யாதீர்கள்...”

“இல்லை; அப்படி ஒன்றுமில்லை...”

“கடன் அதிகமாகி விட்டதா?”

“இல்லை...”

“பணிவிடத்தில் ஏதாவது!”

“என் வேலைக்கு ஆபத்து இல்லை!” குரலில் சிறிது சொரசொரப்பு.

“வாருங்கள்... தலைக்கு எண்ணெய் தேய்த்து விடுகிறேன்...”

தந்தை கூர்ந்து நோக்கினார். மனைவியின் முகத்தில் சுருக்கங்கள் பெருகிவிட்டன. எண்ணெய் மிகுதியால் தலைமுடி தலையுடன் ஒட்டியவாறு இருந்தது.

“இல்லை... அவசியம் இல்லை... என்னை தனியாக விட்டால் போதும்...”

மறுநாளும் மனைவி கவலையுடன் இருந்தாள்.

மகன் தாயைச் சீண்டினான். “நீ ஏதாவது உணர்ந்தாயா, அம்மா...”

“இல்லை...”

“உன்னால் உணரவும் முடியாது...”

“ஏன்?” அவள் வியப்புடன் கேட்டாள்.

“ஏனென்றால் அப்பா உன்னை விட வாலிபமாக இருக்கிறார்.”

அன்னையை குழப்பத்திலாழ்த்தி விட்டு அவன் சென்று விட்டான்.

அன்று மாலையில் அவன் காதலியிடம் சொன்னான்: “எல்லாம் எதிர்பார்த்த படியே நடக்கிறது...!”

“உமக்கு எப்படி தோன்றுகிறது?”

“ஒன்றும் சொல்ல முடியவில்லை; காதல் ஈர்ப்புக்கு வயது வரம்பு இல்லை என்று நினைக்கிறேன்.”

“அதாவது எல்லா வயதிலும் காம உணர்ச்சி ஒரே மாதிரியாக இருக்குமா...?”

“இருக்கலாம்... அப்பா வயதை அடையும்போது நான் இச்சைக்கு ஆளாக மாட்டேன்...”

“எப்படி சொல்ல முடியும். நிகழ்வுகளின் பாதிப்பு பல விதங்களில் இருக்கலாம்...” இளம்பெண் பேசினாள். “உங்கள் தந்தையின் வாழ்வில் ஒரு யுவதி பிரவேசித்து விட்டாள். இதை ஏற்கும் போது உங்கள் மனநிலை எப்படி இருக்கும்?”

“இதுவரை எதையும் யோசிக்கும் நிலையில் நான் இல்லை.”

இளம்பெண் பிடிமுரண்பாடு கொண்டிருந்தாள்: “இனியும் இருக்க மாட்டீர்கள். ஏனென்றால் நீங்கள் உங்களைப் பற்றியும், பிங்கியைப் பற்றியும், அம்மாவை பற்றியும் அதிகமாக சிந்திக்கிறீர்கள். அப்பாவை மட்டும் தனியாக யோசித்து பாருங்கள்...”

“ஆனால் இது சாத்தியமா...?”

“இந்த ஒரு கோணத்தில் நன்றாக சிந்தித்து முடிவெடுக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் வீட்டில் பிளவு உண்டாகிவிடும்.” ஏதோ நினைவில் இளம் பெண் கூறினாள்.

(6)

தந்தை எந்த முடிவுக்கும் வர விரும்பவில்லை. வண்ணமில்லாத காகிதத்தில் படம் வரைந்து உள் மனிதனை மகிழ்விக்க வேண்டும். ஒரு வெற்றி வீரனுக்குள் மறைந்துள்ள பயந்தாங்கொள்ளி மனிதன் இதமான காற்றலைகளை தேடுகிறான். எவ்வித துரோகமோ சூழ்ச்சியோ இல்லை. தகிக்கும் பாலை நிலத்தில் அமுதத் துளியின் தேடல் இது. தாகம் தணியாத உடலுறவு ஆசை இது. எனவே இந்த புதிய உறவை தந்தையார் வெற்றியின் திறவுகோலாக ஒப்புக் கொள்ளலாம். மன நிறைவுதான் ஆற்றலை அதிகரிக்கும். செல்வநிலை பொறுத்தவரை அவர் பிங்கியின் திருமணத்தை விமரிசையாக நடத்தி முடிக்கலாம். மனைவியுடன் அன்பாக ஆதரவாக பேசி இருக்கலாம். மகனுடன் நகைச்சுவையாக உரையாடலாம்...

ஆனால் தந்தையின் வேதனை இந்த இடத்திலிருந்து தானே தொடங்குகிறது. அவர் வெளிப்படுத்த முடியாத வேதனையில் இருக்கிறார். ஒரு தொடுதல் அல்லது நறுமண அலைக்காக, தனது பார்வையிலேயே நிர்வாண நிலைக்கு வராமல் பலமுறை அவர் தப்பி இருக்கிறார். அவரால் வயது, சமூக கட்டுப்பாடுகள், குடும்ப கௌரவம் ஆகியவற்றை கடந்து முடிவெடுக்க முடியவில்லை. பல நாட்கள் வரை அந்த யுவதியை சந்திக்காமல் தவிர்த்துவிட்டார்.

இந்தச் சோதனையில் தந்தை தோற்றுவிட்டார் என்பது வெளிப்படையான உண்மை. படுதோல்வி... தந்தையின் குற்றம் நிரூபணமாகிவிட்டது. வீட்டார் கண்களில், தனது இழந்துவிட்ட மரியாதையை நிலைநிறுத்த வேண்டும்.

இந்தச் சூழலிலிருந்து தந்தை சிறிது சிறிதாக வெளியே வர ஆரம்பித்தார்.

(7)

தந்தையார் தன்னிலைக்கு திரும்பி விட்டார்.

மகன் கதையின் உச்சகட்டத்திற்கு வந்தான்.

“என்ன?” இளம்பெண் திடுக்கிட்டாள்.

“ஆம். அவர் சமநிலைக்கு வந்து விட்டார். எப்போது சிரிக்க வேண்டுமோ அப்போது சிரிக்கிறார். தேவைப்படும் போது மட்டும் புன்முறுவல் செய்கிறார். அவசியமான பேச்சு மட்டும் பேசுகிறார். அமைதி அடைந்து விட்டார்.”

“அதாவது அந்த யுவதி அவருடைய வாழ்விலிருந்து வெளியேறி விட்டாளா?”

“அல்லது தந்தையாரே அவளை வெளியேற்றி விட்டாரா?”

இளம் பெண்ணின் கண்களுக்கெதிரே இருள் சூழ்ந்து விட்டது. அவள் சற்றே வெலவெலத்துப் போனாள். அவள் கண்களில் ஒரு நீர்த்துளி பளிச்சிட்டது...

“உனக்கு என்ன ஆயிற்று?”

“ஒன்றுமில்லை... அம்மாவின் நினைவு வந்துவிட்டது.”

“திடீரென்று? என்ன காரணமோ?”

இளம்பெண் பேச்சை மாற்றினாள். “எனது அப்பா ஏன் முழுமை பெறவில்லை என்று யோசித்தாள்... உண்மையில் என் அம்மா துரதிருஷ்டசாலிதான்...”

○○○

○ எஃப்.என். பர்வேஸ்

இந்த வையகத்தில் இறைவன்...?!

தொடர்ச்சியான அலைச்சல், இடைவிடாத தேடுதலுக்கு பிறகு நகரத்தில் எனக்கு ஓர் அறை கிடைத்து விட்டது. என்னுடைய பொருள்களை ஒழுங்குபடுத்தி வைத்து விட்டு, அறையை பூட்டி விட்டு வெளியே வந்தேன். மாலை நேரமாகிவிட்டது. நான் சாவியை சுழற்றியவாறு வாயிற்கதவு நோக்கி நடந்தேன். வெளியே இருள் சூழ்ந்துவிட்டது. வழி தென்படவில்லை. சாவி என் கையிலிருந்து தவறி விழுந்தது. நான் குனிந்து சாவியை தேடினேன். பெருமூயற்சி செய்தும் அது கிடைக்கவில்லை. நான் நம்பிக்கை இழந்து திரும்பினேன். திடீரென்று ஓர் அழகான கை முன்னால் நீண்டது. “இதோ, உங்கள் சாவி” என்று தேன்குரல் கேட்டது. அழகான யுவதி ஒருத்தி எதிரே நின்றிருந்தாள். சாவியை என்னிடம் கொடுத்துவிட்டு வாயிற் கதவு வழியே வெளியே சென்று விட்டாள்.

இருளில் அவளுடைய வெள்ளை சேலை பளிச்சிட்டது. அவளது கையிலிருந்த முல்லை மலர்ச்சரம் காய்ந்து போய் விட்டது என்றாலும் மணம் வீசியது.

நகரத்தின் இந்த பகுதியில் உள்ள சாலைகளை தெரிந்து கொள்ள சுற்றி அலைந்து விட்டு களைப்புடன் திரும்பிய போது வாயிற்கதவு திறந்து இருந்தது. அங்கு சிறியதொரு பல்பு மட்டும் எரிந்தது. வேலி மீது சாய்ந்தவாறு அந்தப் பெண் ஏதோ சிந்தனையிலாழ்ந்து இருந்தாள். என் வருகையை எதிர் நோக்கியவாறு நின்றிருக்கிறாளா என்று ஒரு கணம் தோன்றியது. பாதி இருட்டில் மிக அழகாக தெரிந்தாள். இனம் தெரியாத மகிழ்ச்சியில் திளைத்தேன். என் அறையை

அடைந்தபோது அவளை திரும்பி பார்க்க வேண்டும் என்று தோன்றியது. நான் திரும்பி பார்த்தபோது காற்றலை போல் அவள் சென்று விட்டாள்.

புதிய இடத்தில் சீக்கிரம் தூக்கம் வருவதில்லை; நானும் தூங்குவதற்கு பெரு முயற்சி செய்தேன். ஆனால் தூக்கம் வரவில்லை. வெளியே ஆழ்ந்த நிசப்தம் குடி கொண்டிருந்தது. பக்கத்து அறையில் இன்னும் வெளிச்சம் தெரிந்தது. யாரோ விழித்து கொண்டிருக்கிறார் போலும். ஆனால் எந்த ஒலியும் கேட்கவில்லை. இவ்வளவு நிசப்தம் ஏன்? நான் வெளியே வந்து சுற்றும் முற்றிலும் பார்வையை செலுத்தினேன். வீட்டுக்கு பக்கத்தில் ஒரு குறுகலான பாதை இருந்தது. சில பசுக்கள் உட்கார்ந்து அசை போட்டன. ஒரு புறத்தில் உடைபட்ட காரின் கூடு; அதன் பக்கத்தில் ஒரு லாரி, அதன் அடியில் அரை நிர்வாண நிலையில் சிலர் படுத்து குறட்டை விட்டார்கள். நகராட்சி குப்பை தொட்டியை ஒரு நாய் கிளறி கொண்டிருந்தது. என் பார்வை ஒரு ஜன்னலின் பக்கம் சென்றது. தொப்பை வயிறு கொண்ட ஒரு சேட்டு இரும்புப் பெட்டியிலிருந்து பணத்தை எடுத்து எண்ணி கொண்டிருந்தான். அதில் அவன் உழைத்து சம்பாதித்த பணம் எவ்வளவு, அநியாய வழிகளில் வந்த பணம் எவ்வளவு என்று சொல்ல முடியாது. என் பார்வை மேலே சென்றது. மாடியில் அதே பெண் நின்றவாறு வானத்தை பார்த்து கொண்டிருந்தாள். அப்போது அவள் மர்மங்கள் நிறைந்த பெண்ணாக தோன்றினாள். கொள்ளை அழகு கொண்டவள். அவள் மீது பார்வை நிலைத்து நிற்காது. அப்பாவித்தனமான முகம், பணியில் நனைந்த மலர் போல் கரு மேகங்களில் மறைந்த ஒரு ஒளிக்கதிர் போல் - அவளுக்கு தூக்கம் வரவில்லையா அல்லது யாரையும் எதிர்நோக்கி காத்திருக்காளா?

காலையில் என் பணியிடத்திற்காக கிளம்பிய போது முதல் பார்வை அந்த கவர்ச்சி கன்னி மீது தான் விழுந்தது. வழி நெடுகிலும் என் சிந்தனையில் அவளுடைய தோற்றம் தான் - அவளுடைய கவர்ச்சி நிறைந்த கண்கள் நாள் முழுவதும் எனது எண்ணங்களை விட்டு அகலவில்லை; அவளை நினைத்த போதெல்லாம் சிறிது மது போதையில் இருப்பது போன்ற ஒரு மயக்க நிலை.

மாலையில் என் கண்கள் பரபரப்புடன் அவளை தேடின. ஆனால் அவள் தென்படவில்லை.

பக்கத்து அறையில் உயர்ந்த குரலில் பேசுவது போல் கேட்டது. இது ஒரு கிழவனின் குரல். அவன் தன்முழு சக்தியை திரட்டி கூச்சலிட்டான்.

“ஆம்; இது நிஜம்: எனக்கு அவன் கிடைத்து விட்டான். என்னுடன் அவன் பேசினான். ஆனால் அவனை அடையாளம் காணவும், புரிந்து கொள்ளவும் என்னால் முடியவில்லை. அந்த சக்தி எனக்கு இல்லை. முதல் சந்திப்பில் யாரும் எவரையும் புரிந்து கொள்ள முடியாது. அதுவும் கடவுளை அறிந்து கொள்வது இயலாத காரியம். அவன் பலமுறை என்னிடம் “நான் கடவுள் - நான் தான் கடவுள்” என்று சொன்னான். “என்னைப் புரிந்து கொள், என்னைப் புரிந்து கொள்” என்று வற்புறுத்தினான். ஆனால் நான் அதை ஏற்கவில்லை. ஏனென்றால் எனது கற்பனையில் வானத்தில் வாழுகிற, இயற்கை தன்மைக்கு அப்பாற்பட்ட பொருள்தான் கடவுள்...”

பேசுவன் அமைதியாகி விட்டான். சில நிமிடங்கள் வரை எவ்வித சலசலப்பும் இல்லை. இரண்டு தத்தவஞானிகள் இறைவனைப் பற்றி விவாதம் நடத்துகிறார்கள் என்று நான் நினைத்தேன். மக்கள் இறைவனைப் பற்றி எதற்காக சர்ச்சையில் ஈடுபடுகிறார்கள் - மனிதன் யார்? எதற்காக படைக்கப்பட்டான் என்றெல்லாம் தர்க்கம் செய்கிறார்கள். கடவுளை நினைத்து ஆத்மசாந்தி பெறுகிறார்கள். சீடர்கள் வரும்போதும், இயலாமையின் போதும் இறைவனை நாடுகிறார்கள். அவன் பெயரை உச்சரித்து இதயங்கள் ஆறுதலடைகின்றன. அமைதி பெறுகின்றன. ஆனால் சில சமயங்களில் இறைவனின் பெயரால் கலவரங்களும் நிகழுகின்றன. மோதல்கள் உருவாகின்றன. மக்களின் விரோதங்களுக்கும் மதவெறிக்கும் இறைவனுக்கு என்ன சம்பந்தம் - முல்லாவின் இறைவன் வேறு, பண்டிதனின் பகவான் வேறு - இப்படி ஏன் - காற்று, நீர், வெளிச்சம், வெயில், உணர்வு ஆகியவற்றை, அந்த இறைவன் தானே, முல்லா, பிராமணன் என்ற வேற்றுமை பாராமல் எல்லோருக்கும் தருகிறான். மென்காற்றின் சுகமான அலைகள்,

மலர்களின் மனங்கவரும் நறுமணம், சந்திரனின் குளிர்ச்சியான நிலவு, முல்லாவை மட்டும் மகிழ்விக்க வேண்டும், பிராமணனை ஒதுக்கி வைத்துவிட வேண்டும் என்று ஏன் நினைப்பதில்லை; மனிதனின் வேற்றுமை நிலைப்பாடு அவனுக்கு இறைவனின் நெருக்கத்தை தருவதில்லை. மனிதர்களிடையே பிரிவினையை ஏற்படுத்தி, தான் மட்டும் சுகம் பெற வேண்டுமென நினைப்பது இறைவனுக்கு விரோதி என்று தான் நான் சொல்வேன்.

நான் வெகுநேரம் வரை இறைவனைப் பற்றிய சிந்தனைகளில் மூழ்கி இருந்தேன். போகன் வேலியாவின் நீல மலர்களின் ஒரு கிளை சன்னலுக்குள் எட்டிப் பார்த்தது. இரண்டு நீல நிற மலர்கள் என்னைப் பார்த்து கண் சிமிட்டின. வெளியே காற்று, கொடுமை இழைக்கப்பட்ட கிழவனைப் போல் விம்மியழுதது. ஆனால் மலர்களின் நறுமணத்தால் அந்தப் பகுதி சொர்க்கமாக திகழ்ந்தது. நான் வெளியே வந்து வானத்தில் பரவி இருந்த தவிட்டு நிற மேகங்களைப் பார்த்தேன். யாரோ குரல் கொடுக்க, நான் திரும்பினேன். அந்த அழகி எனக்கு பக்கத்திலேயே இருந்தாள். “சொல்லுங்கள்” என்று நான் கேட்டதை அவள் புரிந்து கொள்ளவில்லை.

“உங்களுக்கு பக்கத்து அறையில் ஒரு கிழவன் இருக்கிறான். அவனை சந்தித்து பேசாதீர்கள். அவன் உங்கள் மூளையை குழப்பிவிடுவான்” என்றாள் அவள்.

நான் ஏனென்று கேட்பதற்கு முன்னாலேயே அவள் சென்று விட்டாள். அவளுடைய நளிணமான உதடுகளிலிருந்து கிளம்பிய வார்த்தைகள் ஓர் அரசியின் ஆணைபோல் இருந்தன. அவளுடைய தொனி பொழியும் பனி போல் இருந்தது. நான் வெகுநேரம் வரை அவளுடைய நிழல்களை தேடினேன்.

பிறகு பல நாட்கள் வரை, இங்கும் அங்கும் பார்வையை செலுத்தி அவளைத் தேடுவதற்கான நேரம் எனக்கு கிடைக்க வில்லை. எனக்கு பல அலுவல்கள் வந்து விட்டன. அந்த கிழவனை சந்திக்காதீர் என்று சொன்னதால் அவனை பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆவல் அதிகரித்தது. அவன் பைத்தியமா, ஞானியா என்பதை கண்டறிய வேண்டும். இவள் எதற்காக தடை விதிக்க வேண்டும். அதன் பின்னணி என்ன?

ஓர் இரவு நான் குழப்பமான நிலையில் இருந்தேன். வேலை மிகுதி, தூக்கமின்மை, பல கவலைகள் காரணமாக இருக்கலாம். அப்போது ஒலித்த லதா மங்கேஷ்கரின் பாட்டு என்னை மேலும் துக்கமடையச் செய்தது. அந்த குரலில் இருந்த வேதனை என்னை மிகவும் பாதித்தது. நான் தாங்க முடியாத துயர் கொண்டேன். இங்கு எனக்கு நெருக்கமானவர்கள் யாருமில்லை. யாரிடம் பேசி ஆறுதல் கொள்வது? வினோதமான தனிமை நிலை. மரணித்து விட்டாலும் அழுவதற்கு யாருமில்லையே என்று கவிஞர் காலிப்பின் பாட்டு நினைவுக்கு வந்தது. இந்நிலையில் அவர் நாடிய தனிமை என்னை வாட்டி வதைத்தது. தனிமையில் இருளில் செத்து மடிவதா அல்லது சிந்தனையின் சுவர்களை தாண்டி வெகுதூரம் செல்வதா? ஏதாவது படிக்கலாம் என்று தோன்றியது. ஐரிஸ் மார்டெக்! சிறிது நேரம் வரை (Bronos Dream) நூலின் பக்கங்களை புரட்டினேன். புதிய தகவல் ஏதுமில்லை. எனினும் ஐரிஸின் துணிச்சலான தத்துவ கருத்துகள் மேலும் வாசிக்கத் தூண்டின. நான் கதையின் உச்சகட்டத்தை அடைந்தேன். புருனோ புயலில் பலமாக சிக்கிக் கொண்டு தவிக்கிறான். பேய் மழையும் தொடங்கி விடுகிறது. அந்த நேரத்தில் கதவு தட்டப்படும் ஒலி கேட்டது. காலை ஐந்து மணியாகிவிட்டது. நான் விழித்துக் கொண்டிருப்பதை சன்னலின் ஒளி கொண்டு அறிந்து அந்தப் பெண் வந்து இருக்கிறாள். நான் கதவு திறந்து உள்ளே வருமாறு அழைத்தேன். வெளியே குளிர்ச்சியான காற்று வீசியது. ஆனால் அவள் உள்ளே வராமல், என்னைப் பார்த்து விட்டு திரும்பிச் சென்றுவிட்டாள். நான் திகைப்பும் வியப்பும் கொண்டு நின்று விட்டேன். சொல்வதற்கு எதுவும் இல்லை என்றால் எதற்காக வந்தாள். என்னை ஏன் தொந்திரவு செய்ய வேண்டும். நான் கண்களை மூடிக் கொண்டேன். ஆழமான கனவுகளில் மூழ்கி விட்டேன் போலும்.

நான் மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன் இருக்கிறேன். ஷீரீன் என் முன்னால் நிற்கிறாள். தலை முதல் கால் வரை நாணம். 'நான் இங்கு வந்தது முதல் நீ விலகி விலகி செல்கிறாய். காட்சி தந்துவிட்டு மறைந்து விடுகிறாய் - ஏன், ஏன், ஏன்?'

“ஊஹும்...” அவள் ஓரடி பின்னோக்கி நகருகிறாள். “நான் இப்போது வரமாட்டேன். முதலில் உங்கள் தாயை

அழைத்து வாருங்கள். நான் அவரை பார்க்க வேண்டும். எனக்கு அம்மா இல்லை. நான் வாழ்க்கை முழுவதும் உங்கள் அம்மாவுக்கு சேவை செய்வேன். நான் உங்களுடன் பேசவே மாட்டேன். உங்களுக்கு அழகு காட்டி விட்டு ஓடிவிடுவேன். நீங்கள் என்னை அடைவதற்கு வாழ்க்கை முழுவதும் துடிப்பீர்கள். அந்த துடிப்பு விலை மதிப்பற்றது. நானும் உங்களை அடைவதற்காக ஆசையில் வாழ்நாட்களை கழித்து விடுவேன். அந்த ஆசை மிகமிக அருமையானது” அவள் தன்னையறியாமல் சிரித்துவிட்டாள்.

நான் அவளை என் பக்கம் இழுத்தேன். “யூஃபூல்! இதெல்லாம் நடக்காது. வாருங்கள். ஏர் உமும் கலப்பையுடன் வெகுதூரம் வரை ஓடிச் செல்வோம். கால்கள் சேற்றில் புதையட்டும். தலையில் தூசி, ஆடைகளில் மண், உடல் முழுவதும் சுகதி பரவட்டும். பாருங்கள், கண்ணுக்கு எட்டிய தூரம் வரை உள்ள வயல்கள் என்னுடையது. அவற்றில் உள்ள கோதுமைப் பயிர்கள்; அதோ தெரிகிற கரும்புத் தோட்டம் - வாருங்கள், என்னுடன் வாருங்கள் - காற்று மிகவும் இதமாக இருக்கிறது. இன்பகரமான சூழ்நிலை. இப்போது இந்த உலகமே என்னுடையது. இந்த வானம், இந்த பூமி, இந்த காட்சிகள் எல்லாம் என்னுடையவை.”

கண் விழித்த போது சூரிய ஒளி சன்னல் வழியே உள்ளே பாய்ந்து வந்தது. புத்தகம் கீழே விழுந்து கிடந்தது.

நான் மெதுவாக கிழவனின் அறைக்குள் சென்றேன். அவன் ஏதோ எழுதிக்கொண்டு இருந்தான். அவனுடைய நாட்குறிப்பு போலும். என்னைப் பார்த்ததும் அதை முக்காலி மீது வைத்து விட்டு ஆர்வத்துடன் வரவேற்றான்.

“வாருங்கள். இந்த நகரத்திற்கு புதிதாக வந்து இருக்கிறீர்கள். இங்கே பாடம் சொல்லி தரும் ஆசானாக பணியாற்றுகிறீர்கள். என்ன சொல்லி கொடுக்கிறீர்கள். உர்தூ, இந்தி, ஆங்கிலம், மராத்தி, குஜரத்தி, கன்னடம், தமிழ்? மொழி வல்லுநர்கள் இப்போது தேவை இல்லை என்பேன் நான். மக்கள் மொழிகளை வெறுக்கிறார்கள். மொழி வெறுப்பு மனித வெறுப்பாக மாறி வருகிறது. பேராசிரியரே! மக்கள் தாங்கள் வங்காளியா, ராஜஸ்தானியா, பஞ்சாபியா, தமிழரா என்பதை மறந்துவிட வேண்டும். மக்கள் தங்களை

உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். எல்லாரும் ஒரே மொழியை ஏன் ஏற்று கொள்வதில்லை?"

நான் குறுக்கிடாமல் இருந்தால் வெகுநேரம் வரை அவன் இவ்வாறே பேசிக்கொண்டு இருப்பான். "நீங்கள் என்ன செய்கிறீர்கள்" என்று கேட்டு அவன் பேச்சுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தேன்.

"நான் என்றென்றும் வேலை இல்லாதவன் - நான் பைத்தியக்காரன் - எனக்கு யார் வேலை கொடுப்பார்கள்?"

அவன் உள்ளத்தில் ஒரு குத்தல் - ஒரு வேதனை. இதை பொய்யான வார்த்தைகளால் மறைக்கிறான் என்பதை நான் உணர்ந்தேன்.

"ஆனால் ஏதேனுமொன்று செய்கிறீர்கள், இல்லையா?"

"ஆம். செய்கிறேன். இளமைப் பருவம் முதல் இறைவனைத் தேடும் வேலை செய்கிறேன். இறைவனையே தேடிக் கொண்டிருக்கிறேன். ஒவ்வொரு மனிதனும் இறைவனை தேட வேண்டும். காதலியை, மனைவியை தேடுவது போல்."

"ஆனால் இறைவன் எல்லா மனிதர்களுக்கும் கிடைத்து விடுவதில்லையே..."

"கிடைக்க முடியும். இறைவன் எனக்கு கிடைத்தானே. ஆனால் அவன் மனித வர்க்கத்தின் மீது நம்பிக்கை இழந்து சோர்வாக இருந்தான். என்னைப் பார்த்து கசப்பான வார்த்தைகளைப் பேசினான். பிறகு அவன் கண்கள் கலங்கி விட்டன."

"நீ இறைவன். நீ எப்படி அழலாம்" என்று நான் கலவரத்துடன் கேட்டேன்.

"எனக்கு மனிதனைப் பார்த்தால் அழுகையும் கோபமும் வருகிறது. நீங்கள் என் உலகை அழித்து விட்டீர்கள். நாசமாக்கி விட்டீர்கள். எனது குறிக்கோளை, எனது திட்டங்களை சின்னாபின்னமாக்கி விட்டீர்கள். அசலை நகலாக மாற்றி விட்டீர்கள். வாய்மையை பொய்யாக்கி விட்டீர்கள். குருடர்களுக்கு நான் கண் கொடுத்தேன். நீங்களோ கண் உள்ளவர்களை குருடாக்கி விட்டீர்கள்..."

அவன் தனது பேச்சை சற்றே நிறுத்தினான். “நான் காற்றுக்கு நடை பயிலுவித்தேன். மலர்களுக்கு மணம் பரப்பும் கலையைக் கற்றுத் தந்தேன். சந்திரனை உயரத்தில் உதிக்க செய்தேன். மின்னலை மின்ன வைத்தேன். கடல்களுக்கு பாய்ந்து செல்லவும், மலைகளுக்கு கம்பீரமாக நிற்கவும் சொல்லிக் கொடுத்தேன். அழகுக்கு நளினமும் கவர்ச்சியும், காதலுக்கு தேடுதலும் துடிப்பும் அளித்தேன். மேலும்...

“உங்கள் மனிதர்களுக்கெல்லாம் உயிர் வாழும் ஆசை, மகிழ்ச்சி, ஆர்வம், அவா, கூரறிவு, உணர்ச்சிகள் என வாரி வழங்கினேன். ஆனால் நீங்கள் கொலை, கொள்ளை, அநீதி, கொடுமை என்று இறங்கி விட்டீர்கள். உங்கள் உணர்வுகளை பேரரசை, பலாத்காரம் என்ற சங்கிலிகளால் பிணைத்து விட்டீர்கள். அறிவை அடகு வைத்து விட்டீர்கள். அறியாமையை புதைக்கும் முயற்சியில் தாமே குழிகளில் விழுந்து தத்தளிக்கிறீர்கள். இப்போது கூக்குரலிடுகிறீர்கள். ஆரவாரம் செய்து ஏமாற்றுகிறீர்கள். ஆண்டவன் எங்களை ஏன் படைத்தான். ஏழ்மையை எங்கள் விதியாக்கினான். பசியும் பட்டினியும் ஏன் பரிசாக தந்தான். எங்களுக்கு மகிழ்ச்சியை ஏன் அளிக்கவில்லை. என்றெல்லாம் மக்கள் புலம்புகிறார்கள். தவறான வழிகளில் போகிறார்கள். அவர்களுக்கென சட்டம், தண்டனைகள்.”

“ஆனால் சட்டங்கள், நியதிகள் நமது சமூக வாழ்வின் உயிர் நாடி நாம்...”

“அரசு மரத்தில் ரோஜா மலருவதில்லை. காகம் எருமையை ஈன்றெடுக்க முடியாது. மலர்ச் செடிகளில் வண்ணாத்தி பூச்சிகள் மலருவதில்லை. சூரியனிடமிருந்து பனி பொழியாது - மேகங்களிலிருந்து தீச்சவாலைகள் விழுவதில்லை.”

“இறைவனின் கண்களில் கோபம் தகித்தது. அதை பொறுத்துக்கொள்ள முடியாமல் நான் ஓடிவந்து விட்டேன்.”

இரவு வெகுநேரம் வரை அவனுடைய பேச்சுகளில் மூழ்கி இருந்தேன்.

அன்றிரவு அந்தப் பெண் பலமுறை வெளியே உலா வருவதை பார்த்தேன். அவள் யார்? இந்த இடத்துடன்

அவளுக்கு என்ன தொடர்பு? எத்தனை காலமாக இங்கே இருக்கிறாள்? யாருடைய மகள்? யாருடைய சகோதரி? இம்முறை அவளைப் பற்றி அந்த கிழவனிடம் கேட்டு தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று முடிவு செய்தேன்.

நான் விவரங்களை துருவி துருவி கேட்டேன். அவனுடைய கண்களில் நீர் வந்துவிட்டது. பிறகு ஆழமான கண்களில் ஒளி பளிச்சிட்டது. அவன் பேச ஆரம்பித்தான்...

“ஒவ்வொரு மனிதனின் வாழ்க்கையும் ஒரு கதை தான். நீர் இதைக் கேட்டு ரசிக்கலாம். அல்லது ஒதுக்கித் தள்ளி விடலாம். நான் ஒன்றும் சொல்லமாட்டேன். அறுபது ஆண்டுகளில் பரவி கிடக்கும் ஒரு வாழ்க்கை அதில் எத்தனை மாதங்கள், எத்தனை நாட்கள், எத்தனை மணிகள், எத்தனை வினாடிகள் என்று நீரே கணக்கு போட்டுக் கொள்ளலாம். ஒவ்வொரு வினாடியும் இன்னொரு வினாடியிலிருந்து மிகவும் வேறுபட்டதாக இருக்கிறது. இந்த வினாடிகளை ஒருங்கிணைத்து ஒரு கதையை உருவாக்க வேண்டும். எந்த வினாடியுடன் இதைத் தொடங்குவது? நான் பிறந்த நாளிலேயே என் தந்தையை கொன்று விட்டார்கள். சிறியதொரு தொட்டியில் நான் இருந்தேன். அதற்கு பக்கத்தில் என் தந்தையின் இரத்தம் தோய்ந்த உடல் கிடந்தது. இந்த கொடுமையான காட்சியை கண்டதும் என் அம்மாவின் மார்பு காய்ந்து விட்டது. ஒரு சொட்டு பாலும் இருக்கவில்லை. பசியால் துடித்தவாறே நான் வளர்ந்தேன். இந்த குறுகிய சந்தில் மாலை முதல் இரவு வரை விதவிதமான மக்கள் வருகிறார்கள். அவர்கள் வரும்போது எனது அம்மா சிரிக்கிறாள். அவர்கள் போனபிறகு அழுகிறாள். நான் சற்று வளர்ந்த பிறகு அம்மாவிடம் கேட்டேன். என் தந்தை கொலை செய்யப்பட்ட பிறகு வேறு வழியின்றி அவள் இங்கே வந்தாள். என் அப்பா முஸ்லிமாக இருந்தார். அம்மா ஓர் இந்து. இந்த முஸ்லிம் - இந்து என்ன என்பது எனக்கு தெரியவில்லை. ஆனால் அம்மா அழும் போதெல்லாம் நான் சொல்வேன். “அம்மா! வா! நாம் வெகுதூரம் ஓடிச்சென்று விடலாம். வெளியே அகலமான பாதை இருக்கிறது. வண்ண வண்ண வண்டிகள் ஓடுகின்றன. எத்தனை அழகான சந்தை உள்ளது. குழந்தைகள் புத்தகங்களை சுமந்தவாறு பள்ளிகளுக்கு போகிறார்கள். எனக்கு இங்கே இருப்பவர்கள், இந்த தெரு, இந்த கெட்ட வாடை எதுவும் பிடிக்கவில்லை. அம்மா

விக்கி அழுவாள். 'பிச்சை எடுத்து உன்னை வளர்க்க முடியாதே' என்பாள்.

ஒரு மாலை நான் அம்மாவிடம் உட்கார்ந்து விளையாடி கொண்டிருந்தேன். சில பேர் வந்தார்கள். அம்மாவை ஒரு காரில் உட்காரவைத்து அழைத்துச் சென்றார்கள். நான் சீக்கிரமே வந்து விடுகிறேன் என்று அம்மா என்னிடம் சொல்லிவிட்டு சென்றாள். ஆனால் இரவு முழுவதும் கழிந்துவிட்டது. அம்மா வரவில்லை. நானும் அன்று தூங்கவே இல்லை. மறு இரவும் வரவில்லை. மூன்றாவது இரவும் வரவில்லை. வீட்டுக்கார கிழவி என்னை விலை பேசி கொண்டிருந்த போது நான் அங்கிருந்து தப்பி ஓடி வந்து விட்டேன். ரயில் நிலையத்துக்கு வந்து எப்படியோ ரயில் ஏறினேன். அன்று முதல் இன்று வரை நான் இந்த நகரத்தில் இருக்கிறேன். எங்கே பிறந்தேன், எந்த இடத்திலிருந்து வந்தேன் என்பது தெரியவில்லை. என் அம்மா எங்கே இருக்கிறாள்; எந்த நிலையில் இருக்கிறாள் என்பதையும் அறிய முடியவில்லை. எனக்கு இவ்வளவு அநீதி இழைத்த அந்த இறைவன் எங்கே இருக்கிறான். என்னை மனிதனாக படைத்து இத்தனை இன்னல்களுக்கு ஏன் ஆளாக்க வேண்டும்? என்னை மிருகமாக படைத்து இருக்கலாம். மிருகமாக இருந்தால் இன்னொரு மிருகத்தின் தயவில் வாழ்ந்திருக்க வேண்டாமே - இறைவன் என்னை பருந்தாகவோ, காகமாகவோ, நாயாகவோ இந்த உலகத்தில் அனுப்பி இருந்தால் நான் மற்றவர்களைப் பார்த்து குரைத்து இருக்கலாம்.

ஓர் அழகான மாலை அது. கதிரவன் மேற்கில் அஸ்தமிக்கும் நிலையில் தங்க நிற ஒளியை வீசிக் கொண்டிருந்தான். வேகமாக வீசும் காற்றில் பறந்த பறவைகளை நான் பார்த்து மகிழ்ந்த நிலையில் காலடி ஓசை கேட்டது.

“நீயா, பல நாட்களாக பார்க்கவில்லையே - அந்த கிழவனைப் பற்றி எல்லாவற்றையும் நான் தெரிந்து கொண்டேன். நீதான் உன்னைப் பற்றி எதுவும் சொல்லவில்லை...”

“என்னைப் பற்றியா? நான் எழில், அழகு, மகிழ்ச்சி, சுகம், அமைதி, சீதம், ராகம், சங்கீதம், நான் இளவேனில்

காலம், வண்ணம், இது என் உலகம், இந்த வயல்கள் என்னுடையவை. இந்த மலைகள், இந்த மலர்கள், இந்த மேகங்கள் எல்லாம்...”

திடீரென்று வெளியில் கூச்சல், குழப்பம், ஆரவாரம் - பிறகு ஓடும் மனிதர்கள், கூக்குரல்கள், காப்பாற்றுங்கள், காப்பாற்றுங்கள் என்று கதறும் குரல்கள், அமளி, கற்கள், கண்ணாடித் துண்டுகள், தீ, தீ, குண்டுகள், ஆசிட் பல்புகள், இரத்தம், இரத்தம் எங்கும் இரத்தம்.

கலவரம் உண்டாகி விட்டது. இந்து, முஸ்லீம் கலவரம், மக்கள் ஓலமிட்டார்கள், இதயத்தை பிளக்கும் கூக்குரல், ‘என் குழந்தையை தொடாதே’ என்ற அலறல்.

மக்கள் கூடிவிட்டார்கள். எல்லாரும் சிரித்தார்கள். ஒருவன் ஒரு சிறிய குழந்தையை எடுத்து தீயில் வீசி எறிந்தான். அது வீறிட்டு அழுதது. இப்போது அடுத்த குழந்தையின் முறை..... தாய் கதறினாள்... மன்றாடினாள்... அவள் குரலில் கோபம்... இயலாமை... ஏமாற்றம் எல்லாமே இருந்தன.

“ஐயா என் குழந்தை... அதை விட்டு விடுங்கள்; தயை காட்டுங்கள். நீங்கள் சொல்லும் மதத்திற்கு நான் மாறிவிடுகிறேன். இது என் கடைசி குழந்தை. இதை விட்டு விடுங்கள். ஆனால் வெறியன் துருபிடித்த கத்தி ஒன்றை அதன் வயிற்றில் குத்திவிட்டு சென்றான்.

நான் அந்த கிழவனின் அறைக்கு ஓடோடியும் சென்றேன்.

“இது எல்லாம் என்ன? இறைவன் இதை பார்க்கவில்லையா. அவன் ஏன் மௌனமாக இருக்கிறான். இந்த மிருகத்தனம், இந்த வெறி...? அவன் என்னை பார்த்தான். “நான் இறைவனிடம் அவசியம் சொல்லுவேன். நான் அவனைச் சந்தித்து எல்லாமே சொல்வேன்.”

“இல்லை அவன் போய்விட்டான். இந்த உலகை விட்டு வெகு தூரம் போய்விட்டான். இனி அவன் திரும்பி வரமாட்டான்” - நான் மெதுவாக பதிலளித்தேன்.

அந்த பெண்ணின் உயிரற்ற சடலம் கிடந்தது. அந்த வெறித்த கண்களை பார்த்தேன். இந்த கண்கள் யாரை தேடுகின்றன!

○ நஸீம் பின். ஆஸி

இளவேந்தனின் நிகழ்ச்சி தொகுப்பாளன்...?!

நான்கு திசைகளிலும் ஒரே நிசப்தம் - நாம் சிந்தனைகளில் மூழ்கியவாறு மௌனமாக சென்றோம். சிப்பாய்களின் காலடி ஓசை இந்த அமைதியை கலைத்த வண்ணம் இருந்தது.

திடீரென்று சந்திரன் மேகங்களில் மறைந்தான். பூமியின் மீது இருள் படர்ந்தது. பிறகு மேகத்தின் ஓரமாக ஒரு ஒளிக்கோடு எட்டி பார்த்தது. வானத்தின் பரப்பில் வெகுதூரம் வரை அது ஊர்ந்து சென்றது.

இளவேந்தன் அந்த ஒளிக்கோட்டை வெகுநேரம் வரை பார்த்தான். பிறகு வினா ஒன்றை எழுப்பினான்.

“பாமாஸ்! வானத்தில் தோன்றியுள்ள இந்த கோடு உமக்கு எதை ஞாபகப்படுத்துகிறது?”

“வானின் இளவரசே! ஓர் ஆன்மாவின் இறுகிய பிடியில் மேகங்கள் திணறுகின்றன. அதனடியில் அச்சமூட்டும் தேவனின் முகம் தெரிகிறது.”

“பாமாஸ்! உங்கள் ஆய்வு கவித்தன்மை கொண்டது. இதனை நீரும் பார்க்கிறீர். நானும் பார்க்கிறேன். இது பழியின் கூர்மையான வாள் என்று நான் சொல்வேன். எகிப்தின் பாவச் செயலுக்காக ஒரு தேவன், பிராக்ஸனின் பூமியில் இதை கோடிட்டு எச்சரிக்கை விடுக்கிறான். பாமாஸ்! எனது அறைக்கு வந்து உணவு உட்கொள்ளும். நான் அலுத்து போய் விட்டேன். பசியும் தாகமும் தெரிகிறது. உமக்கும் பசியும் தாகமும் இருக்குமே.”

நாம் மாளிகையில் இருந்தோம் - பாதுகாவலர்கள் தலைகுனிந்து விடை பெற்றார்கள். நாம் படிக்கட்டுகளில் ஏறி இளவேந்தனின் தனிப்பட்ட அறையை அடைந்தோம். கை கால் முகம் கழுவி புத்துணர்வு பெறுவதற்காக பணிப் பெண்களுடன் என்னை அனுப்பி வைத்தார்.

எனக்கு முழு அரசு மரியாதை கொடுக்கப்பட்டது. பணிப் பெண்கள் என் கை கால்களை சுத்தம் செய்து விலையுயர்ந்த ஆடையணிய உதவி செய்தார்கள். நான் அவர்களுடன் இளவரசனின் தனி அறைக்கு திரும்பி வந்தேன். இளவரசர் எனக்காக அங்கே காத்திருந்தார்.

இளவரசர் தமது வலதுபுறத்தில் எனக்காக தாமே ஓர் இருக்கையை இழுத்து என்னை அமர செய்தார். இன்றும் அந்த சொகுசு இருக்கை எனக்கு நினைவில் இருக்கிறது. அதனுடைய கை முனைகளில் தந்தத்தாலான சிங்கங்கள் வைக்கப்பட்டு இருந்தன. அதன் முதுகில் தங்க எழுத்துகளில் பிராக்ஷன் ராமஸிஸ் என்ற பெயர் பதிக்கப்பட்டு இருந்தது.

எங்களுக்கு முன்னால் தட்டுகள் வைக்கப்பட்டன. சாதாரணமான உணவு தான். இளவரசனுக்கு வித விதமான சுவையான உணவுகளில் நாட்டமில்லை. உடல்நலம் தரும் உணவுகளே போதும் என்பான். ஓர் அழகான அடிமை எங்களுக்கு மதுபானமும் வழங்கினான். பானம் மிகச் சிறப்பாக இருந்தது.

உணவு உட்கொண்ட போது இளவரசன் சோதிடம் குறித்து பல விளக்கங்களை கேட்டு தெரிந்து கொண்டான். அவன் கடந்த கால, வருங்கால சம்பவங்களை அறிய ஆவல் கொண்டான். அந்த நிலையில் எங்களை யார் பார்த்தாலும் குருவும் சீடனும் உரையாடுகிறார்கள் என்று தான் நினைத்து இருப்பார்கள். அவ்வளவு பணிவுடன் எனது பேச்சை இளவரசன் கேட்டான்.

உணவு முடிந்ததும் நாம் மதுக்கோப்பைகளை எடுத்தோம். இந்த கோப்பைகள் சீனத்து மண்ணால் செய்யப்பட்டவை. ஆனால் முட்டை ஓடு போல் மெல்லியதாகவும் வெண்மையாகவும் இருந்தன. அதிலிருந்த மதுவின் வண்ணம் தெளிவாக தெரிந்தது. அகல்விளக்கின்

ஒலியில் கோப்பையின் வேலைப்பாடுகள் பிரகாசமாக தெரிந்தன.

“பாமாஸ்! நாம் குழப்பமான சோதனை காலத்தையும் ஒன்றாகவே கழித்து இருக்கிறோம். உம்மை எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும். என்னைப் பற்றி உமது கருத்து என்ன என்பது எனக்குத் தெரியாது. நீர் எனது அறையில் துயிலுறும் போது ஓர் இன்பமான அமைதி நிலவுவதை என்னால் உணர முடிகிறது. இதுவரை வேறு யாருடைய கூட்டிலும் இத்தகைய உணர்வை நான் பெறவில்லை...”

“இது தங்களின் அன்புள்ளம் தான் இளவரசே! நான் மிக மிக சாதாரணமானவன்...”

“போலித் தோற்றத்தில் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை... இன்று காலையில் ஒரு பழைய ஆவணத்தை படித்தேன். தற்செயலாக என் பார்வை ஒரு சட்டத்தின் மீது பதிந்தது. அதன்படி ஓர் இளவேந்தன் தனக்காக பிரத்யேக ஆலோசகரை நியமித்து கொள்ளலாம். அவர் கல்வி மானாகவும், இளவேந்தனின் நிகழ்ச்சிகளை தொகுக்கும் திறன் பெற்றவராகவும் இருக்க வேண்டும். இது ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் வகுக்கப்பட்ட சட்டம். இந்த சட்டத்தில் இதுவரை எந்த மாற்றமும் செய்யப்படவில்லை. மேலும் இந்த தகுதியாளரை தேர்ந்தெடுக்க இளவரசனுக்கு முழு சுதந்திரமும் அளிக்கப்பட்டு இருக்கிறது. அந்த திறனாளருக்கு அரசு கருவூலத்திலிருந்து சம்பளம் வழங்கப்படும்.

பல பராகூன்கள் எகிப்து நாட்டு அரியணையை அலங்கரித்தார்கள். விடையும் பெற்று சென்று விட்டார்கள். ஆனால் எந்த இளவரசனும் இதுவரை தனக்காக ஒரு நிகழ்ச்சி தொகுப்பாளரை நியமிக்கவில்லை என்று தான் வரலாறு கூறுகிறது. அவர்கள் வேட்டையாடுவதிலும் கேளிக்கைகளிலும் காலத்தை கழித்தார்கள். நான் அமைச்சர் ஹாமானிடம் கருத்து கேட்டேன். அவரும் இசைவு தெரிவித்தார்.

எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். எகிப்து முழுவதிலும் நிகழ்ச்சி தொகுப்பதற்கான திறனை எந்த அறிஞனும் பெற்றிருக்கவில்லை. அத்தகைய வல்லுநர் உங்களுக்கு

கிடைத்துவிட்டால் நீங்கள் அமர்த்திக் கொள்ளுங்கள். அவருடைய ஊதியம் அரசு கருவூலத்திலிருந்து கொடுக்கப்படும் என்று அமைச்சர் சொல்லிவிட்டார்.

எனவே இளவரசன் என்ற முறையில் நான் உங்களுக்கு இந்தப் பதவியை அளிக்கிறேன்.

“ஆனால் இளவரசரே!” நான் குறுக்கிட்டேன். நானொரு போர் வீரன். பல யுத்த களங்களை கண்டவன் - எழுத்து வல்லமை இருப்பதால் இளவரசன் எனது வாளை பிடுங்கிக் கொண்டு எழுதுகோலை கொடுக்கிறானே. அவனுடைய வாழ்க்கை சரிதத்தை நான் எழுத வேண்டுமாம் - என்றாலும் நான் எனது நன்றியை தெரிவித்துக் கொண்டேன்.

“இளவேந்தரே! நன்றி! மிக்க நன்றி!!”

“இல்லை பாமாஸ்! நன்றி எல்லாம் சொல்லாதீர். உங்களிடம் எழுத்து சக்தி இருக்கிறது. வர்ணனை திறனும் உள்ளது. உமது எழுதுகோலின் ஓர் அசைவு எவரையும் வானத்தின் உச்சியை தொட வைக்கும். விரும்பாதவர்களை பாதாளத்தில் தள்ளிவிடும்.”

சிறிதுநேர மௌனத்திற்கு பிறகு நான் சொன்னேன்:

“அரியணை வரலாற்றை உருவாக்குகிறது... வரலாறு அரியணையை நிறுவுகிறது. அரியணையும் வரலாறும் ஒன்றையொன்று சார்ந்தது. எகிப்தில் வியத்தகு வலிமையான சம்பவங்கள் நிகழப்போகின்றன. அதில் என் பங்கும் இருக்கும் என்று நம்புகிறேன்.”

இதை கேட்டு சிறிதுநேரம் வரை யோசனையில் மூழ்கினான். என்னுடைய வரம்பு கடந்த பேச்சு அவனுக்கு பிடிக்காமல் போய் இருக்கலாம்.

“இளவரசரே! என் துடுக்கான பேச்சுக்காக என்னை மன்னித்து விடுங்கள். இந்த அடிமை நல்லுள்ளத்தால் இவ்வாறு பேசி விட்டேன்.

இளவரசன் தனது கையை உயர்த்தினான்.

“பாமாஸ்! உமக்கு தெரியுமா? யாரும் எந்த காலத்திலும் எனக்கு நண்பனாக இருக்கவில்லை...”

ஓர் இளவரசருக்கு எந்த தோழனும் இல்லாதது வியப்பிற்குரியது:-

அவன் பெருமூச்சு ஒன்றை வெளிப்படுத்தினான். “ஆம், பாமாஸ்! இது உண்மை. ஆனால் இப்போது ஓர் அருமையான நண்பன் கிடைத்து விட்டான் என்று நினைக்கிறேன். தெரியுமா, பாமாஸ்! உம்மை பார்த்தது முதல் உம்மை நேசிக்கத் தொடங்கிவிட்டேன். ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நான் இழந்துவிட்ட ஒன்றை, என்னை விட்டுப் பிரிந்த ஒருவரை மீண்டும் அடைந்து விட்டதாக உணருகிறேன். நான் ஒரே உயிர்நிலையின் நிழல்கள் தாம் -

இளவரசனின் பேச்சில் ஆழம் இருந்தது. நானும் அதே பாணியில் விடை தந்தேன்.

“எனக்கும் சிற்சில சமயங்களில் இத்தகைய எண்ணங்கள் வரும். நாம் காணுவதெல்லாம் வெறும் நிழல்கள் தாம். இந்த நடமாடும் நிழல்கள் ஒரு உயிர்நிலையின் நிழல்களே - அது கதிரவன் உதிக்கும் இடத்தில் ஒரு வீட்டில் இருக்கிறது. அது எப்போதும் ஞாயிறடைவு பெறுவதில்லை.

இளவேந்தன் தலையசைத்து விட்டு சிறிது நேரம் மௌனம் சாதித்தான். தன்னுடைய முட்டை ஓடு போன்ற கோப்பையை எடுத்தான். அதில் மதுவை ஊற்றி என்னிடம் நீட்டினான்.

“பாமாஸ்! நீரும் இதை பருகும். மனித இதயங்களைப் படைத்தவன் மீது ஆணையிட்டு கூறும். நாம் இனி இணைபிரியாமல் இருப்போம். வெற்றியிலும் தோல்வியிலும், எங்களில் ஒருவர் உயிரிழக்கும் வரை அந்த தோழமை தொடரும்.

இளவரசனின் பேச்சு மனத்தை மணக்கச் செய்தது. நான் மதுவை சற்றே சுவைத்துவிட்டு நன்றியறிதலை தெரிவிக்க சற்றே குனிந்தேன். இளவரசன் பேசினான்:

“பாமாஸ்! நட்பிணைப்பின் பரிசுத்தமான மது கொண்ட இந்த கோப்பையை என்ன செய்வது? நான் இதை வைத்து கொள்ளலாமா? அந்த முழு உரிமையும் எனக்கு இல்லையே! உமக்கு கொடுத்து விட்டுமா? ஆனால் உமக்கு

மட்டுமே இந்த உரிமை இல்லை, எனக்கும் இருக்கிறது, அதனால் இதை துண்டு போட்டு கொள்ளலாம்...”

கோப்பையின் அடிப்பாகத்தை பிடித்து மேசையின் மீது அவன் ஓங்கி அடித்தான். மாந்தரீகச் செயல்போல் ஒரு வியத்தகு அற்புதம் நிகழ்ந்தது. அது சுக்கு நூறாக சிதறுவதற்கு பதிலாக சரிசமமான இரண்டு துண்டுகளாக பிளந்தது. இது எவ்வாறு நிகழ்ந்தது? எனக்கு இன்று வரை புரியவில்லை.

சாலை அகலமாகவும் சுத்தமாகவும் இருந்தது. இருபுறங்களிலும் அடர்த்தியான மரங்களின் இரண்டு வரிசைகள் அந்த மரங்களுக்கு பின்னால் தாழ்வான கூரைகள் போட்ட செங்கல்களால் நிர்மாணிக்கப்பட்ட கட்டடங்கள் இருந்தன. அதன் சுவர்கள் மீது சுண்ணாம்பு பூசப்பட்டு இருந்தது. ஒவ்வொரு வீட்டின் முன்புறத்திலும் சிறியதொரு சோலை. நாம் உரையாடிக் கொண்டே அந்த சாலையின் வழியே சந்தைக்கு வந்து விட்டோம். அவ்வமயம் பேரிச்ச மரங்களுக்கு பின்னால் சந்திரன் உதயமாகி நிலவொளியை பரப்பினான்.

‘நேக்ஸ்’ அந்த காலத்தில் மிக அழகான நகரமாக இருந்தது. உயரமான கதவுகளும், உறுதியான பருமனான தூண்கள் கொண்ட அந்த ஆலயத்திற்கு செல்லும் வழியில் பளிங்கு கற்களில் அமைக்கப்பட்டிருந்த பெரிய சிங்கங்களின் வடிவங்கள் - என்னே வசீகரமான காட்சி.

அந்த சந்தையில் பிராகவ்னின் பிரம்மாண்டமான சிலையும் இருந்தது. அது உலக அதிசயங்களில் ஒன்றாக கருதப்பட்டது. வடக்கு திசையில் ஒரு உயரமான குன்றின் மீது பல தூண்கள் கொண்ட மாளிகை ஒன்றும் இருந்தது. நிலவொளியில் அது கண் கொள்ளா காட்சியாகும். அந்த மாளிகையைச் சுற்றிலும் சில சிறிய மாளிகைகள் இருந்தன. அவை அதிகாரிகள் மற்றும் செல்வந்தர்களின் குடியிருப்பு அவற்றிற்கு இடையில் அகலமான வீதிகள் - நைல் நதி வரை அவை நீண்டு சென்றன.

இந்த வியத்தகு மாளிகைகளை பார்ப்பதற்காக இளவரசன் நின்றுவிட்டான்.

“பாமாஸ்! இவை பழைய கட்டடங்கள். இதில் பெரும்பாலான மாளிகைகள், ஆலயங்கள், மடங்களை என்

தாத்தா புதுப்பித்தாராம் ஆயிரக்கணக்கான அடிமைகள் இப்பணியில் இரவு பகலாக பங்கு கொண்டார்கள். அவர்கள் மிக செழிப்பான பகுதியான ஜோஷானில் வசிக்கிறார்கள்.

யூதர்களின் கௌரவமான குடும்பம் ஒன்று எகிப்துக்கு வந்தபோது தங்குவதற்காக ஜோஷான் பகுதியை கேட்டார்கள். ஃபிராகவ்னும் அதை அவர்களுக்கு வழங்கி விட்டார். ஜோஷான் வடக்கு பகுதியில் இருக்கிறது. அப்போது அது நகருக்கு வெகு தூரத்தில் இருந்தது. எகிப்தியர்களின் மத சடங்குகளும் யூத கலாசாரமும் ஒன்றாகிவிடக் கூடாது என்ற நோக்குடன் அந்த யூத குடும்பத்தினர் அந்த இடத்தை தேர்ந்தெடுத்தார்கள். ஆனால் காலப்போக்கில் யூதர்கள் எகிப்தியர்களை பின்பற்ற தொடங்கிவிட்டார்கள்.

“இந்த கட்டடங்களின் நிர்மாணிப்பில் அதிக செலவு ஆகி இருக்குமே...”

“எகிப்தியர்கள் தங்கள் அடிமைகளுக்கு ஊதியம் ஏதும் தருவதில்லை.”

நாங்கள் முன்னே சென்று மக்கள் கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டோம். நாள் முழுவதும் பணிபுரிந்த களைப்பில், மன மகிழ்வுக்காக இந்த திசையில் வந்த மக்கள் கூட்டம் அது. எகிப்து எல்லையில் இருந்த இந்த நகரில் பல்வேறு சமூக மக்கள் குடியிருந்தார்கள். பாலைநிலவாசிகள், வளைகுடாவின் எதிர்திசையிலிருந்து வந்த சிரியாநாட்டு மக்கள். போஷ்மடாடியின் வணிகர்கள், உறுதியான பருமனான ஆப்பிரிக்கா ஹபஷிகள், வடக்கு தெற்கு நாடுகளின் பல்வேறு மக்கள் - பேசிக்கொண்டும் சிரித்துக் கொண்டும் இருந்தார்கள். ஒருபுறத்தில் சிலர் வட்டமாக நின்றார்கள். அவர்களுக்கு மத்தியில் வயோதிகர் ஒருவர் கதை சொல்லிக்கொண்டு இருந்தார். இன்னொருபுறத்தில் ஒரு வழிப்போக்கன் தனது வாத்தியத்தை இசைத்து மக்களை தன்பக்கம் ஈர்த்தான். சில அரை நிர்வாணமான பெண்கள் நடமாடிய இடத்தில் கூட்டம் மிக அதிகமாக இருந்தது.

சில நேரங்களில் ஒரு செல்வந்தர், அல்லது கௌரவம் மிகுந்தமாது ஒருவரின் பல்லக்கு அந்த வழியே செல்லும். ‘நகருங்கள், வழிவிடுங்கள்’ என்று ஊழியர்கள் குரலெடுப்பர்.

கூட்டத்தினர் கலைந்து வழி விடுவார்கள். பல்லக்கு கடந்து சென்றதும் மீண்டும் கூட்டம் கூடி விடும். மக்கள் தங்களுக்கு பிடித்தமான நிகழ்ச்சிகளில் ஈடுபடுவார்கள்.

சிறிது நேரத்திற்கு பிறகு மொட்டைத்தலை கொண்ட பூசாரிகளின் ஊர்வலம் ஒன்று வந்தது. இவர்கள் தேவி ஈகாமஸ்ஸின் பக்தர்கள். பெண் தெய்வம் அவள். இந்த ஊர்வலம் முழு நிலவொளியில் தான் வரும். ஊர்வலத்திற்கு முன்னால் பெரிய பூசாரி தேவியின் சிலையை எடுத்துக் கொண்டு சென்றான். மக்கள் சிரம் தாழ்த்தி நின்றார்கள். இந்த ஊர்வலம் சென்ற வழியெல்லாம் மக்களும், அங்காடிகாரர்களும் தலைவணங்கினார்கள். சிறிது நேரத்திற்கு பிறகு செல்வந்தன் ஒருவனின் சவ ஊர்வலம் வந்தது. அதற்கு முன்னால் கூலிக்கு மாரடிப்பவர்களும், ஒப்பாரி வைப்பவர்களும் தலைவிரி கோலமாக தங்கள் பணியை செய்தார்கள். இது ஃபிராகவனின் குன்றுப் பக்கமாக போகவில்லை. சவங்களுக்கு மசாலா தடவி மம்மிகளாக்கும் கிராமம் பக்கமாக சென்றது.

சவ ஊர்வலம் கடந்து சென்றதும் மக்கள் சிரித்தவாறு மீண்டும் கேளிக்கைகளில் ஈடுபட்டார்கள். ஒரு வீதியிலிருந்து பல நூறு மக்களின் குழு ஒன்று வெளிப்பட்டது. அதில் பெண்களும் இருந்தார்கள். ஆண்களின் மூக்குகள் சற்று வளைவாக இருந்தன. எல்லாரும் தாடி வைத்திருந்தார்கள். அவர்களுடைய கைகள் ஒன்றுடன் ஒன்றாக கயிற்றால் கட்டப்பட்டு இருந்தன. அவர்களுடன் இருந்த சிப்பாய்களின் கைகளில் சவுக்குகள் இருந்தன. அவர்கள் மிருகங்களைப் போல் ஓட்டி வரப்பட்டார்கள். சில நேரங்களில் சவுக்கடிகளும் விழுந்தன.

இது எனக்கு புதிய காட்சி அல்ல, என்றாலும் நான் கேட்டேன்.

“யார் இவர்கள்”

“யூத அடிமைகள். கால்வாய் வெட்டும் வேலையிலிருந்து திரும்பி வருகிறார்கள். இந்த நகரை வளைகுடா பகுதி வரை விஸ்தரிக்கும் வேலை நடக்கிறது. எகிப்து அமைச்சர் தன்னுடைய ‘கின்ஆன்’ நாட்டிலிருந்து கொண்டு வந்து இங்கு குடியேற்றி இருக்கிறார். நீண்ட

காலமாக எகிப்து வேந்தர் ஃபிராகவுனின் அடிமைகளாக இருப்பவர்கள். ஜோஷன் பகுதி அடிமைகளின் குடியிருப்பாக மாறிவிட்டது.”

நாங்கள் ஒரு புறத்தில் ஒதுங்கி அவர்களை பார்த்தோம். அந்த திக்கற்றவர்களின் கண்களில் தீப்பொறி போன்ற பிரகாசம் இருந்தது. காலகளில் சங்கிலிகள் இருந்தாலும் தலை நிமிர்ந்து நடந்தார்கள். அவர்களில் உடல்கள் முழுவதும் சேரும் சகதியுமாக இருந்தது.

பிறகு ஒரு சம்பவம் நடந்தது.

வெள்ளை மூடி கொண்ட இப்ரானி ஒருவன் (யூதன்) அடிமைகளின் கடைசி வரிசையில் நடந்து வந்தான். அவன் முதுகு வளைந்து விட்டது. அவனால் எந்த பாரத்தையும் சுமக்க முடியாது. அவன் மிகவும் களைத்துப் போய் இருந்தான். நடக்கவும் முடியாமல் தடுமாறினான். சிறிது தூரம் நடந்ததும் மூச்சு திணறவே சற்று நின்றான். அதனால் அவனுடன் கட்டப்பட்டு இருந்த வரிசையினரும் நின்றார்கள்.

கிழவனின் தள்ளாமையை கண்டு ஒரு சிப்பாய்க்கு கோபம் வந்துவிட்டது. அவன் முன்னே வந்து அந்த கிழவனை சவுக்கால் அடித்தான். கிழவன் காயமடைந்த சிங்கம் போல் திரும்பினான். தனது கையிலிருந்த மண்வெட்டியால் சிப்பாயின் தலையில் ஓங்கி அடித்தான். சிப்பாயின் தலை பிளந்தது. அவன் கீழே சாய்ந்து செத்துவிட்டான். மற்ற சிப்பாய்கள் ஓடோடியும் வந்து கிழவனை தாக்கினார்கள். கிழவனும் கீழே விழுந்தான்.

ஓர் அதிகாரி வந்து நிலையை ஆராய்ந்தான். பிறகு தனது வாளை ஓங்கினான். கூட்டத்திலிருந்து ஒரு பெண் ஓடோடியும் வந்து இருவருக்கும் இடையில் நின்றாள். அவள் அழகாக இருந்தாள்; ஆனால் தடிப்பான அழுக்கடைந்த ஆடைகளில் இருந்தாள். என்றாலும் கவர்ச்சிக்கு குறைவில்லை. அவளும் யூத பரம்பரையை சார்ந்தவளே.

அவளை, நான் பல உடைகளில் பார்த்து இருக்கிறேன். வைரங்கள் பதித்த அரசின் பகட்டான உடையிலும், சாதாரண பெண்ணின் உடையிலும் பார்த்து இருக்கிறேன்.

இந்த அடிமையின் உடையில், மற்ற உடைகளை காட்டிலும் மிக மிக அழகாகவும் கவர்ச்சி கொண்டவளாகவும், பெரிய பெரிய கண்கள் - பாலவன மானைப் போன்ற கண்கள் - அவை கருமையாகவும் இல்லை; நீல நிறமாகவும் இல்லை. அப்போது அவள் கண்களில் நீர் ததும்பி நின்றது. அதில் சந்திரனின் பிம்பமும் தெரிகிறது. அவளுடைய தங்க நிற முடி சுருள் சுருளாக இருந்தது. அவள் மார்புகள் ஆடையை கிழித்து வெளியே வர துடித்தன. அவள் இரண்டு கைகளையும் மேலே தூக்கினாள்.

பார்வையாளர்கள் மூச்சுகள் நின்றுவிட்டன. அங்காடிகளின் விளக்குகளின் ஒளிகள் அவள் மீது படர்ந்தன. அவள் கீழே விழுந்த கிழவனுக்கு கேடயமாக நின்றாள். எகிப்திய சிப்பாய்களிடம் கிழவனுக்காக மன்றாடினாள். ஆனால் அவர்கள் கருணை காட்டுவதாக இல்லை. அவள் சுற்றும் முற்றும் பர்வையை செலுத்தினாள். இறுதியில் இளவரசனின் மீது அவள் பார்வை நிலைத்து நின்றது.

“ஐயா! நீங்கள் தயாள குணமுள்ளவர்களாக தெரிகிறீர்கள். இங்கு எல்லாமே என் தந்தை கொலை செய்யப்படுவதை வேடிக்கை பார்த்தார்கள். நீங்களும் கேட்க மாட்டீர்களா? அவர் எந்த குற்றமும் செய்யவில்லை...”

“இவளை இழுத்துச் செல்லுங்கள்...” அதிகாரி உறுமினான்.

அவள் தனது தந்தையின் மீது விழுந்து விட்டாள்...

“அவளை விலக்குங்கள். இல்லாவிட்டால் அவளையும் கொன்று விடுவேன்.”

சிப்பாய்கள் அவளை இழுத்து தனிப்படுத்தினார்கள்.

என் இரத்தம் கொதித்தது. நான் முன்னால் செல்ல முயன்றேன். இளவரசன் தனது கையை உயர்த்தி குரல் கொடுத்தான்.

“நில்லுங்கள்...”

பிறகு அவன் அதிகாரியின் பக்கம் திரும்பினான்.

“யார் நீ! ஃபிராக்வனின் கடமையை நிறைவேற்ற விடாமல் தடுக்கிறாய்...” அதிகாரி உறுமியவாறு இளவரசனின்

கன்னத்தில் அறைந்தான். இளவரசன் புரிந்து கொள்வதற்கு முன்னால் அவன் தனது வாளை கிழவனின் உடலில் சொருகி விட்டான். கிழவன் துடித்தவாறு உயிர் துறந்தான். திடீரென்று அங்கு அமைதி நிலவியது. அந்த நிசப்தத்தில் பெண்ணின் அழகுரல் ஒலித்தது.

இளவரசன் திகைத்து நின்றான். கோப மிகுதியால் அவன் குரல் கரகரத்தது. ஒரு வார்த்தை மட்டும் பலமாக ஒலித்தது.

“பாதுகாவலர்களே...”

கூட்டத்தை விலக்கிக் கொண்டு பாதுகாவலர்கள் வெளியே வந்தார்கள். நான் ஒன்றும் புரியாத நிலையிலிருந்து விடுபட்டு அந்த அதிகாரியை பிடித்துக் கொண்டேன். இரத்தம் தோய்ந்த வாளால் என்னை அவன் தாக்க முயன்றான். வாள் எனது நீண்ட அங்கியில் சிக்கி என் காலை தொட்டது. நான் அந்த அதிகாரியை என் கைகளில் மேலே தூக்கி தரையில் வீசி எறிந்தேன். வாள் கீழே விழுந்து விட்டது. நான் அதை கையில் எடுத்துக்கொண்டேன். அந்த அதிகாரியை காலால் உதைத்தேன்.

நான்கு புறங்களிலும் பரபரப்பு பரவியது.

இப்ரானி (யூத) அடிமைகள் தங்கள் சங்கிலிகளை அறுத்துக்கொண்டு சிப்பாய்கள் மேல் பாய்ந்தார்கள். சிப்பாய்களின் சவுக்குகள், வாட்களிடமிருந்து தங்களை பாதுகாக்கும் முயற்சியில் இறங்கினார்கள். சிங்கங்களைப் போல் சிப்பாய்கள் மீது பாய்ந்து அவர்களை பந்தாடினார்கள். பெண்கள் கத்தினார்கள். ஒரே அமளி!

பாதுகாவலர்கள் முன்னால் வந்து அந்த அதிகாரியை வளைத்துப் பிடித்துக் கொண்டார்கள். அதே நேரத்தில் இளவரசனின் குரலும் ஒலித்தது.

“போதும் நிறுத்துங்கள். என்னைப் பாருங்கள். நான் கேகி - இளவரசன் கேகி - எகிப்து வேந்தரின் வாரிசு - நேக்ஸின் ஆளுநர்.”

அவன் தனது முகத்திரையை விலக்கினான்.

இளவரசனின் முகம் கோபத்தால் சிவந்தது. மரணப் பள்ளத்தாக்கு போன்று அமைதி நிலவியது. உண்மையறிந்த மக்கள் மண்டியிட்டு வணக்கம் செலுத்தினார்கள்.

“அந்த அதிகாரியின் பெயரென்ன?”

“தூஜா”

இளவரசன் தனது சிப்பாய்களுக்கு ஆணையிட்டான்.

“தேவர் குசனிகல் ஆலய படிக்கட்டுகளில் அவனை கொண்டு செல்லுங்கள்” பிறகு என்னை நோக்கி குனிந்தான்.

“பாமாஸ்! என்னுடன் வாரும்.

சுமார் நூறு அடி தூரம் சென்று மடத்தின் படிக்கட்டுகளை அடைந்தோம். மேலேறி அகலமான திண்ணையை அடைந்து நின்றோம். அந்த அதிகாரியை கைது செய்து நோபியா சிப்பாய்கள் கொண்டு வந்தார்கள். அவர்களுக்கு பின்னால் ஆவேசமான மக்கள் கூடினார்கள்.

மக்கள் படிக்கட்டுகளுக்கு அடியில் நின்றார்கள். இந்த பிரமாண்டமான மடத்திற்கு முன்னால் கல்லால் செய்யப்பட்ட ஆசனம் ஒன்று இருந்தது. இளவரசன் அதன் மீது அமர்ந்தான். அவன் முகம் வெளித்து விட்டது. அவன் மௌனமாக இருந்தான்.

சில நிமிடங்கள் வரை அவன் தலைகுனிந்து யோசனை செய்தான். பின்னர் தலையை தூக்கி பேசினான்.

நான் ரியாமஸின் தேக்ஸ் நகர ஆளுநர். எனது நீதிமன்றத்தை இங்கு நிறுவுகிறேன்.

மக்கள் ஆர்ப்பரித்தார்கள்.

அரசு நீதிமன்றம் அமைந்து விட்டது.

இளவரசன் மக்களை நோக்கினான்.

“வழக்கு யாதெனில் தூஜா என்ற ஓர் அதிகாரி - ஃபிராகவன் படை அதிகாரியாக தெரிகிறார். இவர் ஒரு குற்றவாளி. ஒரு வயோதிக இப்ரானியை மக்கள் முன்னிலையில் கொலை செய்து விட்டார். என் விருந்தாளி ஹாமாஸையும் கொல்ல முயற்சி செய்தார். சாட்சிகளை கொண்டு வாருங்கள். இப்ரானி கிழவனின் சடலத்தையும் என் முன்னால் கொண்டு வந்து வையுங்கள். கிழவனை காப்பாற்ற முயற்சி செய்த அந்தப் பெண்ணைக் கொண்டு வாருங்கள். அவருடைய வாக்குமூலம் இந்த வழக்குக்குத் தேவை.

நீதிமன்ற முறைப்படி இளவரசன் தனது அதிகாரத்தை அறிவித்த பிறகு வழக்கு விசாரணை தொடங்கினான். இப்ரானி கிழவனின் சடலம் கொண்டு வந்து வைக்கப் பட்டது. அவனது ஒளி இழந்த கண்கள் வானத்தை நோக்கின. அழுது கொண்டிருந்த பெண்ணை சிப்பாய்கள் அழைத்து வந்தனர்.

“பெண்ணே! அழுகையை நிறுத்து”

இளவரசனின் குரலில் அதிகாரம் தெரிந்தது.

“வாழ்க்கையும் மரணமும் தரும் ஏவான் மேல் ஆணையிட்டு கூறுகிறேன். நான் சொல்வதெல்லாம் உண்மை” என்று சொல்லு.

பெண் தலையை தூக்கி இளவரசனை நோக்கினாள். அவள் குரலில் வேதனை இருந்தது.

“எகிப்து இளவரசரே! நான் இஸ்ராயீலி (யூதப்) பெண் - தேவர்கள் மீது ஆணையிட முடியாது.”

“அப்படியானால் யார் மீது ஆணையிடுவாய்?”

“எங்கள் எல்லாரையும் படைத்த இறைவன் மீது - இறைவனே முதல்வன் - என்றும் நிலையானவன். அவன் யாருடைய தந்தையும் இல்லை; யாருடைய மகனும் அல்ல. அவன் இந்த உலகத்தை படைத்தவன், அவனே வாழ்வும் மரணமும் தருபவன்.”

“சரி; நீ உன் இறைவன் மீது ஆணையிட்டு கூறு.”

அந்தப் பெண் தனது இரண்டு கரங்களையும் வானத்தை நோக்கி உயர்த்தினான்.

“நான் மஹாத்தி ஆண்டவன் மீது ஆணையிட்டு சொல்கிறேன். நான் சொல்வதெல்லாம் உண்மை...”

“யூதப் பெண்ணே! இந்த யூத வயோதிகரின் மரணத்தை பற்றி உனக்கு என்ன தெரியும்...”

“உங்களுக்கு தெரிந்த அளவு தான் எனக்கும் தெரியும்.”

பிறகு அவன் யூதரின் சடலத்தின் திசையில் சைகை செய்தாள்.

“இவர் என் தந்தை; சமூகத்தில் மதிப்பு உள்ளவர். இங்கு பயிர் அறுவடைக்கு வந்ததும் கூலியாட்களைத் தேடி தூகா எங்கள் ஊருக்கு வந்தான். பிராகூனின் வயல்களில் வேலை செய்ய யூதர்களைத் திரட்டினான். அப்போது அவன் பார்வை என் மேல் விழுந்தது. அவன் தன்னுடன் என்னை வைத்துக்கொள்ள விரும்பினான். ஆனால் என் தந்தை அதற்கு உடன்படவில்லை. குழந்தை பருவதிலேயே ஓர் இஸ்ராயீலி பையனுடன் என் நிச்சயதார்த்தம் நடந்துவிட்டது. மேலும் யூதர்கள் தங்கள் பெண்களை வேறு சமூகத்தினருக்கு கொடுக்க மாட்டார்கள். எகிப்தியருக்கு பெண் கொடுப்பதும், அவர்கள் பெண்களை மணம் செய்து கொள்வதும் ஒரு பெரிய குற்றமாக கருதப்படுகிறது. தூஜா எனது அப்பாவை பிடித்து அழைத்து வந்தான். அவர் பிராகூனிடம் வேலை செய்யும் வயது வரம்பை கடந்து விட்டவர் என்பதும் அவனுக்கு தெரியும்.

“வேறு ஏதாவது சொல்ல விரும்புகிறாயா?”

அவள் சற்றே யோசனை செய்து விட்டு சொன்னாள்:

“என் அப்பா கடும் வெயிலில் உழைத்து சோர்வடைந்து விடுவார். அப்போது தூகா கேட்பான். இப்போதாவது உன் மகளை எனது இல்லத்திற்கு அனுப்பத் தயாரா? ஆனால் என் தந்தை மறுத்து விடுவார். என் மகளை நாகப் பாம்பு கடிக்கட்டும். நைல் நதியின் திமிங்கலங்கள் சாப்பிடட்டும். அது எனக்கு பிடிக்கும். ஆனால் என் மகளை உன்னுடன் அனுப்ப ஒத்துக்கொள்ள மாட்டேன் என்று அவர் சொல்லவே, மிகவும் கோபத்துடன் தூஜா திரும்பி அவரை பார்த்தான்.

“நல்லது அடிமைக் கிழவனே! நாளை கதிரவன் உதிப்பதற்கு முன்னாலேயே நீ வாட்களுக்கு இரையாகி விடுவாய். திமிங்கலங்கள் அல்லது நரிகள் உன்னை சாப்பிட்டு விடும்.

அந்தப் பெண் சற்றே தயங்கி தனது பேச்சைத் தொடர்ந்தாள். ஒரு சிப்பாய் சவுக்கால் என் தந்தையை அடித்தான். தூஜா தனது சிப்பாய்களுக்கு உத்திரவிட்டு இருந்தான். என் தந்தை நடக்க முடியாமல் பின் தங்கி விட வேண்டும். அவரை அந்த அளவுக்கு துன்புறுத்துங்கள் என்று

- இதை சகிக்க முடியாமல் என் தந்தை மண்வெட்டியால் சிப்பாயை தாக்கினார். தூஜா என் தந்தையை கொலை செய்து விட்டான். நான் தங்களிடம் மன்றாடுவது என்னவென்றால் என்னை என் சமூகத்தினரிடம் அனுப்பி வையுங்கள். சம்பிரதாய முறைப்படி என் தந்தையின் இறுதி சடங்குகள் செய்ய வேண்டும்.

“யாரிடம் போக விரும்புகிறாய்... அம்மாவிடமா?”

“என் அம்மா இறந்து விட்டார்...”

“அப்போது யாரிடம் போவாய், சீமாட்டியே!”

“என் சித்தப்பாவிடம்...”

“நல்லது. ஒரு புறம் ஒதுங்கி நில். மற்றவர்கள் வாக்கு மூலமும் வாங்க வேண்டும்...”

“பாமாஸ்! எதிரில் வாரும். உண்மை பேசுவதாக ஆணையிட்டு கூறும். யூத வயோதிகரின் மரணத்தைப் பற்றி நீர் என்ன பார்த்தீர்கள்?”

“பெரியவரின் மரணத்திற்கு இந்த நீதிமன்றமே சாட்சியாகும்...”

“தூஜா! உன் தரப்பில் நீ என்ன சொல்ல விரும்புகிறாய்...?” தூஜா தலைகுனிந்து இளவரசனுக்கு வணக்கம் தெரிவித்தான்.

“மேன்மை மிக்க இளவரசரே! தங்களைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் நான் வரம்பு மீறி விட்டேன். இந்த கருப்பு உடையில் தாங்கள் இருக்கிறீர்கள் என்பது எனக்கு தெரியாது. என் தவறான செயலுக்கு மரணதண்டனை தான் கொடுக்கப்பட வேண்டும். ஆனால் தயாள குணம் படைத்த தாங்கள் என்னை மன்னிப்பீர்கள் என்று நம்புகிறேன்.”

“தூஜா! அதற்காக இந்த வழக்கு நடக்கவில்லை. நீ இந்த வயோதிகரை கொலை செய்து விட்டாய். இவரை பிராகவனின் ஏதோ ஒரு நீதிமன்றத்திற்கு நீ கொண்டு சென்றிருக்க வேண்டும். நீ எந்த சட்டப்படி இவரை கொலை செய்தாய்? உனக்கு எந்த சட்டம் இந்த அதிகாரத்தை அளித்தது!”

“இளவரசரே! நான் எழுதப்பட்டிருக்க தெரியாதவன். அதனால் எனக்கு சட்டம் தெரியாது. ஆனால் இந்தப் பெண் கூறியது எல்லாம் பொய் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.”

“ஆனால் வயோதிகரின் சடலம் இங்கு கிடப்பது பொய் அல்லவே. நீ அவரை கொன்றதும் பொய் இல்லயே! தூஜா! கொலைக்கு தண்டனை கொலைதான். இதுதான் எகிப்திய சட்டமாகும்!”

“சிப்பாய்களே! தூஜாவின் கழுத்தை வெட்டி விடுங்கள்.”

ஆணை கிடைத்ததும் சிப்பாய்கள் தூஜாவின் மேல் பாய்ந்தனர். சிறிது நேரத்திலேயே அவனது தலை இல்லாத முண்டம் யூத வயோதிகரின் சடலத்திற்கு பக்கத்தில் கிடந்தது.

“நீதிமன்றத்தின் பணி முடிந்தது?”

இளவரசன் பிரகடனம் செய்தான்.

“சிப்பாய்களே! இந்தப் பெண்ணை மிக்க மரியாதை யுடன், அவள் தந்தையின் சடலத்துடன் அவளுடைய உறவினரிடம் அழைத்துச் செல்லுங்கள். இவளுக்கு தொந்தரவு கொடுத்தாலோ, இழிவாக நடத்தினாலோ உங்கள் உயிர்களை இழக்க நேரிடும்.

இளவரசன் எழுந்து நின்றான். அங்கு இருந்தவர்கள் தரையில் படுத்து தூங்கினார்கள். இளவரசன் செல்வதற்காக திரும்பியபோது அந்தப் பெண் மண்டியிட்டு நின்றாள்.

“நீதிமானே! கருணையுள்ள இளவரசரே! நன்றி, கோடானு கோடி நன்றி!”

அங்கிருந்து நாங்கள் கிளம்பினோம். மக்கள் கிசுகிசுப்பதை நான் கேட்டேன். மிகச் சிலரே இளவரசனின் நீதியைப் பாராட்டினார்கள். மற்றவர்கள் அவனை குறை கூறினார்கள்.

மறுநாள் கதிரவன் உதித்த பிறகு நான் மீண்டுமொரு முறை பிராகவ்னின் அரசு சபையில் இருந்தேன். எகிப்து நாடு, அதன் பிராகவ்ன் வேந்தர்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தேன். நான் முக்கியமான சம்பவங்களை எழுதி வந்துள்ளேன். அரசவை திறந்து இருந்தது. சபையினர் இதர முக்கியமானவர்களுடன் நானும் கலந்து கொண்டேன். அறை மிகவும் விசாலமாக இருந்தது. சிலைகள் வடிவு கொண்ட தூண்கள் மீது அதன் கூரை அமைக்கப்பட்டு இருந்தது. தூண்களுக்கு இடையில் பிராகவ்னின் உருவங்கள் செதுக்கப்பட்டு இருந்தன. இளவரசன் இந்த அறையில்

உட்கார்ந்து பிராகவன் மக்களின் குறைகள் கேட்டு ஆணைகளைப் பிறப்பித்தான்.

கதவுக்கு முன்னால் எதிர் மூலையில் அரசாசனம் வைக்கப்பட்டு இருந்தது. பக்கத்து அறையில் பாதி இருள் இருந்தது. அதில் மடாதிபதிகளும் ஆலயங்களின் பூசாரிகளும் இருந்தார்கள். அவர்கள் வழுக்கு தலையர்களாக இருந்தார்கள்.

இவர்களைத் தவிர அவையில் வேறு பலரும் இருந்தார்கள். நான் அவர்களுக்கு முக்கியத்துவம் தரவில்லை. அராபிய ஷேக்குகளும், சிரியாவின் வணிகர்களும் வைரங்களும் துணிகளும் கொண்டு வந்து இருந்தார்கள். இவர்கள் முக்கியமான இடங்களில் செல்ல அனுமதிக்கப்படவில்லை. இவர்கள் பழைய கல்லறைகளில் பறந்து, இறக்கைகளால் ஒலி எழுப்பும் வெளவ்வால்களைப் போல் முணுமுணுத்து கொண்டிருந்தார்கள்.

தூண்களுக்கு இடையில் சிறுசிறு வாயில்கள் இருந்தன. இதில் அரச குடும்பத்தினர் அமருவதற்காக ஆசனங்கள் போடப்பட்டு இருந்தன. நான் இளவரசனுடன் ஒரு வாயிலில் உட்கார்ந்து கொண்டேன். அதன் இருபுறங்களிலும் தூண்களில் தேவி மஸ்தூரின் தலை செதுக்கப்பட்டு காணப்பட்டது. இளவரசன் செந்நிற போலி முடி அணிந்து காட்சி தந்தான். நெற்றியில் சிவப்பு துணியும், அதில் எகிப்து வேந்தனின் அரசு அடையாளமும் இருந்தது.

இளவரசன் கல் சிலையில் சாய்ந்து முன்னோக்கி பார்வை செலுத்தினான். அவன் பராகூன்களின் வருகையை எதிர்நோக்கினான். சிறிது நேரத்திற்கு பிறகு என் பக்கம் திரும்பினான்.

“பாமாஸ்! சிலருக்காக காத்திருப்பது எவ்வளவு அலுப்பை தருகிறது” என்றே சென்ற ஒருவனை அடையாளம் காட்டினான்.

“இவன் என் சித்தப்பா மகன். இவனைத் தெரியுமா?” என்று கேட்டான். நான் ‘தெரியவில்லை’ என்று தலையசைத்தேன்.

“இவனைப் பற்றி உமது கருத்து என்ன?”

“இவன் முகத்தில் அரசு கம்பீரம் தெரிகிறது.”

“மேலும் சில தகவல்கள் சொல்லுங்கள்.”

“என் கருத்துப்படி இவன் மனதில் பொறாமையும் வெறுப்பும் நிறைந்துள்ளது. இவனுக்கு சுத்த மனசு இல்லை. இவனுடைய பொறாமை மனப்பான்மை இவனை கொடுமைகாரனாகவும், சதித்திட்டங்களை தீட்டுபவனாகவும் மாற்றிவிட்டது. இவன் தங்களுக்கு தீங்கு விளைவிப்பான் என்று நான் நினைக்கிறேன்.”

“உமது கூற்று சரியானதே. காஹன் நேசி என்னிடம் அதிக பொறாமை பாராட்டுகிறான்...” அதே சமயம் நீண்ட வெள்ளை அங்கி அணிந்த ஒரு வயோதிகர் எழுந்து நின்றார். அவர் அகலமான முகம் கொண்டிருந்தார். வழுக்கு தலையர். அவரது அடர்ந்த நீண்ட இமைகளுக்கு கீழே அவரது கண்கள் சாம்பலில் மறைந்த தீப்பொறிகளைப் போல் ஒளிர்விட்டன. அவர் சந்தன கிளை ஒன்றை இரண்டு கைகளாலும் பிடித்து கொண்டு இருந்தார். அவரது மெல்லிய கைகள் மம்மியின் கைகளைப் போல் உலர்ந்து இருந்தன. சில வினாடிகள் வரை எங்களுடைய கண்களை கூர்ந்து நோக்கினார். எங்கள் ஆன்மாக்களில் எட்டிப் பார்ப்பதுபோல்!

“ஓ எகிப்து இளவரசனே! வணக்கம்”

“நீங்களா ஷோகி அர்பாத்!”

“ஆம். நான் அன்னை நைலின் 110 வெள்ளங்களை பார்த்து விட்டேன். இன்னும் சில நீர்ப்பெருக்குகளையும் காணலாம்.”

இளவரசன் மிக அமைதியாக பேசினான். “ஷோகி அர்பாத்! நீங்களும் என்னைப் போல் அலுத்து விடுவீர்கள். எதிர்காலத்தைப் பற்றி யாரும் அறியவில்லை; அறியவும் முடியாது?”

ஷோகி அர்பாத் மௌனமாகி விட்டார்.

கிழவன் சிறிது நேரம் வரை இளவரசனை கூர்ந்து நோக்கினான். பிறகு உலர்ந்துவிட்ட தனது கையை என் தோள் மீது வைத்து மிருதுவான குரலில் சொன்னான்.

“எதிரே பாரும். அரசு இருக்கையில் என்ன தெரிகிறது?”

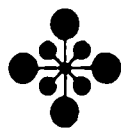
நான் இதை விரும்பவில்லை என்றாலும் என் கண்கள் அந்த திசையில் சென்றன. முதலில் அங்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை. பிறகு சில நிழல்களின் நடமாட்டம் தென்பட்டது. அந்த நிழல்களின் சாஹன் நேசி வெளியே வந்து சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்து சுற்றும் முற்றும் சுர்வத்துடன் நோக்கினான். அவன் பராகுன் போலவே அரசு ஆடை அணிந்து இருந்தான்.

திடீரென்று வளைந்த மூக்கு கொண்ட மக்கள் அங்கு தோன்றினார்கள். ஆட்டிடையர்களைப் போல் காணப்பட்ட அவர்கள் சாஹன் நேசியை அரசிருக்கையிலிருந்து இருந்து கீழே தள்ளினார்கள். இப்போது இளவரசன் கேகி அங்கே வந்து சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்தான். ஒரு பெண் அவனுடன் அங்கு வந்தாள். அவள் அந்த யூதப் பெண் தான்!

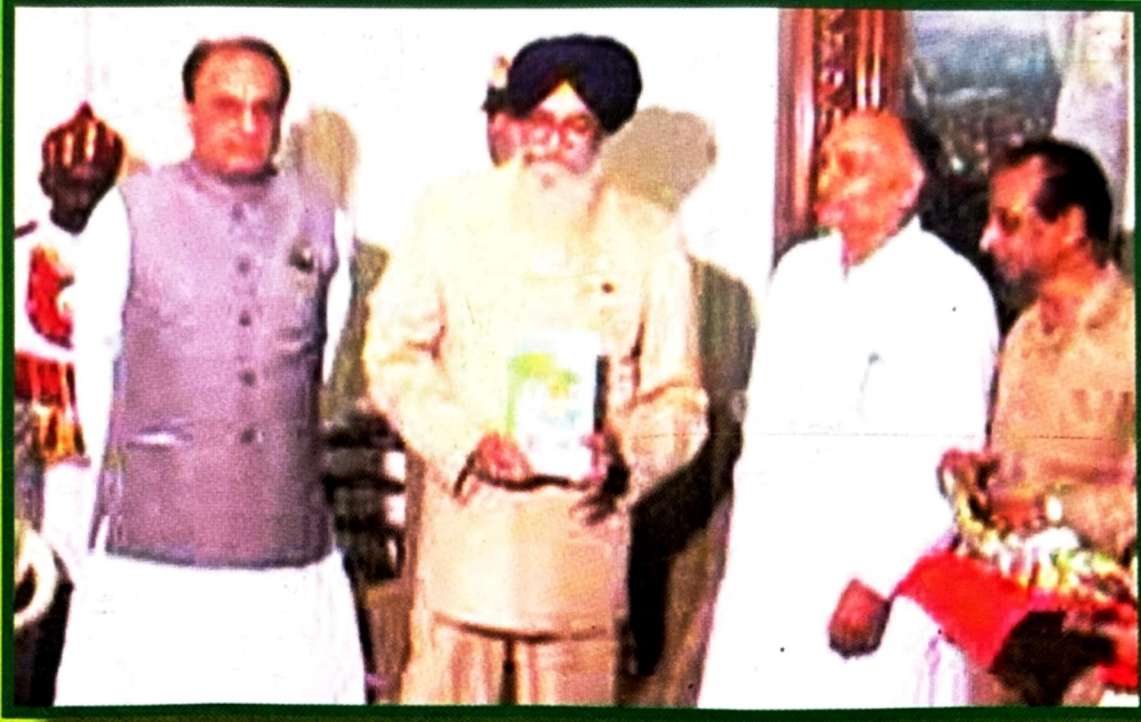
கேகியின் தலையில் இரண்டு பாகங்கள் கொண்ட கிரீடம் இருந்தது. கையில் செங்கோல் இருந்தது. பிறகு வேறு நிழல்களும் தெரிந்தன. அதில் இளவரசி குல்ரேஜும் இருந்தாள்.

இது நான் எழுதிய கடைசி சம்பவமாகும்.

நான் என் காலணிகளை கட்டினேன். அதன் மீது படர்ந்து காணப்பட்ட தூசியை சுத்தம் செய்தேன். பிறகு பிராகுன்களின் சிலைகளை நோக்கிச் சென்றேன். என் காலடி களன் ஓசை அந்த நிசப்தத்தில் பலமாக ஒலித்தது. சூரிய கிரணங்கள் என் கண்களை குத்தின. என் முன்னால் அடர்ந்த தூசி காற்றை தவிர வேறெதுவும் புலப்படவில்லை. சிறிது சிறிதாக காற்றின் வேகம் குறைந்தது. எதிரே சில குடிசைகள் தெரிந்தன. அதில் செங்கற்களும் சிமெண்டும் கலந்து கட்டப்பட்டு வந்த ஒருவீடு தென்பட்டது. அதை யாரோ பாதியிலேயே முழுமையாக கட்டாமல் விட்டு விட்டார்கள்.

**கவர்னர் மாளிகையில் 13.8.2005ல்
நடைபெற்ற விழாவில் உருது-தமிழ் அகராத் நூலை
கவர்னர் சுர்ஜத் சிங் பர்னாலா வெளியிடுகிறார்
அருகில் ஆற்காடு நவாப் அப்துல் அன், கவிஞர் முக்தார் பத்ரி**

- கவிஞர் முக்தார் பத்ரி பன்மொழி அறிஞர்.
- திருக்குறளை உருது மொழியில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டுள்ளார்.
- பிரபல திரைப்பட இயக்குநரும் எழுத்தாளருமான கே. ஏ. அப்பாளின் கதைகளைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துள்ளார்.
- 30க்கு மேற்பட்ட உருது மொழி முற்போக்கு எழுத்தாளர்களின் நூல்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தவர்.
- அதே போல் தமிழ் எழுத்தாளர்களின் கதைகளை உருது மொழிக்குக் கொண்டு சென்றுள்ளார்.
- உருது - தமிழ் அகராதி, தமிழ் - உருது அகராதி நூல்களை தனி ஒருவராகவே உருவாக்கியுள்ளார்.

முல்லை
==பதிப்பகம்==